Dr. AUREL POPESCU-BĂLCEŞTI

JUDECATA DE APOI

INTRODUCERE

Pentru a înțelege sensul acestei cărți, trebuie să începem prin a spune că la baza întregii creații a lui Dumnezeu este forța gândului. Prin gândul Său, Dumnezeu a creat atât lumea materială, cât și lumea spirituală. Gândul omului este dat de forța spiritului său și el este nemuritor. El este o forță vie, ce se transmite sub formă de imagini și are o culoare în funcție de natura lui. Oamenii pot percepe gândul și să-i decodifice sensul. Nu numai ei pot comunica prin intermediul gândului, ci și animalele și chiar și plantele înțeleg gândul omului. Aceasta denotă că toată creația lui Dumnezeu a fost făcută prin forța energiei gândului.

Gândul omului emanat de spiritul său este nemuritor – el rămâne în conștiința astrală a omului și după moarte, când își păstrează individualitatea și personalitatea din timpul vieții. Spiritele din spațiul astral comunică cu oamenii tot prin forța gândului. Ele se pot manifesta prin producerea de zgomote, de licăriri de lumină, de apariții de stafii și fantome, demonstrând că spiritul omului este nemuritor.

Energia gândului se poate transforma în lucru mecanic, în energie sonoră, în energie luminoasă sau electrică. Astfel, pot apărea diferite manifestări ale spiritelor, căci gândul omului, energia care-l formează, urmează spiritul în planul astral după moarte.

În timpul vieții, spiritul omului este localizat în subconștient, acolo unde se află conștiința astrală, aceea care înregistrează sub formă de imagini toată activitatea omului din timpul vieții, dar și din timpul tuturor încarnărilor și al perioadelor de viață astrală dintre încarnări.

Perispiritul, cel care formează sufletul omului, prin corpul astral, solar și cosmic, determină dorințele și impulsurile omului din timpul vieții. Faptele bune și rele pe care le face omul sunt determinate de acesta.

LOCALIZAREA OMULUI ÎN UNIVERS

Omul trăieşte pe planeta Pământ care face parte din sistemul solar. Acest sistem are în centru Soarele şi pe orbite, în jurul său, nouă planete cu sateliţii lor. Între planete se află materia interplanetară în care se găsesc comete, asteroizi, meteoriţi, praful şi gazul interplanetar.

Soarele este o stea, o sferă de masă gazoasă incandescentă, de la care tot sistemul solar planetar primeşte lumină şi căldură.

Diametrul soarelui este de 1.391.000 km, adică de 109 ori mai mare decât Pământul. Masa Soarelui este de 335.000 mai mare decât masa Pământului şi are o densitate de 1,4 g pe cm^3. Distanţa de la Pământ la Soare este de 150.000.000 km; la Suprafaţa soarelui temperatura este de 6000° Kelvin; aici materia se află în stare de incandescenţă. Planetele nu au lumină proprie, strălucirea lor se datorează luminii pe care o primesc de la Soare.

Mercur este planeta cea mai apropiată de Soare. Depărtarea ei faţă de Soare variază între 46.000.000 şi 70.000.000 km, distanţa medie fiind de 57.850.000 km. Perioada de rotaţie în jurul Soarelui este de 87,97 zile, iar perioada de rotaţie axială este de 458,7 zile. Raza planetei Mercur este de 2.439 km, iar masa este de 0,054 din masa terestră şi o densitate de 5,1 g pe cm^3. Temperatura de la suprafaţa planetei este de 600° Kelvin ziua şi de 1.000° noaptea. La un metru sub scoarţa planetei, temperatura este de 350°.

Venus sau Luceafărul este planeta aflată la o distanţă de 108.000.000 km faţă de Soare, are un diametru de 12.104 km, o masă de 0,82 mase terestre şi o densitate de 5,2 g pe cm^3, are perioada de rotaţie axială de 243 zile, dar, spre deosebire de alte planete ale sistemului solar, această rotaţie este în sens retrograd, adică în sensul mişcării acelor de ceasornic. Pe planeta Venus,

După moarte, în planul astral inferior, sufletul omului este supus unei judecăți a faptelor sale.

Aici are loc purificarea sufletului prin retrăirea în plan mental a tuturor acțiunilor sale bune sau rele.

El va avea toate suferințele pe care le-a provocat altora atât cu faptele, cât și cu gândurile din timpul vieții. În plan astral, sufletul omului trece prin Purgatoriu pentru a se putea purifica. Spiritul omului nu pleacă în planul astral superior, în ceruri, până când spiritul nu stă alături de sufletul său din viața pământească, asistând la toate suferințele acestuia conform activității vieții de pe pământ. Aceste suferințe rămân întipărite în conștiința astrală a spiritului și, deși la o nouă încarnare vine cu un alt suflet conform destinului său, el păstrează în conștiința sa astrală toate amintirile trăite de sufletul său pe care nu-l mai are în noua încarnare.

Corpurile invizibile ale ființei umane, corpul eteric și corpul astral, sunt formate de energia gândului aflată în spiritul său. Acesta își formează aceste corpuri conform destinului său.

La ședințele de materializare cu ajutorul unui medium, spiritul unui om mort din planul astral își formează instantaneu un corp astral, eteric și fizic și se manifestă ca o fantomă. Acest fapt este edificator pentru a spune că, prin forța gândului, Dumnezeu a creat lumea.

Gândul este înțeles atât de corpul eteric, cât și de corpul astral al omului, dar și de corpul eteric al tuturor ființelor, indiferent dacă sunt plante, animale sau oameni și indiferent de limba pe care o vorbesc aceștia din urmă. Gândul are o codificare universală, fiind înțeles, sub formă de imagini, de tot ceea ce este viu, cât și de spiritele aflate în spațial astral, care la rândul lor influențează activitatea oamenilor în mod inconștient prin telepatie.

Însușindu-ne aceste cunoștințe, vom înțelege mai bine mesajul acestei cărți pe care o consider a fi specifică gândirii mele spirituale.

Soarele răsare la apus şi apune la răsărit; perioada de revoluţie este de 225 zile, iar atmosfera venusiană conţine bioxid de carbon 93-97%, azot 2-5%, vapori de apă 1,6%. Temperatura pe suprafaţa planetei este de 475°Celsius, iar presiunea atmosferică este de 90 atmosfere, cu vânturi puternice.

Pământul este a treia planetă de la Soare, cu o densitate medie de 5,5 g/cm³, are vârsta de 4,5 miliarde de ani; hidrosfera acoperă 70% din suprafaţa terestră.

Temperatura apei la 2.000 m adâncime este de 3°C.

Atmosfera terestră conţine 78% azot, 21% oxigen, 0,019% hidrogen, vapori de apă în cantitate variabilă, argon 0,94%, neon 0,0012%, heliu 0,004%, bioxid de carbon 0,03%.

Cantitatea redusă de hidrogen din atmosfera terestră face posibilă dezvoltarea vieţii. Dacă ar fi în cantitate mai mare, el s-ar combina cu oxigenul şi acesta nu ar mai fi în cantitate suficientă pentru întreţinerea vieţii, sau în cantitate mai mare hidrogenul s-ar combina cu azotul şi carbonul şi s-ar obţine amoniac şi metan care ar fi nefavorabile dezvoltării vieţii. În urma mişcării de revoluţie şi a faptului că ecuatorul terestru are faţă de eliptică o înclinare de 23°, se produce succesiunea anotimpurilor cu variaţiile cunoscute de temperatură.

Mişcarea de revoluţie se face în 365 zile, iar mişcarea de rotaţie în jurul axei sale este de 24 ore; viteza de rotaţie a Pământului este de 30 km/secundă.

Luna este satelitul natural al Pământului. Luna se află la o distanţă de 384.400 km, ea are diametrul de 3.473 km şi masa de 1/81,3 din masa Pământului, cu densitatea medie de 3,34 g/cm³. Perioada de revoluţie în jurul Pământului este de 27 zile, 43 minute şi 11,47 secunde. Ea este egală cu perioada de rotaţie axială, fapt pentru care Luna îşi arată mereu aceeaşi faţă spre Pământ; temperatura este de 130° ziua şi 200° Celsius noaptea.

Luna nu are atmosferă şi, deci, nici apă, nu sunt nori, nici ploaie şi nici zgomot nu există; difuzia luminii solare nu există şi de aceea în timpul nopţii lunare, adică 2 săptămâni terestre, cerul văzut de pe Lună este complet întunecat.

În 1969 s-a reuşit debarcarea omului pe Lună. Solul lunar nu conține apă, nici urmă de materie vie sau fosile de organisme.

Marte este a patra planetă de la Soare; se găseşte la o distanță de 227.900.000 km. Perioada de revoluție în jurul Soarelui este de 687 zile terestre, iar perioada de rotație axială este de 24 ore, 37 minute şi 23 secunde. Raza planetei Marte este de 3.380 km, masa de 0,108 mase terestre cu o densitate medie de 3,94 g/cm³. temperatura este de 272° Kelvin ziua şi 200° Kelvin noaptea; are o atmosferă subțire în care predomină bioxidul de carbon, iar vaporii de apă sunt în cantitate foarte mică; are doi sateliți: Phobos şi Deimos.

Jupiter este cea mai mare planetă a sistemului solar, are masa egală cu 316,36 mase terestre. Depărtarea de Soare este de 778.000.000 km. Perioada de revoluție este de 11,86 ani tereştri. Are raza de 71.400 km, cu o densitate medie de 1,33 g/cm³. Are perioada de rotație axială de 10 ani.

Temperatura este de 130° Celsius, atmosfera are hidrogen, heliu, metan şi amoniac. Jupiter are peste cincisprezece sateliți.

Saturn este la o distanță de 1.427.000.000 km față de Soare, are perioada de revoluție de 29,5 ani tereştri şi perioada de rotație axială de 10 ani şi 14 minute. Raza planetei este de 60.000 km; în jurul planetei există patru inele separate între ele prin spații libere. Temperatura la suprafața planetei este de –113° Celsius, iar pe satelitul Titan al acesteia temperatura este de –180° Celsius. În atmosfera planetei se găsesc amoniac înghețat, argon, heliu şi hidrogen.

Uranus a fost descoperit în 1781, are o perioadă de revoluție de 84 ani tereştri, diametrul de 50.800 km, masa de 14,5 mase terestre şi densitatea de 1,6 g/cm³; atmosfera este formată din amoniac, metan şi hidrogen molecular. Are cinci sateliți.

Neptun se găseşte la o distanță de 30 unități atmosferice față de Soare, adică 4 miliarde şi jumătate de kilometri; perioada de revoluție este de 165 ani tereştri şi perioada de rotație de 15 ore şi 40 minute. Raza planetei este de 24.300 km şi este de 17 ori mai mare decât Pământul; densitatea de 1,7 g/cm³. Temperatura variază între 73° Kelvin şi 173° Kelvin. Are doi sateliți.

Pluto este cea mai îndepărtată planetă. Se găseşte la o distanţă de 39,8 unităţi astronomice faţă de Soare; perioada de revoluţie este de 248 ani tereştri, diametrul este de 5.000 km, are temperatura de 60° Kelvin.

Sistemul nostru solar se află în galaxia Calea Lactee, al cărei diametru, dacă ne-am deplasa cu viteza luminii, l-am străbate în 100.000 de ani. Galaxia noastră are un miliard de miliarde de kilometri. Universul ar avea 100 de miliarde de galaxii.

Pe Pământ viaţa este dependentă de lumina solară care participă în mod obligatoriu la fenomenul de fotosinteză, prin care clorofila din plante sintetizează substanţe organice, absorbind bioxidul de carbon şi eliminând oxigenul.

Clorofila este o cromoproteină asemănătoare hemoglobinei, dar care are în centru magneziu şi nu fier. Clorofila absoarbe fotonii din lumina solară; se creează un surplus de energie care este necesară sintezei substanţelor organice. Sub acţiunea luminii electronului din interiorul moleculei de clorofilă, părăseşte molecula de clorofilă, fiind acceptat succesiv de mai multe substanţe care consumă treptat surplusul de energie; se naşte astfel un curent continuu de electroni a căror energie este folosită la sinteza substanţelor organelor de materie anorganică.

Deşi mai avem iluzia imobilităţii Pământului şi ni se pare că totul este nemişcat în jurul nostru, totuşi noi trăim pe un corp mobil, care aleargă necontenit cu o viteză vertiginoasă în spaţiu, dar noi nu simţim nici o mişcare a planetei pe care trăim. Ea ne poartă cu o viteză de 107.000 km/oră în cursa anuală în jurul Soarelui, care şi el se deplasează în imensitate, descriind o spirală, iar traiectoria Pământului nu este o curbă închisă, ci o spirală, totdeauna deschisă, astfel că globul nostru rătăcitor nu a trecut de două ori prin acelaşi loc; Pământul se învârteşte şi în jurul axei sale în 24 de ore, ceea ce este numit „sus", la o anumită oră este „jos", 12 ore mai târziu. Planeta noastră mai are încă 14 mişcări diferite, dar noi nu simţim nici una. Una dintre ele este „mareea scoarţei terestre", care ridică solul de două ori pe zi sub picioarele noastre cu 30 cm. În jurul nostru există vibraţii, mişcări subtile, forţe şi lucruri invizibile şi chiar fiinţe invizibile pe care noi nu le percepem.

Planetele sistemului solar sunt situate față de Soare la distanțe care cresc în progresie geometrică; aceasta este legea lui Bode.

Conform acestei legi, între planetele Marte şi Jupiter lipseşte o planetă. În concepția iudeo-creştină se susține că un Heruvim, cel mai înalt în grad, care ținea chiar tronul lui Dumnezeu, s-a răzvrătit şi împreună cu îngerii care l-au urmat au dat o luptă cu ceilalți îngeri care i-au rămas credincioşi lui Dumnezeu. Acest Heruvim este numit Lucifer, iar motivul răzvrătirii lui l-a constituit dorința de a cunoaşte viața sexuală – pentru aceasta el a prefigurat chipul femeii fizice. El dorea să-şi dezvolte planul său pe o planetă care se găsea între Marte şi Jupiter. În mitologia antică, această bătălie cerească a îngerilor – este denumită teogonia lui Hesiod sau legenda lui Prometeu. În urma acestei bătălii cereşti, Lucifer a fost înfrânt, iar planeta pe care dorea să se întrupeze i-a fost distrusă, resturile ei constituind meteoriții, asteroizii şi cometele care se învârtesc în jurul Soarelui, chiar între planetele Marte şi Jupiter, formând un cerc de asteroizi. Dumnezeu a creat atunci Pământul pe care au fost izgoniți Lucifer şi îngerii săi, dar i-a condamnat să cunoască moartea, însuşi Pământul fiind blestemat; Dumnezeu care este spirit, duh, i-a creat pe oameni sub formă de îngeri, adică tot duhuri, fără sex, androgini şi nemuritori.

Legendele sumeriene descriu acest eveniment cosmic. Ele susțin că între planetele Marte şi Jupiter se afla o planetă denumită Tiamat sau Planeta de apă, care avea un satelit denumit Kingu. În sistemul solar, a pătruns o planetă care a venit din alte sisteme planetare, ea fiind atrasă de cea mai îndepărtată planetă a sistemului solar. Această planetă intrusă se numea Marduk; ea se roteşte pe o elipsă foarte întinsă în jurul Soarelui o dată la trei mii şase sute de ani. Rătăcind în interiorul sistemului solar împreună cu patru sateliți ai ei, a izbit planeta Tiamat pe care a tăiat-o în două; partea de sus a fost împinsă pe o traiectorie care este actuala elipsă a Pământului, această jumătate de sus a fostei planete Tiamat este actuala planetă Pământ. Jumătatea de jos a acesteia a mai fost izbită de sateliții lui Marduk, zdrobind-o complet, fiind transformată în bucăți care au devenit ulterior asteroizi şi meteoriți aflați între planetele Marte şi Jupiter. Planeta Marduk, venind dintr-o direcție opusă sensului de

rotaţie al planetelor sistemului solar, a imprimat acestor meteoriţi şi asteroizi o direcţie de rotaţie în jurul Soarelui, asemănătoare direcţiei în care se rotea ea, adică o mişcare în sensul acelor de ceasornic. Se ştie că, excepţie făcând planetele Venus şi Uranus, toate planetele sistemului solar se rotesc în sensul invers acelor de ceasornic, adică de la dreapta spre stânga. Pe de altă parte, toate planetele sistemului solar se află pe acelaşi plan ecuatorial cu al Soarelui, de unde se deduce că ele s-au desprins din Soare, de acolo unde forţa centrifugă este maximă, adică din planul său ecuatorial, ele păstrându-şi sensul de rotaţie pe care îl are şi Soarele. Meteoriţii şi asteroizii se rotesc pe mai multe planuri care nu corespund planului ecuatorial al Soarelui. Aceasta este o dovadă care confirmă legendele sumeriene, dar şi legendele antice cu privire la „marea bătălie cerească a îngerilor". După acest război ceresc, Dumnezeu îl creează pe om pe Pământ, după chipul şi asemănarea lui, dar să nu se înţeleagă că Dumnezeu are înfăţişarea omului fizic, căci Dumnezeu este spirit, este duh. Atunci, care este asemănarea dintre om şi Dumnezeu? Pentru a răspunde la această dificilă întrebare, trebuie să cunoaştem alcătuirea fiinţei umane din punct de vedere ezoteric şi evoluţia divină a omului.

Astfel, din punct de vedere ezoteric, omul este alcătuit dintr-un corp fizic, din două corpuri de energie invizibilă în mod normal, adică din corpul eteric şi corpul astral, şi din spirit care reprezintă scânteia divină din om. Toate aceste corpuri de energie, Dumnezeu le-a creat prin forţa gândului său. Dacă la început a fost cuvântul, acesta exprimă gândul. Gândul este decodificat atât de spirit, cât şi de cele două corpuri de energie, eteric şi astral. Corpul astral răspunde instantaneu la acţiunea gândului, iar corpul eteric puţin mai lent. Corpurile eterice ale tuturor fiinţelor comunică între ele, la fel cum comunică şi corpurile astrale şi spiritele aflate în spaţiul astral, după moartea fizică a omului. Prin forţa gândului, spiritele din planul astral comunică cu spiritele întrupate prin telepatie.

Corpul fizic al unui om adult este alcătuit din şaizeci de miliarde de celule, care sunt într-o continuă activitate, unele mor, altele se nasc. În douăzeci şi patru de ore se pierd atâtea celule, încât s-ar umple o farfurie de supă. Întreaga căptuşeală a gurii este înghiţită

şi digerată în stomac în douăzeci şi patru de ore, iar bolul alimentar trecând prin intestin descuamează şaptezeci de mii de milioane de celule pe zi de pe mucoasa intestinală. După maturitate, organismul pierde constant din numărul total de celule, iar după pubertate celulele creierului care se distrug nu mai sunt înlocuite. Ele se distrug în număr de două-trei sute de mii de celule pe zi. După vârsta de treizeci de ani, se pierde în medie pe an 1% din numărul de neuroni, care la omul adult sunt în număr de paisprezece miliarde. Organismul uman îşi preschimbă întreg numărul de celule o dată la şapte ani, dar, cu timpul, echilibrul dintre naştere şi moartea celulelor se rupe, şi apare bătrâneţea, iar după ea urmează moartea care aduce cu sine distrugerea în întregime a corpului fizic.

Primul corp de energie al organismului este format de corpul eteric. Acesta este un computer de energie creat de Dumnezeu înaintea creării materiei. Corpul eteric dă informaţia de funcţionare a fiecărei celule în parte, cu specificul fiecărei categorii de celule, în funcţie de diferitele ţesuturi ale organismului. Acest corp eteric se mai numeşte corp vital şi el reproduce întreg corpul fizic, numindu-se din acest punct de vedere „duhul vital". Materia din care este format acest corp de energie a fost numită energie radiantă de către W. Crookes, iar spiritiştii o numesc energie etherică sau fluidică. Particulele fluidice care o compun sunt în continuă vibraţie, iar aceste vibraţii ale fluidelor pun în mişcare vibraţiile protoplasmei, ale nucleului şi ale organelor celulare. Mişcarea combinaţiilor chimice, diviziunea celulară, procesele anabolice şi catabolice, respiraţia şi excreţia celulelor, toate se datorează acestui fluid eteric. El formează un curent continuu intracelular, iar oprirea acestui curent continuu aduce după sine moartea.

Corpul eteric se dezvoltă o dată cu corpul fizic, absorbind din spaţiu energia specifică lui. El este mai mare decât corpul fizic, depăşindu-l cu câţiva centimetri, formând o aură în jurul corpului. Corpul eteric are o sensibilitate proprie şi o conştiinţă a sa proprie. El întreţine funcţia, sănătatea şi puterea spiritului şi nu se desprinde de acesta decât în timpul nopţii, când spiritul împreună cu corpul astral se desprind de corpul fizic pentru a-şi trăi viaţa de spirit liber în planul astral. Energia corpului eteric se formează prin respiraţie,

prin alimentaţie şi prin porii pielii. Ea se concentrează în jurul nervilor şi structurilor nervoase. Cea mai mare parte a acestui fluid eteric se absoarbe din spaţiu, prin nişte organe de energie invizibile, numite Chakre, un fel de discuri de 1-3 cm, în număr de şapte. Acestea sunt localizate în felul următor:

— unul în dreptul splinei cu şase petale ce se rotesc de la stânga la dreapta;

— unul în dreptul coloanei sacrate cu patru petale;

— unul deasupra ombilicului cu zece petale;

— unul în dreptul inimii cu paisprezece petale;

— unul în dreptul furculiţei sternale cu şaisprezece petale;

— unul în rădăcina nasului între sprâncene cu nouăzeci şi şase de petale;

— unul în vârful capului cu o sută nouăzeci de petale.

Discul din dreptul splinei absoarbe lumina solară şi o dirijează astfel: o parte perpendicular, pătrunzând în corp, iar o altă parte o dirijează prin şase curenţi, distribuindu-se organismului pe şase meridiane care activează celelalte şase Chakre, deşi acestea pot acţiona şi în mod independent. Curentul vital are o culoare albă, iar discul din dreptul splinei îl desface în şapte culori. Cel care pătrunde perpendicular are o culoare roz şi se îndreaptă către sistemul nervos, nervi, măduvă, creier. Fiecare dintre cele şase petale ale discului splinic dă curenţilor câte o culoare: roşu, galben, portocaliu, verde, albastru şi violet. Energia corpului vital se elimină prin porii pielii, prin degete şi prin ochi. Ea poate fi dată oamenilor cu care venim în contact, precum şi obiectelor neînsufleţite. Prin concentraţia gândirii se poate transmite mai bine această energie oamenilor. Curentul vital care se absoarbe prin Chakra de la baza măduvii spinării are o culoare roşie-portocalie, el este centrul iubirii şi al vieţii sexuale. Curentul eteric absorbit la nivelul ombilicului are o culoare roşie cu reflexe verzui şi se distribuie aparatului digestiv şi anexelor acestuia; cel absorbit prin Chakra din dreptul inimii are o culoare aurie, cel absorbit prin centrul de la nivelul furculiţei sternale are o culoare albastră, cel absorbit prin centrul de absorbţie de la rădăcina nasului are o culoare albastru-violet şi se distribuie epifizei, cunoscută de

ocultişti ca „al treilea ochi". Prin activitatea acestei Chakre, se obţine vederea albastră cu care putem pătrunde în lumea invizibilă a spaţiilor. Fluidul vital absorbit prin centrul de la nivelul creştetului capului are o culoare albă strălucitoare ca a Soarelui; prin această Chakră se face desprinderea corpului astral de corpul fizic, astfel conştiinţa astrală a spiritului vede şi aude în lumea spiritelor. Corpul eteric este un computer de energie creată de spiritul ce vine la reîncarnare şi poartă informaţia de funcţionare a tuturor celulelor. El formează inconştientul primar al acestora, prin care fiecare ţesut are o funcţionalitate specifică, datorită unei informaţii inconştiente pe care o dă acest corp de energie.

Acest corp de energie, deşi a fost văzut de mult timp de către clarvăzători, care vedeau aura corpului, a fost pus în evidenţă prin electronografie. Dintre metale, aurul şi cuarţul au cea mai mare putere de absorbţie a fluidului eteric. Acesta pătrunde în organismul uman prin mâna stângă şi se transmite prin mâna dreaptă.

Spiritul omului este legat de corpul eteric prin bulbul rahidian. Ruperea acestei legături provoacă moartea în mod instantaneu. Corpul eteric nu părăseşte corpul fizic decât o dată cu moartea, dar el mai stă lângă cadavru o perioadă de şapte zile. Gândul omului este decodificat de corpul eteric şi acţiunea transmisă prin gând este transmisă apoi corpului fizic pentru a efectua comanda dată prin gând. Corpul eteric al omului comunică cu corpurile eterice ale altor oameni, dar şi cu corpurile eterice ale animalelor şi plantelor. El are o memorie, o voinţă şi o inteligenţă proprie. Cu el pot intra în comunicare persoanele cu putere mare de concentrare a gândirii. Nu se cunoaşte exact natura corpului eteric, se consideră că este a patra formă a materiei, denumită plasmă, o bioplasmă pe care o au toate organismele vii. Ea are o organizare spaţială extrem de complexă, alcătuită dintr-un fel de constelaţii plasmatice elementare, un ansamblu de electroni, protoni şi alte particule. Întreaga bioplasmă a organismului este un ansamblu a cărui unitate este condiţionată de interacţiunea electromagnetică şi de altă natură. Bioplasma este matricea energetică a organismelor vii. O dată cu moartea, această structură a bioplasmei se destramă. Ea are o dublă polaritate, având un pol electromagnetic negativ şi altul pozitiv, şi

este suportul material al influxului nervos. Ea asigură coordonarea chimismelor protoplasmei şi contopirea într-un proces metabolic unic, capabil să asigure reproducerea continuă a compoziţiei şi alcătuirii protoplasmei şi manifestarea fenomenelor vieţii. Aceste procese constituie esenţa vieţii, forţa care se opune entropiei, procesului de autodistrugere subordonat legilor termodinamice. Apariţia vieţii a fost condiţionată de apariţia materiei biostructurate care stă la baza proceselor de asimilaţie şi dezasimilaţie ale metabolismului şi a unor mecanisme de autoreglare.

Natura biostructurată a corpului eteric asigură memoria de funcţionalitate a materiei vii, un fel de tipar de energie electrică, pe care se dezvoltă un anumit fel de activitate celulară şi nu alta, conform memoriei înmagazinate în această bioenergie.

Fluidul eteric are o circulaţie precisă atât în univers, cât şi în interiorul corpului uman. Vibraţiile înalte pe care le prezintă determină vibraţiile continue şi mişcarea tuturor corpurilor din macrocosmos şi din microcosmos. El este slăbit de stres, de durerea fizică, de stările emotive, de tutun şi de alcool. Înainte de a se îmbolnăvi corpul fizic, se îmbolnăveşte corpul eteric. Modificările de bioplasmă din organism sunt în strânsă legătură cu exploziile solare care modifică corpul eteric în univers şi, implicit, pe cel din interiorul organismului uman. Corpul eteric este specific fiecărei specii, căci fiecare posedă o schemă energetică proprie. În organismul uman se produc diverse îmbolnăviri atunci când o anumită cantitate de energie eterică cu o culoare specifică din spectrul solar, pe care un anumit organ o primeşte pentru funcţionare, se reduce în cantitate. Astfel, pot apărea boli nervoase şi psihice când culoarea roşu trandafiriu este redusă. Această stare de îmbolnăvire se transmite şi celor din jur şi se manifestă prin dureri de cap, insomnii şi o stare de nervozitate. Glandele cu secreţie internă, tiroida şi paratiroidele, au nevoie pentru o bună funcţionare de culorile albastru şi violet; culorile roşu închis şi portocaliu sunt necesare unei bune funcţionări a aparatului genital.

Fluidul eteric colorat în verde este necesar unei bune funcţionări a stomacului, ficatului, vezicii biliare, pancreasului, rinichilor şi intestinului gros şi subţire. Inima are nevoie de un fluid eteric de

culoare galbenă. Când fluidul colorat în galben şi violet se îndreaptă spre creştetul capului, corpul astral poate părăsi corpul fizic.

Resturile fluidului eteric se elimină prin plămâni, ale celui trandafiriu şi albastru prin urină, ale celui verde şi roşu-portocaliu prin creştetul capului, ca şi ale celui albastru închis şi violet. Ele se mai elimină prin porii pielii, prin ochi şi degetele mâinilor şi picioarelor. Corpul eteric nu este un produs al organismului viu, ci, din contră, organismele vii sunt un produs al lui. El este veriga de legătură între corpul fizic la exterior şi corpul astral în interior. Între corpul eteric şi cel astral se găseşte o barieră atomică ce poate fi tulburată de consumul excesiv de alcool, de tutun şi narcotice şi de şocuri emoţionale – astfel se pierde corpul astral din organism. Corpul eteric are o conştiinţă difuză ce aparţine tuturor părţilor sale, astfel că el nu are o mentalitate.

Prin gândirea mediumului, se produc numeroase forme de materializări, se pot produce mişcări de obiecte, fantome, stafii şi apariţii. Corpul eteric constituie inconştientul care este organizatorul conştient al vieţii. Dumnezeu a creat tot universul prin forţa gândului Său, el a creat acest computer de energie, înainte de formarea corpului fizic, al cărui arhitect este. Dacă prima celulă vie, creaţie divină, avea materia şi energia necesară funcţionării ei, ea mai avea nevoie de o informaţie care să-i comande funcţionalitatea ei spre un scop final prestabilit. Acest inconştient primar, dat de corpul eteric, asigură memoria de funcţionare a celulei, a metabolismului ei, a luptei cu entropia şi informaţia de reproducere a ei.

Inconştientul primar creat pentru prima celulă vie este apoi diferenţiat şi diversificat pentru toată lumea vie din regnul vegetal şi animal. În ontogenia unei specii se repetă întreaga evoluţie a speciei respective, de la prima celulă la individul adult. Este o reproducere a evoluţiei acestui inconştient dat de corpul eteric. Şi embrionul uman reproduce filogenia vieţii pe pământ, dar o filogenie a acestui inconştient al corpului eteric, care este tiparul de funcţionare şi formare a corpului fizic, nu o filogenie a corpului fizic.

Inconştientul corpului eteric dă inteligenţa materiei şi determină funcţionalitatea ei, pentru o finalitate biologică precisă şi pentru realizarea unui program prestabilit. În primele treizeci de zile de viaţă, embrionul uman reproduce însăşi evoluţia vieţii aşa cum a fost creată de Dumnezeu. El îşi începe existenţa ca un protozor marin, apoi se dezvoltă şi devine un vierme, cu o inimă de tub pulsatil, apoi devine un peşte cu branhii şi cu o inimă cu două camere, apoi un mamifer cu o inimă cu patru camere şi cu un rinichi metanefros şi cu coadă, şi în final, o fiinţă umană. Dumnezeu a perfecţionat acest inconştient primar dat de corpul eteric, creând noi specii şi, în final, omul.

O celulă hepatică are aceeaşi funcţie biologică de sinteză a proteinelor şi de fabricare a bilei, indiferent de specia cui îi aparţine: pasăre, animal sau om. Ea are aceeaşi informaţie primară pe care nu o schimbă toată viaţa. Aceasta înseamnă că Dumnezeu l-a creat pe om ca ultimă creaţie a Sa, perfecţionând mereu corpul eteric al speciilor precedente. În ontogenia embrionului uman, se produce numai filogenia inconştientului corpului eteric, nu şi evoluţia corpului fizic, căci niciodată embrionul uman nu trece prin stadiul de adevărat peşte.

Evoluţia inconştientului primar eteric este însăşi istoria dezvoltării vieţii pe pământ. El funcţionează pe baza unor arhetipuri ce se păstrează în memoria lui în scopul de a apăra şi dezvolta viaţa. Memoria trăieşte atâta timp cât trăieşte individul respectiv. El nu încetează niciodată, căci ce s-ar întâmpla dacă celulele unui organ nu ar mai funcţiona, fie că este vorba de ficat, rinichi, inimă sau alt organ. Ar interveni inevitabil moartea, iar acest deznodământ îl conştientizează „conştiinţa" inconştientului. Printr-un mecanism activ, cu consum de energie, membrana celulară introduce în celulă potasiu şi magneziu şi scoate în afara celulelor sodiu şi clor. Între aceste substanţe nu există un echilibru între conţinutul intracelular şi cel extracelular, căci atunci ar interveni moartea. Acest echilibru de membrană există după moarte. În timpul vieţii însă, inconştientul primar al celulei menţine activitatea membranei celulare şi concentraţiile intracelulare şi extracelulare necesare vieţii.

După fecundarea oului de către spermatozoid, începe segmentarea acestuia până la formarea țesuturilor. De unde știe celula ce are de făcut, ce loc trebuie să ocupe în corp fiecare țesut, astfel că totul se petrece după un program prestabilit, totul ajunge la locul potrivit? Aceasta înseamnă că celulele au o conștiință a lor. Aceasta este conștiința inconștientului corpului eteric, o creație divină. Există un program al materiei și energiei spre un înalt grad de organizare; această informație care intervine are o memorie și o inteligență. Fiecare țesut are o informație de funcționare specifică organului pe care îl creează , iar această funcție a organismului se îndeplinește fără conștiința individului și are loc după un program prestabilit.

Prima celulă vie a fost creată de Dumnezeu și nici un laborator din lume nu a reușit să facă o celulă vie. Aceasta pentru că nu se cunoaște natura acestei informații pe care o dă acest inconștient primar al celulei. Celula vie comunică cu exteriorul, de unde își procură hrana ce-i este necesară pentru a-și fabrica substanțele necesare vieții și să lupte împotriva entropiei care tinde să o dezintegreze. Ea funcționează după un program prestabilit foarte exact și riguros respectat. Coordonarea întregii activități celulare nu este controlată de conștiința noastră. Ea se desfășoară indiferent dacă omul dorește sau nu aceasta. Acest inconștient este dat de corpul eteric care este un computer de energie creat de Dumnezeu și care nu s-a format în mod hazardat. Nu evoluția a condus la apariția și dezvoltarea lui, acest fapt se poate constata cel mai pregnant în procesul de replicare al ADN-ului, care, pentru a-și reface cealaltă jumătate a scării ADN-ului, face numeroase tatonări. În acest proces de tatonări multiple, are loc o răsucire a scării la baza ei care face imposibilă desprinderea de cealaltă jumătate a scării.

Se formează un nod molecular care implică divizarea scării. În acest moment, intervine o moleculă de ADN numit vibrator, care taie nodul, trage firele scării și le reface în poziția normală. Problema fundamentală la care nu pot răspunde cei ce consideră apariția și dezvoltarea vieții în urma unui proces de evoluție este aceea de a se stabili cum s-a format acest ADN vibrator.

Pentru a se putea forma, era nevoie de evoluție, dar evoluția nu se putea face fără acest ADN vibrator.

Evident, aceasta a fost creată de divinitate, de o inteligență extracelulară. De-a lungul vieții, substanța vie își respectă cu strictețe programul ei inconștient care are o finalitate precisă, aceea de a-și apăra și menține viața. Pe măsură ce evoluția vieții s-a dezvoltat, și acest computer de energie eterică s-a perfecționat de creator. Finalitatea și funcționalitatea celulei sunt atât de precise, încât s-ar crede că undeva în interiorul său ar exista un creier electronic și un ceas biologic, dar acestea nu au fost puse în evidență. Claude Bernard afirma că un fel de desen vital traversează planul fiecărei ființe și fiecărui organ – ființele par dirijate de o forță invizibilă pe care o urmează. Aceasta este informația pe care o dă corpul eteric, o țesătură energetică pe care se formează corpul fizic. Aceasta se poate dovedi prin electronografie. O astfel de electronografie a unei semințe de plantă arată desenul energetic al plantei adulte, iar electronografia unui mormoloc de broască arată desenul electro-magnetic al broaștei adulte.

Dumnezeu a creat prin forța gândului Său spiritul omului, iar spiritul și-a creat corpul astral de care vom vorbi în continuare și corpul eteric, iar acesta a format corpul fizic. Prin puterea gândului unui medium, poate coborî din planul astral spiritul unui mort, iar acesta să-și creeze instantaneu, tot prin forța gândului, un corp astral, un corp eteric și un corp fizic, și astfel să apară o fantomă materializată în carne și oase. Tot prin forța gândului se explică aparițiile și stafiile unui om mort care se folosește de forța gândului spiritului său care supraviețuiește morții.

Forța gândului se poate transforma în energie mecanică, telechinezie, se poate transforma în energie sonoră, făcând să apară rapsuri prin care se manifestă spiritul unui om mort, se poate transforma în energie electrică și luminoasă. Astfel apar pete de lumină într-o cameră în mod inexplicabil. Fiecare individ conține în *inconștientul* său întreaga *istorie a regnului din care face parte.* Embriogeneza este etapa în care generația respectivă parcurge întreaga istorie a evoluției corpului eteric, într-un timp scurt. Aceste

legi ale vieții se extind la toate celulele, indiferent dacă sunt de plante sau animale.

Informația pe care o dă corpul eteric de energie este imuabilă și durează toată viața, nefiind înlocuită cu alta. Ficatul sintetizează proteine și fabrică bilă indiferent dacă conștientul dorește sau nu aceasta. Numai astfel viața își apără conservarea și perpetuarea ei.

Pentru fiecare organ există o materie de energie informațională precisă pe care nu și-o schimbă toată viața. Informațiile energetice ale tuturor celulelor corpului uman sunt conexate și se coordonează pentru un singur scop, acela de conservare a vieții. Această coordonare a tuturor acestor informații energetice se face prin intermediul sistemului nervos vegetativ care are un centru al conștiinței sale în subconștient, în substanța reticulată din trunchiul cerebral, locul unde se află conștiința astrală a omului, dată de spiritul lui.

Există un corp universal al informației care organizează materia de la particulele ei elementare până la toate sistemele din univers. Prin el se face schimbul de informații atât între organismele vii între ele, cât și între acestea și mediul ambiant. El se prezintă ca un corp electromagnetic propriu fiecărui organ. Conștiința corpului eteric se bazează pe matricea informațională sub formă de radiații electromagnetice.

În germenele plantelor și animalelor se află prefigurată organizarea electromagnetică a organului adult. Comunicarea dintre țesuturile organismelor se bazează tot pe unde electromagnetice. Această comunicare se face prin lungimea de undă a radiațiilor ultraviolete care ar sta la baza biocomunicației. Corpul eteric s-a perfecționat în paralel cu evoluția speciilor. El preia informația speciei inferioare și o dezvoltă, iar această informație perfecționată preexistă formei de materie care urmează să evolueze.

Platon spunea că există un plan informațional preexistent materiei. El este o creație divină prezentă la nivelul întregii materii din univers.

Prin el se face schimbul de informație atât între organismele vii între ele, cât și între acestea și mediul ambiant. El se prezintă ca un corp electromagnetic propriu fiecărei specii și fiecărui organ.

Modul cum se face această comunicare nu este pe deplin elucidat, probabil că aceasta se face prin unde electromagnetice, un fel de telepatie la nivelul întregului univers eteric.

Un caz deosebit de sugestiv îl descriu în continuare: unui bolnav i s-a amputat membrul inferior, apoi acesta a fost aruncat într-o ladă unde un cui a intrat în mușchii lui. Bolnavul aflat în salon, la distanță de piciorul amputat și aruncat în ladă, se plângea de dureri vii sub formă de înțepături în piciorul amputat. S-a căutat membrul amputat și s-a constatat că în mușchii acestuia intrase adânc un cui care era în ladă. După ce s-a luat din ladă piciorul amputat, au dispărut și durerile bolnavului. Aceasta înseamnă că există o comunicare între corpul eteric al piciorului amputat și corpul eteric al restului corpului bolnavului.

De menționat că durerea este dată de suferința corpului eteric. Transmiterea comunicării era exact aceea a senzației înțepăturii unui cui, nu o altă senzație. Dacă se fierb niște creveți într-un vas lângă o plantă ce se află în apropiere, această plantă suferă, descărcând curenți bioelectrici, căci corpul eteric al plantei percepe durerea creveților care fierb și suferă și ea alături de aceștia.

Probabil că această comunicare se face printr-un fel de energie identică cu energia din care este format gândul, căci planta înțelege gândul omului, îl decodifică și îi înțelege sensul.

Numai intenția de a rupe o crenguță dintr-o plantă face ca aceasta să sufere. Aceasta se poate constata dacă mai mulți indivizi trec în șir indian pe lângă o plantă, urmând ca unul dintre ei să rupă o crenguță din plantă, deși nici unul dintre ei nu știe care va rupe crenguța, acest fapt fiind cunoscut de un alt individ care trebuie să dea comanda. În momentul când individul ce urmează a rupe crenguța se află în fața plantei, fără ca acesta să primească o comandă verbală, planta descarcă curenți bioeletrici.

Aceasta înseamnă că planta a interceptat gândul celui ce urma să dea comanda pentru a se rupe crenguța.

Dezvoltarea organismului se face pe o matrice bioelectrică în care este înscrisă prefigurarea dezvoltării lui. Astfel, pe răsaduri de grâu se constată o intensă activitate bioelectrică sub forma unor emisii de scântei mai întâi la nivelul rădăcinii, apoi la nivelul

mugurilor. În germenii plantei se află prefigurată organizarea electromagnetică a organismelor adulte. Informația genetică se bazează pe aceste informații ale corpului energetic. Chiar și țesuturile comunică între ele tot pe baza unor unde electromagnetice. În corpul eteric al unui om este înregistrată informația acumulată în decursul istoriei filogenetice care s-a dovedit a fi utilă pentru individ și pentru specie. Conștiința inconștientului este mult mai perfectă decât actul conștient și voluntar. Ea determină perpetuarea vieții și integritatea organismului prin acte reflexe. Lumea a fost creată de o conștiință a inconștientului, afirma Schopenhauer. Aceasta este conștiința corpului eteric, căci adevărata conștiință apare numai o dată cu crearea omului.

Întreaga natură a fost creată și este guvernată de gândirea și voința lui Dumnezeu. În energia ce formează gândul este secretul întregului univers, căci Dumnezeu a creat universul prin gândirea Sa, folosind ca materie eterul primitiv universal format din elemente subatomice necunoscute în totalitate.

Corpul eteric împreună cu corpul astral formează aura corpului. Această aură are trei componente: dublul eteric, aura interioară și aura exterioară.

Dublul eteric vine imediat în contact cu corpul fizic și are o grosime de 1,5-5 mm, el este transparent și striat, iar între striații are o culoare trandafirie. Al doilea strat al aurei corpului îl formează aura interioară care continuă în afară – dublul eteric.

Lățimea ei este de 5-10 cm, are o formă granulară, cu granule foarte fine, dispuse tot într-o înfățișare striată, paralel și perpendicular pe suprafața corpului, și conferă o siluetă dantelată.

Al treilea strat al aurei este format de aura exterioară care începe de la marginea externă a aurei interioare și este foarte variabilă ca lățime; la nivelul capului, depășește cu 2-3 cm limita aurei exterioare. Ea este amorfă și neluminoasă.

La copii, aurele sunt identificate până la pubertate, atunci încep să se diferențieze, aura la femei este mai lată în jurul taliei și mai lată în spate decât în față. Intelectualii au aura mai mare în jurul capului. Aura interioară are un contur net delimitat, iar aura exterioară are un contur mai vag. Razele luminoase emană

întotdeauna din aura interioară. Aceasta înseamnă că cele două aure sunt formate din energii diferite.

Aura interioară este aceea care se modifică sub acţiunea gândului, ea îşi schimbă culoarea în funcţie de starea de sănătate a corpului. Cu cât un om este mai inteligent, cu atât culoarea aurei devine mai albastră.

Dublul eteric este foarte sensibil la acţiunea alcoolului, a cărnii şi a tutunului.

Spiritul care se reîncarnează pleacă din planul astral pentru a coborî pe pământ, el îmbracă nişte haine fluidice cu care să poată străbate distanţa. Aceste haine se numesc perispirit. El este format din corpul astral, corpul solar şi corpul cosmic. Corpul astral şi-l alege spiritul care vine la reîncarnare, conform destinului pe care îl are în noua lui existenţă pământească. Corpul astral corespunde învelişurilor fluidice ale pământului. Această atmosferă fluidică are o grosime de 700.000 km. Corpul astral se află interior faţă de corpul eteric, iar mai profund, se află corpul solar. Corpul astral este de sex ambigen. Corpul eteric este de sex invers faţă de corpul fizic. Corpul eteric al bărbatului este de sex feminin, iar cel al femeii este de sex masculin.

Materia fluidică planetară are trei zone, albă în partea cea mai de sus, albastră la mijloc şi roşie la suprafaţa pământului. Pentru a coborî pe pământ, spiritul trebuie să-şi schimbe pe rând învelişul alb cu cel albastru şi apoi cu cel roşu. Această coborâre îi provoacă spiritului o mare suferinţă. Aceste trei zone sunt formate din materie fluidică asemănătoare în ceea ce priveşte compoziţia, dar cu vibraţii diferite.

Corpul astral intră şi el în alcătuirea aurei, fiind un strat mai întunecat sau mai luminos, după cum spiritul omului este mai evoluat sau mai puţin evoluat. El reproduce conturul corpului fizic, având aspectul unui oval cu vârful în jos.

Culoarea lui se modifică în funcţie de starea emotivă a omului. Roşul denotă mânie, roşu-brun corespunde unui om avar şi zgârcit, cenuşiul unui om fricos, portocaliul unui om mândru, galbenul oamenilor cu o inteligenţă superioară, violetul omului spiritualizat, iar roşul deschis înseamnă iubire.

Corpul astral este veriga de legătură între corpul vital şi corpul solar. Este centrul de transformare al impresiilor din lumea exterioară, este centrul sentimentelor, al dorinţelor, al urii. El contribuie la formarea conştiinţei astrale, a spiritului, al vederii spirituale cu care vede un om în stare de hipnoză sau de transă, în stare de vis, în meditaţia transcendentală şi în detaşările corpului astral de corpul fizic în călătoriile astrale. Sunt celebre călătoriile astrale făcute de Edgard Cayce şi de alţi mediumi.

Prin corpul astral detaşat de corp şi plecat la distanţă, un medium îşi poate crea un alt corp material, aşa cum se întâmplă în „dedublările de persoane". Corpul astral este cel care dă starea de veghe şi care participă alături de spirit la formarea conştiinţei astrale care îşi are sediul în subconştient.

Corpul solar are o formă sferică. El asigură gândirea, imaginaţia, memoria şi voinţa omului. Îşi are sediul în creier sau imediat deasupra capului, de aceea aura lui se află în jurul capului. Gândirea are o forţă uriaşă care se produce sub imboldul voinţei spirituale.

Ideea exprimată prin gândire este un corp viu, o fiinţă care poate fi văzută de oamenii cu clarviziune. Imaginile gândite au putut fi fotografiate. Aceste imagini le vede şi un om aflat în starea de hipnoză – el vede cu vederea astrală. Corpul solar este o masă de fiinţe ultramicroscopice care se găsesc în spaţiu, sub forma unor mici sferule, ca nişte mici glomeruli, alcătuiţi dintr-o tripletă (inteligenţă, voinţă şi memorie).

Tripleţii pot fi formaţi din două sferule cu acelaşi fel de vibraţii şi a treia diferită, două de voinţă şi una de memorie, două de memorie şi una de voinţă, două de inteligenţă şi una de voinţă sau două de inteligenţă şi una de memorie. Proporţia existenţei în spaţiu a acestor sferule este de: 90% voinţă, 9% memorie, 1% inteligenţă. Ele formează un cod spiritual, căci, unindu-se în glomeruli mai mari, dau spiritului un caracter corespunzător componentelor lui.

Cu cât vor predomina sferulele de inteligenţă, cu atât mai evoluat va fi spiritul. Sferulele sunt încărcate cu două feluri de electricitate, un fluid electromagnetic negativ şi altul pozitiv.

După ce am descris în linii generale corpul fizic, corpul eteric şi perispiritul format din corpul astral şi corpul solar, trebuie să vedem

ce este spiritul şi de ce a fost el trimis din planul astral, unde trăia ca înger, în plan material.

Spiritul este un computer de energie creat de Dumnezeu prin forţa gândului Său. El este format dintr-o energie necunoscută care are memorie, voinţă şi inteligenţă.

Îmbrăcat în perispirit, acesta îi conferă o vedere astrală, pe care reuşeau să o obţină iniţiaţii din Antichitate, în templele de iniţiere antice, după parcurgerea treptelor de iniţiere: *Pregătirea*, *Purificarea* şi *Desăvârşirea*, ultima treaptă fiind vederea astrală sau Epifania.

Aceasta se obţine prin procedee de concentrare a gândirii în împrejurări speciale, în ascezã şi purificare a conştientului. Acest computer de energie pare a fi făcut din particule de neutrino, element subatomic, fără sarcină electrică, fără masă şi fără sarcină magnetică. Această formă de energie poate circula antigravitaţional, poate trece prin materie şi se propagă cu viteza gândului, adică parcurge orice distanţă, instantaneu.

Spiritul formează conştiinţa astrală a omului, în care se înregistrează, sub formă de imagini, toată activitatea lui, ca şi când cineva l-ar filma din afara lui. Dar nu numai acţiunile omului sunt înregistrate, ci şi gândurile lui şi toate cunoştinţele pe care le are în memorie. Această înregistrare se face zilnic ca într-un calculator, pe fişe zilnice.

Spiritul uman venit la reîncarnare îşi formează propriul lui corp astral şi corp eteric, conform destinului său, prin care să-şi plătească Karma şi chiar să o echilibreze.

Spiritele sunt creaţii divine. Ele formează scânteia divină din om. Decăderea din planul astral în plan fizic din om se datorează căderii luciferice. Lucifer, un Heruvim cu rang foarte înalt, care era chiar locţiitor al Tronului lui Dumnezeu, a imaginat chipul femeii şi trăirea vieţii sexuale în plan material. Căzut astfel în materie, spiritul trebuie ca prin suferinţă, pedeapsă dată de Dumnezeu, să se purifice pentru a se reîntoarce la viaţa de înger, de duh nemuritor, aşa cum a fost creat de Dumnezeu.

Trebuie amintit că nou-născutul nu-şi are *spiritul nici de la tată*, nici de la mamă. El reprezintă spiritul unui om mort care, ajuns în lumea astrală, este retrimis la reîncarnare.

În ceea ce priveşte momentul când spiritul se reîncarnează în nou-născut, sunt mai multe concepții. Unele consideră că spiritul se reîncarnează în nou-născut în momentul expulzării fătului, adică la naştere. El ar veni dinspre răsărit şi de aceea este recomandat să nu se interpună alte persoane între bazinul femeii care naşte şi răsărit, pentru a-i lăsa drumul liber spiritului.

Alții consideră că spiritul se întrupează în făt, o dată cu primele mişcări fetale, sau că s-ar întrupa o dată cu momentul când inima începe activitatea şi se formează sângele.

Personal, consider că spiritul se încarnează în nou-născut chiar în momentul fecundării ovulului de către spermatozoizi. În sprijinul acestei idei sunt mai multe argumente. Prorocul Ieremia spunea: „Înainte de a te fi zămislit, în pântece te-am cunoscut şi înainte de a ieşi din pântece te-am sfințit şi te-am numit proroc pentru popoare". Aşa vorbeşte Dumnezeu prin gura prorocului Ieremia, iar psaltistul evocă în acelaşi spirit: „Tu ai zidit rărunchii mei, Doamne, Tu m-ai alcătuit în pântecele mamei mele, nu sunt ascunse de tine oasele mele pe care le-ai făcut într-un ascuns, nici ființa mea pe care ai urzit-o ca în cele mai de jos ale pământului" (*Psalm* 138, 13:15). Sfântul Pavel spune: „Dumnezeu m-a ales din pântecele mamei mele şi m-a chemat prin harul său să descopăr pe FIUL SĂU întru mine ca să-l binevestesc la neamuri" (*Galateeni* 1, 15-16).

„Om este şi cel născut, urmând să crească şi cel care este un fruct, un germene" (*Apologeticul* IX, 8).

În Dreptul roman se spunea: „Copil conceput este considerat ca născut om de câte ori este vorba de interesele acestuia". (*Infans conceputs pronato habetur quotiens de commodis eius agitur.* Drept privat roman, Partea III, Persoanele, pag. 156-157).

Înainte de orice interes este dreptul la viață. În 1986, profesorii universitari şi medicii din Tesalonic spuneau că omul există ca om din clipa concepției.

Ființa omenească începe să existe din momentul fecundării, spunea profesorul de genetică francez I. Lejeune. Din momentul fecundației, ființa omenească este desăvârşită şi unică, pentru că este absolut întotdeauna aceeaşi în toate părțile ei, unică pentru că nu se poate înlocui sub nici o formă cu nimeni altcineva. Când

embrionul uman are numai 0,5 mm lungime, este deja capabil să se îngrijească de destinul său. El produce întreruperea ciclului menstrual al mamei, determinând-o astfel să-l protejeze.

La paisprezece zile, încep bătăile inimii embrionului şi începe să funcţioneze sistemul circulator. La cinci săptămâni, embrionul are deja chipul omului, are obraji şi degete. La şase săptămâni, se manifestă sistemul nervos, ficatul, rinichii şi stomacul.

La şapte săptămâni, se simt undele encefalice, semn şi criteriu absolut de afirmare a vieţii. Acest criteriu este şi cel ce confirmă că o persoană adultă este în viaţă sau nu. La zece săptămâni, fătul are toate caracteristicile unui copil după naştere.

La trei luni, fătul îşi întoarce capul şi-l mişcă, îşi strânge pumnul, îşi găseşte gura şi îşi suge degetul.

Dar constatarea că spiritul se află deja în fătul de douăsprezece săptămâni s-a putut dovedi prin urmărirea prin ultrasunete a unui avort la această vârstă. Filmarea fătului arată că, în apropierea instrumentului ucigaş al avortorului, fătul este agitat şi se mişcă într-un mod violent, bătăile inimii cresc de la o sută douăzeci de bătăi pe minut la două sute de bătăi pe minut, el deschide larg gura ca într-un strigăt, este „strigătul mut" al fătului. Toate acestea se pot vedea pe o videocasetă.

Din momentul concepţiei se instituie o nouă existenţă umană care are atâta drept la viaţă şi atâta viaţă cât are şi un nou-născut, un copil, un tânăr sau un adult.

Cum percepe un făt de trei luni că se urmăreşte suprimarea vieţii lui? El percepe mai întâi gândul mamei care şi-a propus întreruperea sarcinii. Cu vederea lui astrală, el vede şi percepe apropierea medicului sau a moaşei care urmează a face întreruperea. Cum poate percepe toate acestea fătul, dacă nu prin spiritul ce se află în el? Conştiinţa astrală a omului care este de ordin spiritual şi înregistrează întreaga lui evoluţie, clipă de clipă, atât existenţa lui în viaţa pământească, cât şi în viaţa lui astrală, poate fi evocată în regresia în timp a unei persoane prin hipnoză. În momentul când omul este în pântecele mamei, aceasta îşi ia poziţia fătului din pântecele mamei, ghemuit, cu pumnii la ochi, ceea ce înseamnă că conştiinţa lui astrală, spiritul lui este prezent în făt în viaţa lui

intrauterină. El este cel ce percepe gândul mamei şi al medicului ce urmăresc întreruperea sarcinii şi îl decodifică. Strigătul sunt spaima, agitaţia de care este cuprins fătul, gura deschisă este rugămintea lui pentru viaţă, către mamă, către medic sau moaşă – toate acestea denotă dorul de viaţă al spiritului care a coborât pe pământ din planul astral pentru a se purifica şi astfel să poată să evadeze din încorsetarea lui în materie.

Paulescu afirma că Dumnezeu trimite „sufletul" în momentul zămislirii, când se contopesc cele două celule sexuale. El se supune poruncii divine, începând să-şi construiască trupul în care va trăi. Tot el spune că nu veţi găsi o fiară, oricât de sălbatică sau feroce ar fi, care să fie în stare să calce ordinul lui Dumnezeu şi să-şi distrugă progenitura. Chiar dacă trupul fătului este distrus, sufletul său rămâne viu şi nemuritor în veci.

Fiecare spirit aduce cu sine o dată cu întruparea propriul său Iad sau Rai, creat de el în viețile anterioare, şi rămâne înscris în conştiinţa lui astrală. Spiritele din planul astral pot coborî oricând în planurile inferioare, dar niciodată nu pot urca în planurile superioare. În planurile spirituale din lumea astrală se află gândurile noastre, ale oamenilor de pe pământ, şi gândurile emise ale spiritelor din spaţiu care se percep sub formă de imagini. Conştiinţa astrală a spiritului percepe gândul sub formă de imagini şi le vede astfel cu vederea astrală. Astfel, dacă unui om hipnotizat i se face pe o coală de hârtie un desen mental, fără a fi schiţat în scris, hipnotizatul citeşte, pe hârtie, acea schiţă mentală, făcută prin gândul nostru. Aceasta pentru că gândul se imprimă pe o hârtie sub formă de imagini, iar cu vederea astrală a conştiinţei astrale a spiritului o vede la fel de bine ca şi când ea ar fi desenată. Spiritele sunt trimise la reîncarnare conform Karmei fiecăruia, conform legii divine a cauzei şi efectului.

Propria lui conştiinţă astrală pe care rămân întipărite sub formă de imagini toate faptele şi gândurile noastre din timpul vieţii este primul său judecător.

În lumea spiritului nu există sex, căci spiritul îşi trăieşte viaţa sa de duh, care este androgin, fără sex; acolo există o singură formă spirituală, aceea a gândurilor, a ideilor şi a imaginaţiei noastre.

Cu toate că nu există sex spiritual, spiritul din planul spiritual poate fi încărcat cu sarcină electrică negativă sau cu sarcină electrică pozitivă. Cele încărcate electric negativ se vor reîncarna ca sex feminin, iar cele încărcate electric pozitiv se vor reîncarna în sex masculin.

Reîncarnarea este o necesitate în procesul de dezvoltare a spiritului care serveşte la continuarea instruirii spiritului, şi aceasta explică inegalitatea dintre oameni, care apare chiar o dată cu naşterea noastră, căci, în numeroasele noastre vieţi pământeşti în care ne-am comportat inegal în respectarea legilor divine, unii se bucură de mai multă dreptate divină, alţii de mai puţină, iar aceştia din urmă numai prin suferinţă se pot ridica pe trepte superioare de evoluţie spirituală. Unii susţin că suferinţa este un dar al iubirii lui Dumnezeu. Tot ceea ce facem rău în viaţă ne va urmări cu siguranţă, aducându-ne suferinţă în alte vieţi pământeşti care vor urma. Prin reîncarnare, spiritul unui mort care se află în plan astral revine pe pământ într-un nou corp omenesc. Actul reîncarnării a fost cunoscut de marii iniţiaţi din Antichitate şi este relevat de spiritele evoluate ale spaţiilor.

Prin reîncarnare, o conştiinţă astrală care este forma de manifestare a spiritului şi care este nemuritoare trece într-un alt corp fizic potrivit evoluţiei lui spirituale. Printr-o nouă reîncarnare, conştiinţa astrală înregistrează noi experienţe în plan fizic. Spiritul revine pe pământ pentru o nouă şcoală pentru a învăţa şi a suferi, pentru a se ridica pe o treaptă superioară de spiritualitate. Astfel, poate să se îmbunătăţească conştiinţa omului, dar aceasta nu se realizează automat, căci omul nu are amintirile din alte vieţi, el are liberul arbitru să înfăptuiască fapte bune, care să respecte morala divină, atunci când spiritul său călăuzitor, cel al îngerului păzitor, influenţează în bine conştiinţa noastră sau să fie influenţată de spiritele satanice şi, în acest caz, să săvârşească faptele rele care nu sunt în concordanţă cu morala divină.

În fiecare reîncarnare spiritul ia un corp fizic diferit, cu nume diferite. Cu toate acestea, spiritul îşi păstrează individualitatea şi conştiinţa sa astrală pe care a avut-o în alte încarnări şi între încarnări, în planul astral ca spirit liber, cu toate că spiritul poate lua

de-a lungul reîncarnărilor atât corpuri fizice de femeie cât şi corpuri fizice de bărbat. În general, perioada scursă între o moarte fizică şi o nouă reîncarnare este scurtă pentru spiritele inferioare şi mai lungă pentru spiritele evoluate, iar pentru spiritele angelice această perioadă este foarte lungă. Unii ocultişti consideră că, în medie, timpul dintre două întrupări este de două sute de ani, dar el este foarte diferit. Nimeni nu poate scăpa de legea reîncarnării care este o lege divină.

Scopul reîncarnării este evoluţia spiritelor, iar scopul vieţii este de a dezvolta puterile noastre care se găsesc latente în spiritul nostru. Locul unde ne reîncarnăm nu este determinat de părinţii noştri, ci de spiritele evoluate din planul astral.

Spiritele vin la reîncarnare conform legii atracţiei afinităţilor, ele caută să revină unele lângă altele în aceeaşi familie ori ca rude ale aceleiaşi familii, pentru ca iubirea lor să continue în noua viaţă pământească. Prin reîncarnare, se înţelege că conştiinţa nu intră în acţiune în momentul naşterii, căci spiritul omului nu se formează în momentul naşterii, el este deja format în planul astral de unde vine – spiritul preexistă naşterii şi trăieşte mai departe după moartea fizică. Reîncarnarea explică diferenţele trupeşti, intelectuale şi spirituale dintre indivizi, căci totul depinde de gradul de evoluţie al spiritului care se reîncarnează. Tot reîncarnarea explică diferenţele dintre facultăţile intelectuale în cadrul aceleiaşi familii, când copii perfect sănătoşi şi crescuţi în acelaşi mod de viaţă prezintă diferenţe intelectuale enorme. Aceasta întrucât caracterul lor nu se moşteneşte de la părinţi, ci fiecare vine la reîncarnare cu propria lui conştiinţă astrală care poate fi diferită din punct de vedere al evoluţiei spirituale – fiecare spirit vine la reîncarnare cu propriul său bagaj de moralitate şi spiritualitate, obţinut de-a lungul vieţilor trecute.

Deşi am trăit mai multe vieţi, noi nu ne amintim nimic din acestea, dar, în general, nu ne aducem aminte nici de faptele din actuala noastră viaţă, căci uitarea este o lege divină. Corpul eteric al organismului se opune proiecţiei în afară a acestor amintiri, căci spiritul şi conştiinţa lui astrală se află în interior faţă de acesta, fiind separate de un strat etanş, format din elemente subatomice. Ele se pot manifesta numai când spiritul şi corpul său astral, care îi

formează perispiritul, sunt detaşate de corpul fizic, aşa cum se întâmplă în stare de hipnoză sau în transă.

Reîncarnarea explică şi cazurile de hermafroditism, când o femeie prin glasul ei mai gros, prin energia ei şi construcţia atletică, se comportă ca un bărbat, şi invers, bărbaţi care au un fizic cu aspect delicat, cu pilozitate redusă, cu glas subţire şi care se comportă ca femeiele. Aceasta se explică prin faptul că reîncarnările se fac în corp de bărbat sau de femeie.

Teama de apă, de altitudine, de foc, de tunete, de fulgere se explică prin faptul că spiritul păstrează în conştiinţa sa astrală amintirile unei morţi fizice prin aceste împrejurări. În stare de hipnoză, spiritul se manifestă cu toate facultăţile, aşa cum se întâmplă după moarte când spiritul se află liber în planul astral. În stare de hipnoză, omul îşi aminteşte vieţile sale anterioare, atât pământeşti, cât şi pe cele astrale. Din vieţile pământeşti îşi aminteşte locul unde a trăit, care le-au fost rudele şi natura morţii. Copiii până la şapte ani îşi aduc aminte uneori de alte vieţi, pentru că până la această vârstă corpul astral al copilului se găseşte în afara corpului fizic.

Divinitatea a dorit ca la fiecare reîncarnare să se înceapă o viaţă nouă, după liberul arbitru pe care îl avem fiecare.

Reîncarnarea este un adevăr care dă mai clar decât orice alte fapte sentimentul eternităţii. Spiritele evoluate îşi hotărăsc singure destinul pentru o nouă viaţă pământească. Atunci când spiritul este trimis la reîncarnare, apropiindu-se de pământ, cade într-un somn adânc, nemaifiind stăpân pe voinţa lui. Un alt spirit care este ghidul său îl conduce către o anumită regiune de pe pământ şi către o anumită familie pentru a evolua conform destinului prestabilit de spiritele angelice. Evoluţia embrionului şi apoi a fătului uman, precum şi naşterea se fac sub influenţe cosmice determinate. Spiritul care vine la reîncarnare înconjurat de perispirit se apropie de corpul fizic al viitoarei mame, luând forma unei rochii strâmte în partea de sus şi mai largă jos, sub forma unui trunchi de con care se întinde de la umeri până la glezne. Capul, rămânând liber, creierul fiind cel mai bogat în fluid electromagnetic, ar putea fi influenţat de natura fluidică venită din spaţiu şi tulburat în

funcţionalitatea lui, de aceea perispiritul nu cuprinde şi capul mamei, altfel mama ar avea dureri de cap şi o stare de nervozitate. Când mama este tânără, spiritul se găseşte mai aproape, când mama are ochii negri, spiritul va sta mai la distanţă, căci ochii negri emit mai multe fluide electromagnetice ce pot influenţa prea puternic perispiritul.

Acelaşi lucru se întâmplă dacă femeia este brunetă, căci părul negru dezvoltă mai multeă electricitate decât cel blond. Cea mai mică distanţă dintre spirit şi mama este de câţiva centimetri, cea mai mare nu depăşeşte un metru. Spiritul trimite raze fluidice spre pântecele mamei, contribuind la formarea corpului eteric al copilului şi la dezvoltarea corpului fizic. El pune în mişcare ceasul biologic ce conduce la formarea organelor noului copil şi dezvoltarea lor ulterioară. Spiritul vine în contact cu corpul mamei prin trei benzi prinse una la nivelul bulbului rahidian, care se numeşte nod vital, alta la nivelul ombilicului şi a treia la nivelul furculiţei sternale, în regiunea glandei tiroide.

Prin nodul vital se conexează perispiritul mamei, prin ombilic se leagă de organele bazinului unde se dezvoltă uterul mamei, iar cele din regiunea glandei tiroide în nodul aspiraţiei şi expiraţiei fluidelor spaţiale. Spiritul ce vine la reîncarnare este arhitectul propriului corp, iar pentru aceasta are nevoie de fluidele spaţiale şi de fluidele eterice ale mamei sale. De la mamă aceste fluide le ia mai ales în timpul nopţii – atunci corpul astral al mamei se află în planul astral.

Am afirmat în cuprinsul cărţii că prin energia care formează gândul se produc fenomenele paranormale de materializare, de dematerializare, zgomote produse de spiritele morţilor, de apariţia de stafii şi fantome, de telechinezie şi de multe alte fenomene paranormale. Tot prin energia care formează gândul, Dumnezeu a creat lumea. Aceasta o vedem cel mai bine din *Evanghelia* lui Ioan.

— La origine era cuvântul (gândul) şi cuvântul era la Dumnezeu şi un Dumnezeu era cuvântul.

— Acesta era, la început, la Dumnezeu.

— Totul s-a făcut prin El şi nimic din ceea ce este nu s-a făcut fără El.

— Întru El era viaţa şi viaţa era Lumina oamenilor.

— Şi Lumina a luminat în întuneric, dar întunericul nu a cuprins-o.

— Fost-a un om trimis de Dumnezeu – numele lui era Ioan.

— Aceasta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină ca toţi să creadă prin El.

— El nu era lumina, ci un martor al Luminii.

— Căci adevărata Lumină, cea care-i luminează pe toţi oamenii, trebuie să vină în lume.

— Ea era în lume şi lumea s-a născut din ea, dar lumea n-a recunoscut-o.

— Ea a venit la fiecare om în parte, a venit până la oameni. Dar oamenii nu au primit-o.

— Însă cei care au primit-o s-au putut manifesta prin aceasta ca fii ai lui Dumnezeu.

— Cei care au crezut în numele său nu sunt născuţi din sânge, nici din pofta cărnii, nici din voinţa omenească, ci de la Dumnezeu s-au născut.

— Şi cuvântul s-a făcut trup şi s-a sălăşluit printre noi şi noi am ascultat învăţătura sa, învăţătură despre Fiul unic al Tatălui, cel plin de dăruire şi de adevăr.

Pentru că spiritul reîncarnat trăieşte experienţe atât ca bărbat, cât şi ca femeie, în conştiinţa astrală a spiritului ce trăieşte într-o viaţă actuală de bărbat se află elemente inconştiente de natură feminină pe care C.G. Jung le-a denumit *anima*, iar în conştiinţa astrală a unei femei din viaţa astrală, există elemente inconştiente de natură masculină pe care tot el le-a denumit *animus*. Aceste manifestări din conştiinţa astrală tind să refacă androginitatea spiritului din viaţa lui astrală.

Conştiinţa spiritului este localizată în subconştient, ea influenţează acţiunea conştientă a omului prin intuiţie. Aceasta apare în mod involuntar ca o voce interioară, neaşteptată, dar care apare exact în momentul când este nevoie de ea, nu doar când este cerută. Intuiţia ne îndeamnă să facem o acţiune sau, dimpotrivă, să renunţăm la ea. De multe ori, aduce o schimbare bruscă de concepţie, opinie sau judecată.

Intuiţia vine din experienţele acumulate de conştiinţa astrală din alte vieţi anterioare rămase în memoria ei şi are scopul de a

determina conştientul să acţioneze pentru apărarea vieţii individului şi pentru perpetuarea speciei. Modul de formare a intuiţiei ca şi felul cum se formează gândul omului nu sunt cunoscute. Intuiţia nu are o legătură logică cu gândirea anterioară, ea poate îndruma o direcţie cu totul nouă asupra unui anumit subiect. Ea este mai temeinică când mai degrabă ia o direcţie negativă decât una pozitivă. Vocea sa este de obicei avertizoare. Ea ne îndeamnă să conştientizăm un pericol care ar periclita viaţa. Socrate avea încredere totală în intuiţia lui pe care o denumea „sfetnicul" sau „divinul".

Iată cum descrie el însemnătatea acestei intuiţii pe care o considera vocea divină a spiritului său, în timpul procesului său. „M-aţi auzit deseori vorbind despre un oracol sau un semn care vine la mine. Acest semn l-am avut de când eram copil. Semnul este o voce care mi se înfăţişează şi îmi interzice mereu să fac ceva ce am de gând să fac. Până acum oracolul din interiorul meu avea mereu obiceiul de a mi se opune chiar când era vorba de fleacuri, deci era vorba să mint sau să greşesc ceva, iar acum, după cum vedeţi, s-a abătut asupra mea acel lucru care s-ar crede şi după cum se consideră a fi în mod general ultimul şi cel mai rău. Dar oracolul nu a dat nici un semn că s-ar opune nici când am plecat de acasă şi am ieşit de dimineaţă, nici când m-am dus la tribunal sau în timp ce spuneam ceea ce aveam de spus şi, deşi am fost oprit de multe ori în mijlocul vreunui discurs, acum oracolul nu mi s-a mai opus cu nimic în ceea ce am spus sau am făcut. Care cred eu că ar fi explicaţia acestui lucru? Vă voi spune: Eu consider acest lucru ca o dovadă pentru mine, în raport cu ceea ce afirm, căci obişnuit mi s-ar fi opus dacă eram pe punctul de a face rău şi nu bine." Astfel Socrate considera că intuiţia este un dar divin care apare în conştientul nostru cu scopul de a ne apăra de anumite pericole ce ar atenta la buna desfăşurare a vieţii noastre.

După aproape două mii de ani, Emerson spunea referitor la intuiţie: „Eu nu am pretenţia nici a unor porunci, nici a unor revelaţii ample. Dar dacă vreodată întocmesc un plan, propun o călătorie sau un jalon de comportament, găsesc probabil un obstacol tăcut în mintea mea, de care nu pot da socoteală. Foarte

bine, îl las să aştepte, gândind că poate trece, dar, dacă nu dispare, eu îl ascult, mă supun".

Intuiţia este determinată de activitatea inconştientului în materia organică şi de activitatea inconştientului în gândire. Ea se manifestă pentru a apăra viaţa individului şi pentru perpetuarea speciei, căci inconştientul primar individual se subordonează inconştientului speciei în totalitate şi el se adresează conştientului prin intuiţie şi prin instincte. Anumite idei ne vin deja formate din subconştient, atunci când nici nu ne gândim la ele. Conştientul prin felul cum gândim imprimă în conştiinţa astrală imaginea gândurilor noastre care rămân pentru eternitate înscrise în ea, iar judecata conştiinţei noastre astrale de după moarte se face nu numai după faptele pe care le facem, ci şi după gândurile pe care le-am avut în timpul vieţii. În această conştiinţă astrală se imprimă gândurile aşa cum le gândim, căci ea nu are o mentalitate de a selecta gândurile bune de cele rele, iar o dată imprimate, ele se vor răsfrânge asupra conştientului, determinând acţiuni bune sau rele, după felul cum am gândit. Psihicul subliminal sau subconştient gândeşte prin intermediul simbolurilor arhetipale psihic universale, iar psihicul conştient nu are nici o putere să se opună limbajului subconştientului.

Viaţa conştientă a omului se află sub dominaţia psihismului subconştient. El susţine conştientul prin instincte şi intuiţie. Acţiunile conştiente ale omului sunt mai întâi elaborate de nivelul subconştientului, iar faptele bune sau rele pe care le facem se datorează gândurilor noastre conştiente care sunt preluate în mod permanent şi continuu şi se întorc asupra conştientului sub formă de acţiuni, impulsuri sau instincte.

Manifestările psihice ale omului şi stările sale afective sunt determinate de perispirit, în special de corpul astral. Acestea sunt manifestările sufletului care se exteriorizează prin dorinţe, plăceri, neplăceri, dispreţ, iubire, ură, aversiune, devotament, speranţă, frică, disperare, bucurie, invidie, milă sau mândrie, răzbunare, bunăvoinţă, cruzime, teamă şi îndrăzneală – toate acestea sunt atribute ale spiritului pentru care, în măsura în care încalcă morala divină, vor fi judecate în plan astral după moartea noastră.

CONSIDERAȚII DESPRE SUFLET DE-A LUNGUL ISTORIEI

În Egiptul antic, credința într-o viață după moarte se baza pe mitul zeului Osiris, a cărui moarte și destin au influențat fundamental această credință.

Osiris, zeul fertilității, era soțul surorii sale Isis. De asemenea, fratele lor Seth și sora lor Neftis erau soț și soție. Osiris introdusese practica agriculturii și a creșterii animalelor în Valea Nilului. El a trecut să-i ajute și pe locuitorii din țările vecine. Fratele său Seth, care întruchipează răul, punea în acest timp la cale o conspirație. El a ordonat să se construiască o ladă de lemn, asemănătoare cu un sarcofag, având dimensiunile exacte ale corpului lui Osiris. La un ospăț, el i-a întins o cursă, determinându-l sub un pretext oarecare să se întindă în ladă. După câteva clipe, conspiratorii au pus capacul. Lada a fost petceluită cu plumb topit și Osiris asasinat a fost aruncat cu ladă cu tot în Nil; în cele din urmă, la Byblos, din lada de lemn au ieșit crengi de copac; copacul creștea continuu și trunchiul său a învelit sarcofagul lui Osiris. Trunchiul a fost doborât și împreună cu rămășițele pieritoare ale zeului a servit drept cabană la palatul regelui din Byblos. Isis, aflând de acest asasinat, a plecat în căutarea corpului neînsuflețit al soțului ei. Datorită ajutorului dat de regina din Byblos, ea l-a găsit pe cel mort, s-a dus înapoi în Egipt pentru a-l îngropa acolo. Dar de demersul lui Isis a aflat fratele ei Seth. El a tăiat cadavrul în paisprezece părți și le-a aruncat în toate direcțiile vântului. Isis a reușit să găsească toate bucățile cadavrului, în afară de penisul lui Osiris, pe care Seth îl aruncase la pești, drept hrană. Din această cauză, Isis i-a confecționat cadavrului un penis artificial. Transformându-se în pasăre, Isis a zburat deasupra iubitului ei soț și prin formule magice l-a readus la viață. Horus, fiul lui Isis și Osiris, conceput după moarte, și-a răzbunat tatăl, învingându-l în luptă aprigă pe Seth. Osiris readus la viață și prin Horus a devenit stăpânul împărăției morților.

Egiptenii vedeau în el învingerea morții. Mitul său a determinat practicile rituale de înmormântare. Speranța nemuririi și-a găsit expresia în construcții funerare gigantice, în piramide, ca și în îmbălsămarea extrem de minuțioasă a corpului neînsuflețit cu scopul de a-l putea păstra nealterat pentru eternitate, precum și în bogăția de obiecte puse în mormânt.

Astfel, pentru a împiedica descompunerea cadavrului, organele și intestinele erau scoase din corp; restul se conserva în leșie de sodă caustică și mai târziu în sodă uscată. La început, creierul era lăsat în cutia craniană, iar mai târziu el a fost îndepărtat. El nu reprezenta nici un fel de importanță – ei atribuiau gândirea inimii, de aceea o considerau demnă de a fi conservată. După ce cadavrul era complet uscat, se curăța cu ulei de palmier și mirodenii, apoi se umplea cu diferite substanțe aromate, după care-l coseau la loc, apoi cadavrul era tratat cu rășină pentru a împiedica absorbția de umiditate.

Urma, folosindu-se numeroase uleiuri aromate, bandajarea cadavrului cu fețe de in. În timpul îmbălsămării se rosteau formule magice.

În *Cartea Morților* erau diverse formule magice care aveau scopul să ușureze viața morților în călătoria spre lumea cealaltă. Egiptenii credeau într-un suflet pe care îl numeau *Ba*, care după moarte urca spre cer. Acesta era independent de corpul fizic, dar pentru a trăi în continuare trebuia să se unească mereu cu corpul. Ei credeau că sufletul are nevoie de materiale, deci și de hrană. În afară de suflet, egiptenii mai credeau într-o forță vitală creatoare, un fel de dublură spirituală sufletească, născută o dată cu omul, pe care o numeau *Ka* și care continuă să rămână în cadavru, de aceea îl conservau prin îmbălsămare.

Despre ieșirea la lumină a sufletului în *Cartea Morților* se spune: „Eu sunt astăzi, eu sunt ieri, eu sunt mâine, moarte înseamnă eternitatea sufletului; trecând prin repetatele mele nașteri, rămân puternic și tânăr; eu sunt sufletul divin țesut în taină, știința secretă eu am dobândit-o".

Înainte de unirea sufletului cu *Ka* are loc judecata tuturor morților.

Fiecare mort trebuie să răspundă în fața lui Osiris sau a zeului Soarelui *Ra*. Toate faptele și gândurile omului sunt judecate după moarte. După ce sufletul este purificat prin sentimentele pe care le primește, se poate uni în univers cu dublura sa *Ka*. Formulele magice se încheiau astfel: „Slavă vouă, zeilor, eu vă cunosc și știu numele vostru, nu voi cădea pradă măcelului vostru, nu lăsați să crească greșelile mele față de acest zeu (Osiris), în spatele căruia sunteți, ale cărui cópii sunteți."

Filozoful grec Socrate a trăit între anii 470-399 î.H., murind sorbindu-și paharul cu otravă. El spunea despre moarte că este un fel de a nu exista fără nici un fel de simțire, un somn fără vise și fără trezire sau o altă posibilitate, o schimbare și o mutare a sufletelor din acest loc, de aici în altul.

Platon (427-347 î. H.) a dezvoltat ideea nemuririi sufletelor. El este primul care aduce credința în originea divină a sufletelor, în existența de dinainte și de după viața actuală.

Moartea este despărțirea sufletului de trup; viața vine din moarte și moartea din viață. În concepția lui Platon, împărăția morților ar fi în lumea subpământeană. Acolo sufletul așteaptă judecata; cei răi, păcătoșii, se îndreaptă spre pedepse cumplite, în timp ce cei buni continuă să trăiască fără trup.

Dovezile nemuririi sufletului susținute de Platon:

1. Orice devenire este o apariție a obiectului din contrariul său. Deci, așa cum viața apare din moarte, tot astfel și moartea din viață, căci, dacă totul ar muri și nu ar mai reînvia, totul ar fi în cele din urmă mort.

2. Cunoașterea morții nu este nimic altceva decât reamintirea a ceea ce a știut înainte de a ne naște, așadar sufletul nostru trebuie să fi existat înainte de naștere. Dar sufletul trebuie să existe și după moarte, așa cum rezultă din prima dovadă.

3. Sufletul este o esență disperată și simplă, nevăzută, înrudită cu ideile mereu aceleași, neschimbătoare, care, nemuritoare și indestructibile, domină trupul și care, atunci când se desparte în stare pură de trup, intră în imperiul nevăzutelor, divinului și nemuritorilor, asemenea ei, în timp ce, atunci când se desparte în stare impură, maculată de timp, rătăcește în jurul mormintelor până când intră probabil sub formă de animal într-un alt trup.

Relaţia dintre suflet şi trup nu poate fi comparată cu aceea dintre armonie şi liră, în aşa fel încât sufletul trebuie să piară asemenea armoniei după distrugerea lirei.

Sufletul nu izvorăşte din corp, el există înaintea corpului, întrucât, aşa cum se admite în general, el este preexistent, dar armonia nu preexistă lirei, ci are drept premiză existenţa acestuia; orice armonie corespunde la acel ceva din care a venit şi, prin urmare, este cât mai mult, cât mai puţin armonie, dar sufletul nu este când mai mult, când mai puţin suflet.

Sufletul dăinuieşte asupra afectelor trupului.

Sufletul este nemuritor şi indestructibil, căci el aduce cu sine viaţa.

Filozoful grec Plotin (205-269 d.H.) este întemeietorul neo-platonismului. El spunea: „Aşa cum soarele radiază lumină şi căldură, prima radiaţie a Divinităţii este raţiunea sau spiritul." Acestea îşi invocă drept copie a sa sufletul căruia Plotin îi atribuie un rol intermediar între lumea spiritului şi lumea corporală.

Sufletele, situându-se la această limită, sunt atrase irezistibil în lumea fizică, în cadrul ce li se potriveşte.

Sufletul vine din lumea suprasensibilului şi a preexistat înaintea corpului, el este de natură spirituală. Sufletele care rămân legate de plăcerile lumeşti vor fi mutate în alte corpuri de om, plantă sau animal. Sufletele cele mai pure se întorc în patria suprasenzorială. Sufletul nu este corp şi nici afecţiune a corpului. Orice suflet poartă în el o parte care zace jos în corp sau sus în spirit.

Concepţia filozofilor romani despre lumea cealaltă se aseamănă cu ideile pe care le aveau egiptenii, babilonienii, grecii şi etruscii.

În mormânt cei decedaţi continuă să existe, pentru aceasta ei preiau în mormânt băutură şi alimente pentru a le asigura hrana după moarte. Toţi morţii se reunesc într-o lume subpământeană – peste aceasta domneşte zeul morţii Orbus.

Vergiliu, care a trăit între anii 70-19 î.H., credea că sufletul morţilor se află într-o lume subpământeană. Pentru ca sufletul să aibă parte de o viaţă după moarte, trebuie ca mortului să i se facă o înmormântare binecuvântată, după regulile cultului morţilor. În lumea subpământeană, sufletele morţilor sunt judecate pentru

faptele lor de către un judecător al morților, Minos, care face judecată dreaptă. Viața în împărăția morților este o urmare a vieții de pe pământ. Păcatele cele mai mari aduc sufletele în infern; în lumea subpământeană sufletele se recunosc între ele. Vergiliu credea că mai întâi spiritele trebuie să se purifice, numai după aceea pot intra în Eliseu (Raiul la romani). Această concepție despre lumea morților este descrisă de Vergiliu în *Eneida*.

Ovidiu (43 î.H.-17 d.H.), deşi la început nu credea în nemurirea sufletului, își schimbă concepția mai târziu în *Metamorfoze*, unde descrie sufletul ca nemuritor, independent de ceea ce se întâmplă cu trupul. „Totul se schimbă, nimic nu moare".

Seneca (55 î.H-41 d.H.), considera sufletul o creație a lui Dumnezeu într-un corp omenesc, care îi este un lăcaş trecător. Corpul este o închisoare a sufletului, este rivalul sufletului. Dezvoltarea sufletului face posibilă moartea. Sufletul există până la sfârşitul lumii. Moartea aduce judecata sufletelor.

Epicur (341 î.H.-270 î.H.), consideră sufletul o substanță răspândită în tot corpul, o substanță asemănătoare aerului, dar el mai conține un element asemănător focului şi un altul ce nu poate fi numit. El credea că după moarte sufletul se sfărâmă în atomi.

Cicero (106-43 î.H) credea în nemurire; în concepția sa corpul este o închisoare a sufletului, din care se eliberează după moarte. În trup este o decădere a lui şi numai după moarte poate reveni la viața veşnică, dumnezeiască. Sufletul nu este trecător şi nici pieritor.

El credea în nemurirea sufletului care este de natură divină şi eternă. Originea sufletelor nu poate fi găsită pe pământ, căci în suflet nu există nimic amestecat şi alcătuit, nimic din cea ce pare a fi făcut pe pământ. În el se află forța memoriei, a gândirii şi a reflectării, în stare să păstreze trecutul, să prevadă viitorul, să cuprindă prezentul. Aceste însuşiri sunt de origine divină. Esența sufletului este o substanță divină care are înțelepciune, care trăieşte şi acționează în veşnicie.

CONCEPȚIA TEOZOFICĂ DESPRE LUMEA CEALALTĂ

Această concepție susține doctrina reîncarnării. După desprinderea de corp, sufletul nemuritor se întoarce, după ce petrece o perioadă de pace în lumea de dincolo, din nou pe pământ. Moartea este o schimbare de conștiință a sufletului. Moartea pământească este întoarcerea sufletului în lumea superioară.

În om există ceva care observă toate schimbările, începând din tinerețe, le păstrează în memorie și supraviețuiește acesteia, care se află deci deasupra tuturor schimburilor pământești, ca și sufletești, independent de ele. Acest ceva este spiritul omului, care este sufletul gânditor din natură.

Corpul omenesc este doar unealta sufletului pe care acesta și-o formează el însuși, cu ajutorul părinților săi pământești, și o păstrează pentru a face experiențe pe pământ în contactul cu alte suflete. Corpul omenesc este un toiag pe care omul se sprijină în existența sa pământească și pe care îl aruncă atunci când a învățat să meargă fără el. El este crucea de care este legat omul atât timp cât trăiește pe pământ, căci corpul cu brațele deschise are forma unei cruci. Moartea este o schimbare de conștiință și o trecere în lumile de dincolo. Planeta noastră are patru învelișuri, sfere sau câmpuri diferite. Cea mai mică sferă este sfera pământească, cea de-a doua este lumea dorințelor sau astrală, cea de-a treia este lumea ideală sau a gândurilor, cea de-a patra este lumea cauzelor, în care se află cauzele tuturor lucrurilor pământești. Aceasta este sfera cea mai mare, cea mai pură a planetei noastre. Lumile superioare le pătrund pe cele inferioare, cum ar fi apa, aerul și lumina care se întrepătrund, fără a se deranja una pe alta. Deasupra celor patru câmpuri se află unul care aparține sistemului solar și universului. Când spiritul pleacă din sfera cea mai înaltă în lumile inferioare, el își creează câte o haină din substanța lumii respective

pentru a putea acţiona în aceasta. Astfel, pe pământ el are un corp pământesc, în lumea astrală un corp astral, în lumea gândurilor un corp al gândului, iar în lumea cauzelor un corp cauzal.

Când omul moare şi părăseşte corpul pământesc, din substanţa lumii dorinţelor, se formează, potrivit dorinţelor, patimilor şi poftelor, trupul dorinţelor de care este legat sufletul, aşa cum pe pământ este legat de corpul pământesc.

După purificarea din acest plan, spiritul părăseşte şi lumea astrală. Atunci el abandonează corpul astral şi se ridică în lumea dezinteresată a idealului, unde la început este îmbrăcat în corpul gândurilor. Urcând în forma cauzală, el îmbracă haina ţesută din substanţa virtuţilor; cu cât lumea este mai înaltă, şi substanţa ei este mai fină. După moarte, învelişurile inferioare se destramă treptat, unul după altul, formându-se din nou la fiecare întrupare; numai corpul virtuţilor rămâne neschimbat în timpul întregii vieţi a planetei care durează patru mii trei sute douăzeci de milioane de ani (un Kalpa), aşa cum prevede străvechea doctrină secretă ariană.

Trupul cauzal se aseamănă cu un şirag de perle ale unei mătănii – pe firul spiritului se înşiră numeroase întrupări.

Fiecare om poartă în subconştient lumea pământească aşa cum a petrecut-o. Fiecare voinţă a omului devine fiinţă însufleţită, fiinţă de gânduri care duce în subconştientul lui, în conştiinţa astrală, o existenţă de sine stătătoare. Aceste fiinţe-gânduri trăiesc şi după moartea omului. Fiecare om poartă în subconştientul său tot ce a iubit şi a urât pe pământ.

În întreaga natură, moartea are loc fără nici o durere; nu moartea, ci boala este cauza suferinţei. După moarte, muribundul îşi pierde cunoştinţa şi se trezeşte din nou la nivelul planului superior în lumea astrală, unde se află replici desăvârşite ale lumii pământeşti – fiecare obiect pământesc îşi are perechea sa astrală. În planul astral, sufletul omului nu îşi dă seama că trupul său fizic a murit. Dar nu toate sufletele se opresc în lumea astrală; un sfânt nu se opreşte în lumea astrală, căci sufletul său s-a purificat pe pământ în trupul vieţii. Spiritele morţilor văd mai întâi propriile fiinţe de gânduri create chiar de ei în timpul vieţii pământeşti. Spiritele morţilor au contacte directe cu cei în viaţă, când aceştia se află în

somn. În timpul morţii, morţii vin în contact cu cei vii. În timpul zilei, corpul astral al celor vii are doar o conştiinţă slabă, de vis, aşa încât cei vii îi apar spiritului mortului dormind; cel mort poate recunoaşte în corpul astral al celui viu toate modificările şi toate stările spiritului, aşa încât morţii ştiu dacă cei vii sunt bucuroşi sau trişti. Fiecare gând devine vizibil în lumea astrală. Doctrina ariană susţine că Iadul este pe pământ, în închisori, spitale, ospicii, pe câmpul de luptă şi în toate necazurile şi suferinţele de pe pământ; ea nu susţine nici teoria predestinării.

Spiritul din om, care este îngerul din om, este nemuritor. Fiecare om se judecă prin gândurile sale.

VIAȚA DUPĂ MOARTE ÎN CERCETAREA SPIRITUALĂ

Atunci când spiritul se trezește la nivelul astral, mai întâi își vede casa și pereții camerei în care a murit, dar nu le vede în substanța lor pământească, ci în forma lor astrală. El își vede și propriul său cadavru și rudele, dar nu se poate înțelege cu acestea, căci ele nu-l pot vedea și înțelege. Uneori el le vorbește, dar sunt surde la cuvintele lui. El încearcă să le apuce și își dă seama că nu are nici o priză asupra lor. La început, crede că visează, treptat descoperă că a murit și că, totuși, este același de dinainte de moarte; îl frapează că pentru el au dispărut orice durere și orice oboseală. Observă că acum se poate mișca liber și se poate deplasa cu cea mai mare viteză oriunde dorește. Gândurile îl poartă peste tot. Spre marea lui plăcere, poate vizita cele mai frumoase regiuni din lume. Nu are nevoie de nici o protecție împotriva frigului și gerului sau a arșiței, pentru că nu suferă din cauza lor. Din simpla lui activitate mentală, el se îmbracă exact așa cum dorește; poate frecventa cele mai înalte universități și instituții pentru a studia științele de la cei mai mari învățați ai lumii. În lumea astrală, foamea, frigul și bolile nu există. Nefericiți sunt numai cei ce au dorințe josnice și grosolane, pentru că pe acestea nu le pot satisface. Un bețiv va suferi din cauza setei nestinse, pofticiosului îi vor lipsi plăcerile mâncării, iar avarului îi vor lipsi banii, gelosul va fi chinuit de gelozie; aceste suferințe vor dura până ce li se va epuiza forța.

După moarte, spiritul nu-și poate schimba caracterul în lumea de dincolo. Moartea nu este sfârșitul și distrugerea sufletului omenesc, ci numai o schimbare a învelișurilor, ea nu este o despărțire de cei dragi.

Binecuvântează-i în gând pe cei morți, căci rugăciunile tale ajung la cei morți.

Conștiința astrală a omului, cea care este nemuritoare, se înalță în planul astral împreună cu spiritul; ea poartă înregistrată toată

lumea pământească, în măsura în care a perceput-o, cu simţirile sale, şi care s-a înmagazinat în subconştient. După moarte, fiecare spirit se trezeşte la acel nivel care corespunde treptei sale de evoluţie. Un sfânt nu are nici o legătură cu lumea astrală, lumea poftelor, întrucât el şi-a curăţat încă din timpul vieţii pe pământ sufletul său de toate dorinţele, astfel că după moarte el se trezeşte în zona dezinteresată a lumii ideale sau cereşti.

În planul astral, spiritul vede mai întâi propriile fiinţe de gânduri create chiar de el în trupul vieţii pe pământ. Aceste fiinţe de gânduri sunt în planul astral tot atât de reale pe cât sunt pentru noi fenomenele pământeşti, şi chiar mai reale decât acestea.

În planul astral ,fiecare gând capătă imediat o formă şi devine vizibil, aşa cum a fost el înregistrat în conştiinţa noastră. Ajuns în planul astral, spiritul îşi dă seama că moartea nu este sfârşitul şi distrugerea sufletelor omeneşti, ci numai o schimbare a conştiinţei şi a învelişurilor, o trecere în lumea de dincolo.

Păcatele de pe pământ rămân în conştiinţa astrală a spiritului şi ele vor fi judecate în Purgatoriu. Această judecată se face de divinitate cu scopul de a curăţa spiritul, în vederea unei noi reîncarnări. Păcatele lasă o rugină pe spiritul omului, iar aceasta trebuie arsă în focul Purgatoriului, şi astfel sufletul să se deschidă tot mai mult pentru intervenţia corespunzătoare a lui Dumnezeu. Cauza fundamentală a tuturor durerilor şi suferinţelor o reprezintă păcatul originar şi păcatul actual personal. Dumnezeu a creat spiritul pur, liber de orice pată de păcat, şi cu o pornire sigură, „dătătoare de fericire", spre el. Această pornire este diminuată de păcatul originar. Dacă la acesta se mai adaugă păcatul actual personal, atunci această pornire scade întruna. Cu cât mai mult scade în suflet această pornire, cu atât mai rău devine sufletul, pentru că i se poate deschide cu atât mai puţin lui Dumnezeu. Spiritele în Purgatoriu sunt reţinute potrivit legii necesare a dreptăţii.

În Purgatoriu se vede că voinţa denaturată îndreptată împotriva legilor divine constituie vina pentru care sufletul se află acolo. Atât timp cât durează această voinţă rea, durează şi vina. În planul astral, nu se pot şterge păcatele de pe pământ, vina sufletelor nu slăbeşte, nici nu poate să slăbească, pentru că nu se mai poate schimba voinţa

cu care s-au despărţit de această viaţă de pe pământ. În această trecere în planul astral, sufletul se întăreşte în bine. La această judecată nu mai există iertare, căci după moarte voinţa liberă nu se mai poate schimba, ea este fixată aşa cum s-a prezentat în momentul morţii; această vină aduce după sine şi pedeapsa; sufletele din Purgatoriu iau cu sine doar pedeapsa nu şi vina, care va fi stinsă în ele prin căinţă; de aceea pedeapsa lor nu este nesfârşită, ci limitată şi cu un sfârşit, iar aceasta se datorează iubirii lui Dumnezeu care doreşte o purificare şi o nouă posibilitate de evoluţie spirituală pentru o nouă reîncarnare.

După moarte, din clipa în care s-a despărţit de corp, sufletul se duce la locul stabilit de el însuşi în viaţa pământească, călăuză fiindu-i păcatele sale. Spiritul în Purgatoriu îşi dă seama de aceste păcate. Numai trecând prin Purgatoriu se poate apropia din nou de Dumnezeu. În Purgatoriu, sufletul găseşte o mare milostenie care-l poate elibera de obstacolul prezentat în el în calea purificării. Purgatoriul este o pedeapsă la fel de dureroasă ca şi Iadul. Durata cât sufletul stă în Purgatoriu depinde de faptele prin care a încălcat morala divină. Spiritul a fost destinat perfecţiunii de care este capabil. El ar trebui să ajungă la acest stadiu printr-un mod de viaţă, aşa cum i-a fost menit, fără să se păteze de păcat. De atunci de când s-a pătat de păcatul original şi încă de păcatele personale, sufletul şi-a pierdut darurile sale extranaturale şi supranaturale de graţie, a murit şi nu a mai putut fi trezit la viaţă de Dumnezeu. Prin mijlocirea botezului, sufletul a fost din nou trezit la viaţă, dar în el a rămas înclinaţia spre rău, din cauza păcatului originar care duce spre păcatul personal. Dacă nu i se opune rezistenţă şi prin păcatul personal, sufletul cade din nou pradă morţii. Dumnezeu caută să-l trezească încă o dată la viaţă prin purificarea din Purgatoriu. Dar spiritul ar putea fi curăţat prin căinţă – atunci el într-o singură clipă s-a purificat de impurităţile sufletului.

Dar sufletele nu sunt absolvite de plata acestor păcate, căci aşa a fost hotărât de către dreptatea divină. Sufletul nu mai poate în plan astral să ia o hotărâre liberă şi nu mai poate schimba nimic din ceea ce a făcut; orice pomană făcută de cei dragi nu poate şterge imaginea păcatelor sale, ele nu pot scurta timpul cât sufletul stă în

Purgatoriu. Ele stau în Purgatoriu nemişcate şi îşi privesc panorama vieţii înregistrată în conştiinţa astrală a spiritului, sub formă de imagini, aşa cum ea s-a petrecut pe pământ; nu înseamnă că dacă ne spovedim vom putea obţine iertarea faptelor noastre; trebuie să nu le facem, căci, o dată făcute, ele nu se mai pot şterge. Omul are pe pământ liberul arbitru, el a săvârşit sau nu fapte contrare moralei divine; depinde dacă el cade sub influenţa îngerului păzitor care îl opreşte să facă rău sau a îngerului luciferic care îl poate domina şi împinge să săvârşească fapte contrare moralei divine.

În Purgatoriu, sufletele se află în chinul dureros al purificării, ele trebuie să îndure orice chin pentru a se putea apropia din nou de spiritele angelice şi de Dumnezeu. Dacă nu ar exista Purgatoriu şi o nouă reîncarnare, atunci sufletele ar trebui să se ducă pentru totdeauna în Iad, or mai bine este să suporte o perioadă determinată aceste chinuri, decât să trăiască veşnic în chinurile Iadului. Această suferinţă în Purgatoriu a sufletului este o dovadă a milei lui Dumnezeu pentru creaţia sa, pentru a nu-l lăsa în Iadul veşnic. Spiritul poartă în sine impulsul de a se elibera de tot ce i-ar stingheri desăvârşirea. Închisoarea lui este trupul din timpul vieţii. Locurile de pedeapsă ale sufletelor nu sunt într-un loc anume, ele se găsesc în puncte diferite şi călătoresc de la unul la altul. Adesea se pare că dedesubt sunt mări, gheţuri, zăpezi sau nori. Ele trebuie să coboare în jurul pământului, acolo unde au păcătuit; locurile sufletului se găsesc diferit, în funcţie de condiţiile lor, dar, oricum, ele lasă impresia că sunt rotunde, aidoma unor bile, dar, oriunde s-ar găsi, în nici unul dintre ele nu se vede cerul albastru – pretutindeni este mai mult sau mai puţin întuneric şi un cenuşiu posomorât. În orice loc s-ar afla sufletul după moarte, în Purgatoriu sunt lumi reprezentând felurite forme de dizgraţie, lipsă, mizerie, chin, sărăcie şi teamă. Unele locuri sunt mai înalte, altele mai adânci şi mai întunecoase. Spaţiile în care ele sunt închise şi izolate sunt şi ele de diferite forme. Sufletele vor fi grupate numai dacă au nevoie de o purificare de acelaşi rang. În unele locuri lumina este colorată ca focul, tulbure, roşie. Sunt unele locuri unde spiritele rele chinuie sufletele, le sperie şi le torturează. Aceste locuri sunt cele mai

fioroase şi pot fi considerate iaduri. Există şi locuri unde sufletele lucrează pentru ispăşire, făcând diferite munci istovitoare. Ele vor sluji cu umilinţă şi suferinţă celui pe care l-au chinuit în timpul vieţii, chiar dacă în timpul vieţii erau regi sau împăraţi. Totuşi, oricât de mari ar fi chinurile Purgatoriului, ele nu se compară cu cele din Iad, unde sufletele sunt legate în lanţuri, în temniţe întunecoase şi peşteri ale caznei, blestemului şi disperării, dezgustătoare pustiuri, mlaştini pline de chin şi suferinţe şi tot ceea ce provoacă groază, greaţă şi oroare.

Fiecare suflet este osândit la chin şi suferinţă, pe care conştiinţa lui le-a întipărit în conştiinţa lumii; peste tot în Iad se aud strigăte de groază şi de ajutor, multe suflete cer apă, pentru a-şi răcori limbile arse. Sufletele sunt trecute prin lacuri de foc şi smoală. În Iad sufletele trebuie să săvârşească cu nesfârşită oroare şi scârbă aceleaşi nelegiuiri de care s-au făcut vinovate în viaţa pământească. Sufletele în Iad sunt nevoite să meargă prin locurile pline de mărăcini şi de hârtoape imposibil de străbătut, ele fiind desculţe şi goale alături de diavoli care supraveghează aplicarea pedepselor.

CĂLĂTORIILE ASTRALE

Conştiinţa astrală este dată de corpul astral. Acest corp astral, împreună cu conştiinţa astrală a omului, se poate desprinde de corpul fizic şi călători cu viteza gândului la mari distanţe. În această situaţie, corpul astral are o valoare şi un auz spiritual care se transmit corpului fizic cu care păstrează o legătură fluidică, oricât de mare ar fi distanţa la care se deplasează. În acest drum al corpului astral, el poate trece prin orice obstacol material, iar această legătură fluidică pe care o are corpul astral împreună cu conştiinţa astrală a omului, cu corpul fizic, poartă numele de „cordon de argint", numit astfel datorită luminozităţii sale. Acest cordon de argint se rupe în momentul morţii. La acest cordon fac referiri textele sacre ale hinduismului, *Upanişadele*, precum şi *Vechiul Testament*.

În mitologia greacă cele trei zeităţi ale destinului sunt reprezentate tot printr-un fir: Clotho – îl toarce, Lachesis – îl ţese, iar Atropos – îl taie în momentul morţii. Ele simbolizează naşterea, viaţa şi moartea.

Aşa cum la romani erau reprezentate de Nona, Decima şi Morta, în acest cordon există un proces vital; este un fel de fascicul de energie, de aceeaşi nuanţă cu corpul astral. Suprafaţa de pe corpul fizic de care este legat ar fi de trei-patru centimetri Dacă corpul astral depăşeşte distanţa de cinci metri faţă de corpul fizic, diametrul acestui cordon de legătură este de grosimea unui fir, diametru care rămâne neschimbat, chiar dacă depărtarea ajunge la zeci de mii de kilometri; punctul prin care se fixează acest cordon de argint de corpul fizic nu este fix, el poate fi rădăcina nasului, ceafa, umerii sau ombilicul (după cercetările lui Muldoon). Un alt cercetător care s-a ocupat cu călătoriile astrale, Monroe, descrie această legătură ca pe o jerbă de artificii care se răsfiră pe întreaga suprafaţă, prin milioane de fire foarte fine şi foarte elastice. Acest

cordon astral are o intensă forță de atracție, care tinde să reducă corpul astral în corpul fizic, care creşte cu cât se apropie de corpul fizic. Cauzele călătoriilor astrale sau ale dedublărilor astrale pot fi involuntare, mai ales când organismul se află într-o stare critică sau în timpul somnului, care reprezintă principala cauză a călătoriilor astrale.

Alte cauze sunt boala şi stresul emoțional.

Cauzele fizice involuntare sunt: un violent traumatism ce urmează după un şoc, până la moartea clinică. În al doilea rând, o slăbire generală a organismului care urmează unei boli, cu tensiunea foarte joasă, care determină o slăbire între corpul fizic şi corpul astral şi, de asemenea, mare oboseală. O durere violentă poate provoca această desprindere a corpului astral. În timpul unui leşin, conştiința se proiectează în corpul astral.

Cauzele fizice voluntare ale desprinderii conştiinței astrale sunt foamea şi setea, aşa cum susține Muldoon.

Cauzele emoționale ale desprinderii ar fi dorința puternică de apropiere de o ființă dragă care se află departe, sau un stres provocat de un deces, o pierdere sau de singurătate.

Orgasmul care a fost denumit şi „mica moarte" constituie o cauză a călătoriilor astrale.

Cauzele deliberate se datorează unui act de voință, deci prin forța gândului. Aceasta se poate obține prin transă hipnotică. Prin meditație se obține dedublarea printr-o trecere obligatorie prin faza relaxării musculare. Astfel, aceasta se obține mai uşor când trupul este culcat sau se află într-o poziție confortabilă, ce permite această relaxare.

Desprinderea se însoțeşte de pierderea percepțiilor senzoriale, a simțului tactil şi a senzației de contur corporal, apoi mirosul şi gustul şi în ultimul rând văzul şi auzul. În acelaşi timp cu dispariția senzațiilor obişnuite, se percep nişte vibrații care debutează la nivelul plexului solar. Ele se asociază cu frisoane care parcurg coloana. Vibrațiile simțite în corpul fizic se transmit apoi şi se percep în corpul astral. Translația conştiinței în corpul astral se însoțeşte de un zgomot, un trosnet ca de os, sau ca sunetul unui clopoțel al unui ceas deşteptător, în orice caz de un zgomot metalic.

Acest zgomot se produce printr-o dezlegare a legăturii ce unește corpul astral de corpul fizic, de la nivelul Chacrelor. Alți experimen-tatori aud o muzică modernă sau ca un cântec de flaut, apoi o accelerare a ritmului cardiac, senzație de gol sau de căldură în stomac, o impresie de cădere sau de înălțare ca pe o pernă de aer, o senzație de plutire; urmează o senzație de apăsare sau o durere vie, dar fugitivă, exact în momentul desprinderii.

În momentul desprinderii conștiinței astrale, este prezentă manifestarea unor viziuni colorate – pete multicolore sau străfulgerări luminoase orbitoare; acestea marchează granița dintre corpul fizic și corpul astral, dintre starea corporală și cea extracorporală.

Alteori, chiar în momentul desprinderii, au loc diverse viziuni ale unor evenimente care urmează să se petreacă, grave sau fericite, întotdeauna cu trei zile înainte de a se produce, ca o fereastră prin care se văd evenimente viitoare.

Momentele de desprindere sunt în zona capului, a vertexului care corespunde porții pineale, apoi prin Chakra plexului solar sau a celei situate sub ombilic, unde se află centrul de greutate al corpului fizic și al încarnării. Senzația desprinderii este precum apa care iese din burete prin toate părțile, dar de obicei printr-un punct situat deasupra urechii drepte, la nivelul gâtului sau al ombilicului. După desprindere, conștiința astrală călătorește cu o viteză supersonică; frica constituie o cauză de nereușită a desprinderii – trebuie să te lași dus, nu numai să vrei să pleci. După ce se depășește acest prag al fricii, începe senzația de plăcere a zborului în afara corpului, o stare de calm și o pace extraordinară.

Dedublarea inconștientă se petrece în fiecare noapte în timpul somnului, când corpul astral își trăiește viața în mediul său natural, astral, alături de corpul spiritual.

În călătoria astrală a conștiinței, aceasta ia contact cu existența unei lumi de dincolo, fie de paradisuri încântătoare, fie de o lume infernală.

Astralul inferior, conform mesajului ebraic din Kabbala, este cel în care se ard păcatele omului, dar nu și ale sufletului care se purifică.

Omul suportă consecințele acțiunilor sale și ale gândurilor sale până ce reușește să se purifice, încercând să conștientizeze că este generatorul propriului său infern prin pasiunile grosiere pe care le-a

manifestat în plan fizic. După planul astral inferior, corpul spiritual urcă în planul astral superior, un nivel mai agreabil al astralului, cel al trăirilor pozitive.

Astralul este înainte de toate locul gândurilor noastre, care se materializează în tot ceea ce spiritul omului doreşte.

Planul astral este intermediar între planul spiritual, lumea ideilor şi a principiilor şi lumea terestră. El este o oglindă a lumii spirituale, deoarece din acest aluat astral se vor forma viitoarele forme terestre; el primeşte idei-forţă ale lumii spirituale şi le dă forme ca să existe concret în plan fizic. În lumea astrală este o călătorie a principiilor conştiente în sfera psihicului. În planul astral, conştiinţa astrală a omului îşi păstrează cele cinci simţuri din planul fizic, dar mult mai rafinate şi mai bogate. Comunicarea în acest plan se face prin transmiterea gândului şi telepatic – ele se bazează pe formele gând de care vorbeşte Monroe.

În planul astral, conştiinţa astrală a omului întâlneşte dubluri ale altor fiinţe încarnate, elementele forme-gând, monştri, fiinţe dezîncarnate care au cunoscut ceea ce numim noi moarte, ghizi şi fiinţe superioare şi extratereştri.

Cu unele dintre dublurile fiinţelor încarnate se poate purta un dialog. În planul astral inferior, sunt întâlnite, de asemenea, dublurile rătăcitoare ale alcoolicilor deliranţi, ale drogaţilor, ale indivizilor ce suferă de disocierea personalităţilor, ale schizofrenicilor.

În planul astral, conştiinţa astrală întâlneşte spiritele naturii, aşa-zişi elementali, evocaţi de Porphyrius, Paracelsus şi Papus. Acestea ar fi „spirite" ale fiecăruia dintre cele patru elemente, care nu au o conştiinţă proprie şi sunt incapabile de decizie. Pentru alţii, elementalii au o anumită inteligenţă şi ascultă orbeşte de comanda pe care o primesc. Ei guvernează prin formaţiile lor activitatea naturii şi ciclului anotimpurilor.

În lumea astrală, conştiinţa astrală a omului se întâlneşte cu formele-gând, create de oamenii de pe pământ sau de gândurile altor conştiinţe astrale care există în planul astral.

În planul astral inferior, se întâlnesc monştrii; ei sunt produşi de anumite forme-gând care ajung să aibă o autonomie, ca nişte personaje cu înfăţişare murdară, diformă, cu consistenţa vâscoasă la

atingere. Deşi nu au o conştiinţă proprie, ei dispun uneori de o structură astrală. Ei se hrănesc cu trăirile de teamă şi de agresivitate; din acest motiv, au fost denumiţi „vampiri astrali" sau larve.

Conştiinţa astrală în planul astral se întâlneşte cu conştiinţele astrale ale altor decedaţi care constituie locuitorii de drept ai planului astral.

Corpurile astrale ale spiritului se dezintegează lent într-un timp îndelungat, constituind adevărate cadavre astrale. În acest stadiu de dezintegrare, conştiinţele astrale ale decedatului îşi pierd conştiinţa de sine, având o gândire rudimentară. Ele caută contacte cu mediumi şi spiritişti, când ele se recomandă Napoleon, Cleopatra sau alte figuri celebre ale istoriei, apărând ca nişte spirite înşelătoare.

În planul astral, conştiinţa astrală se mai întâlneşte cu ghizii, ajutoarele şi alte fiinţe de lumină reprezentate de îngeri, dar ei apar foarte rar în planul astral; sunt fără sex, căci ei nu aparţin lumii umane de evoluţie; ei sunt nişte computere de energie primordială care au sarcina de a aplica şi supraveghea buna funcţionare a legilor cosmice.

Comunicarea astrală se face între conştiinţele astrale prin intermediul telepatiei. Este o comunicare de la conştiinţă la conştiinţă, iar înfăţişarea fiinţelor în astral este dobândită la dorinţa sufletelor morţilor ce apar în cea mai bună înfăţişare şi nu cu cea din ultimele clipe ale morţii.

În ceea ce priveşte realizarea unor dorinţe, „fantasme", actul sexual este mai degrabă o fuziune a energiilor complementare decât satisfacţia simţurilor cunoscută în lumea fizică. Este mai degrabă o scurtă şi puternică descărcare electrică, ca şi când s-ar pune în contact două obiecte încărcate electric cu sarcini opuse; este o refacere a androginului primordial, care redă unitatea pierdută a omului înger.

Călătoriile astrale în transă hipnotică

Conştiinţa astrală a omului se poate disocia de corpul fizic şi călători la mare distanţă, iar acolo cu vederea astrală şi auzul astral să comunice persoanelor aflate în transă cele văzute şi relatate.

Un astfel de mediu a fost Edgar Cayce care a trăit între anii 1877-1945. De profesie fotograf, acesta era un mare diagnostician în transă. El putea să diagnostigheze diversele boli ale celor ce se prezentau la el fără a-i vedea propriu-zis.

Dar ceea ce era extraordinar era faptul că, aflat în transă, călătorea cu conştiinţa sa astrală la mii de kilometri distanţă acolo unde i se îndruma să meargă. La locul respectiv, găsea persoana indicată fără să fi fost vreodată în acea localitate. Era suficient să se dea numele persoanei şi adresa precisă. El găsea acea persoană, o examina cu vederea sa astrală, îi punea diagnosticul şi indica şi tratamentul adecvat. Este semnalat un caz, la care, după ce a stabilit diagnosticul, a indicat medicamentul de care avea nevoie şi farmacia unde se găsea. Mergând la acea farmacie şi negăsind medicamentul indicat, Cayce a căzut din nou în transă, indicând de această dată şi raftul unde se găseşte medicamentul pe care nu-l găsise.

Astfel de călătorii astrale Edgar Cayce a făcut atât în timpul prezent, cât şi în timpul trecut, privind existenţa unor personaje şi diverse evenimente sociale, politice şi religioase, reîncarnare şi viitor. Începând cu anul 1924, Edgar Cayce a renunţat la meseria lui de fotograf şi s-a dedicat vindecărilor mediumnice.

Filozoful grec Apollonius din Tyana, pe când se afla la Efes, şi-a întrerupt cuvântarea sa şi a început să descrie un atac asupra împăratului Domiţian, care se petrecea la Roma, deşi el se afla la Atena, îndemnându-i pe asasini, spre uimirea celor de faţă. Ulterior, s-a aflat ştirea că, într-adevăr, chiar în acele clipe Domiţian fusese asasinat.

Emanuel Swedenborg, pe când se afla la o recepţie în Göteborg, unde participau oficialităţi locale, intrând brusc în transă, a văzut şi a descris incendiul care tocmai în acel moment se desfăşura la trei sute de kilometri distanţă în Stockholm, relatând amănunţit întinderea şi propagarea incendiului. Mai târziu s-a aflat că incendiul avusese loc într-adevăr şi chiar extinderea lui era exact precum o văzuse cu vederea astrală Swedenborg.

Olandezul Gerard Croiset, colaborator al profesorului Willem Tenhaeff, de la Universitatea din Utrecht, era folosit de poliţia

olandeză pentru a soluționa unele cazuri de furturi sau spargeri de la bănci. El se concentra și descria persoanele cu lux de amănunte. Fiind consultat în cazul răpirii soției unui ziarist londonez, Croiset a spus în mod corect că ea nu mai era în viață și că în această crimă erau implicați doi oameni de culoare, aflați într-o fermă părăsită, indicând traseul urmat de răpitori.

Beverley Nicols, în timp ce transmitea o emisiune la Radio Londra prilejuită de vizita reginei, pe când se afla în cursul acestei relatări, în mod brusc a văzut un tablou cu președintele Kennedy într-o mașină deschisă, flancat de escorta sa de motociclete. O dată terminată emisiunea, a parvenit știrea că președintele Kennedy fusese asasinat.

Stefan Ossowieski putea să citească conținutul unei scrisori sigilate în plic.

Ingo Swann, un artist din New York, putea călători cu conștiința astrală în orice punct de pe glob și cu vederea astrală, de sus, vedea și descria înfățișarea terenului cu lux de detalii ca și când ar fi fost fotografiat, aceasta fără să fi fost vreodată în acele locuri. Era suficient să i se dea coordonatele de longitudine și latitudine și el se deplasa cu viteza gândului la locul respectiv și descria acea localitate, inclusiv clădiri, drumuri, gânduri sau copaci – chiar și distanțele de pe harta sa erau precise.

Alexis Didier, aflat în transă hipnotică, putea să se deplaseze cu vederea sa astrală și să vadă la distanță. Astfel, într-o zi, domnul Seguier, președintele Tribunalului francez, i-a cerut să descrie biroul lui de acasă. A crezut că l-a prins pe Alexis cu o greșeală atunci când acesta a descris biroul, spunând că pe el se află și un clopoțel. Seguier știa că nu lăsase pe biroul său nici un clopoțel, dar, întorcându-se acasă, într-adevăr pe biroul său se afla un clopoțel pe care îl pusese soția în lipsa sa.

Robert Monroe putea călători la distanță, vizitând persoane pe care le cunoștea, dar făcând și un lucru mecanic, la distanță. Așa, de exemplu, deși se deplasa numai cu corpul astral și conștiința și vizând o prietenă, deși invizibil, a ciupit-o. Ea a tresărit ca și când chiar simțise aceasta. La întoarcerea din vacanță, prietena i-a arătat un mic semn în locul în care fusese ciupită. Spiritul și conștiința

astrală se pot manifesta prin producerea de zgomote sau sub forma unor voci. Astfel, Tito Gobbi îşi aminteşte că, pe când mergea cu maşina de-a lungul unui drum de munte aflat pe marginea unei prăpăstii, a auzit deodată vocea fratelui său Bruno spunându-i: Opreşte imediat. A oprit, şi câteva secunde mai târziu un camion articulat ale cărui frâne cedaseră s-a năpustit pe şosea în direcţia sa – dacă nu s-ar fi oprit, era strivit de acel camion. Fratele lui murise cu puţin timp înainte, într-un accident de avion. Aceasta demonstrează clar persistenţa spiritului şi a conştiinţei sale astrale după moarte şi posibilitatea acesteia de a se manifesta prin vocea persoanei respective.

Călătoriile astrale ale iniţiaţilor

Trecerea de la religiile politeiste la religiile monoteiste s-a făcut în urmă cu două mii cinci sute de ani şi un rol important l-au avut templele de iniţiere din Antichitate. Fie că erau în Egiptul antic, sau în Grecia antică sau în alte părţi, acestea pregăteau discipolii pentru şase călătorii astrale, pentru ca astfel să constate existenţa lumii suprasensibile, a planului astral şi a ierarhiei cereşti din lumea spiritelor.

Nu oricine era pregătit pentru aceste călătorii astrale şi în acest scop candidaţii la iniţiere erau selectaţi cu mare atenţie. Se şie că Pitagora a înfiinţat o şcoală de iniţiere la Crotona, în sudul Italiei, şi el spunea că „nu orice lemn este bun să-l modelezi în mercur", iar la intrarea în multe astfel de temple erau scrise cuvintele lui Hermes *„Escato Bebeloi"* ceea ce înseamnă „Îndărăt celor profani".

Prima treaptă a iniţierii era ÎNCERCAREA.

Candidaţii erau supravegheaţi îndeaproape cu mare atenţie, felul cum mergeau, felul cum râdeau, căci, spuneau ei, râsul manifestă caracterul fără greş – nici o prefăcătorie nu poate influenţa râsul unui om rău. Origene spunea că Pitagora a fost inventatorul fiziognomiei, adică aprecierea caracterelor unui om după trăsăturile sale fizice.

Tăria de caracter era testată prin petrecerea unei nopţi într-o peşteră în care i se spunea că apar monştri şi vedenii sau o încercare morală atunci când, pe neaşteptate, discipolul aspirant era închis într-o celulă goală şi tristă, douăsprezece ore, unde i se dădea o

tăbliță de ardezie pe care erau înscrise simboluri pitagorice, cum ar fi: „triunghiul înscris într-un cerc" sau „decaedru cuprins în sferă", cerându-i să răspundă ce semnificație au. Dar nu răspunsul era important, căci, oricum, nu putea să răspundă la aceste întrebări, ci felul cum discipolul se manifesta atunci când era adus în fața celorlalți discipoli care îl luau peste picior, cu întrebări jignitoare. Unii dintre ei plângeau de mânie, alții se enervau și aduceau ocări școlii, alții spărgeau tăbliţele. Acestea însemna că nu suportau încercarea amorului propriu și erau respinși.

După ce candidații erau selectați cu grijă, urma prima treaptă propriu-zisă a inițierii, PREGĂTIREA, care dura între doi și cinci ani.

În acest interval de timp, predomina regula tăcerii absolute. Discipolul nu avea voie să facă nici un fel de comentarii, nici o obiecție maeștrilor, nici să comenteze lecțiile. Atunci când se trecea în această treaptă, i se arăta statuia unei femei acoperită cu un văl lung și cu un deget pus pe gură, ce reprezenta „muza tăcerii". În această fază se urmărea dezvoltarea primordială și superioară a omului, adică intuiția.

Discipolul era învățat să-și venereze părinții care sunt dați de Dumnezeu, de soarta și destinul omului. De aceea ei trebuie cinstiți oricum ar fi, căci numai pe prieteni îi alegem noi, părinții ne sunt dați de divinitate.

Discipolilor li se predau cunoștințe ezoterice și faptul că unitatea religiilor consta în știința ezoterică. Ei trebuiau să cunoască alcătuirea ființei umane, din trup, suflet și spirit, ce este sufletul, de unde vine și unde se duce după moarte, faptul că moartea este un fenomen inevitabil, că există un singur Dumnezeu unic și suprem. Ei erau învățați să nu cedeze voluptății decât atunci când vor să fie inferiori lor însiși.

În lumea spiritelor nemuritoare sunt spirite bune și spirite rele, cele bune vin spre pământ o dată cu primele raze ale soarelui dimineții, iar cele rele sunt aduse de umbră și se răspândesc în timpul nopții.

Urma a doua treaptă, aceea de PURIFICARE. Discipolul era admis în curtea interioară a școlii. Aici discipolul depunea

se predau ştiinţele oculte, ştiinţa sufletului după moarte, descrierea fiecărei entităţi ce alcătuieşte fiinţa umană: trup, suflet şi spirit.

Universul este format din lumea naturală, lumea umană şi lumea divină. Spiritul vine de la Dumnezeu, corpul fizic este muritor, iar sufletul este veriga intermediară între corpul fizic şi spirit, el este dat de un fluid cosmic, un corp eterat şi el dă viaţa corpului fizic.

Etapa a treia era cea a DESĂVÂRŞIRII.

Discipolul afla că evoluţia materială şi cea spirituală a lumii sunt două mişcări contrare, paralele şi concordante, una explică pe cealaltă şi amândouă explică lumea.

Aici li se predau cunoştinţe de matematică, de astronomie, de fizică, de cosmogonie.

Pitagorienii au spus primii că Pământul se învârteşte în jurul Soarelui, că planetele sunt rupte din Soare şi se învârtesc în jurul lui; aveau cunoştinţe despre vechea Atlantidă, ştiau că omenirea cunoscuse ŞASE potopuri şi că fiecare ciclu interdilunar aduce o nouă rasă umană.

„Cunoaşte-te pe tine însuţi şi tu vei cunoaşte universul", aceasta era taina marilor iniţiaţi. Sufletul trece printr-o serie de existenţe pământeşti. Aceasta era învăţătura comună a tuturor tradiţiilor ezoterice. Sufletul uman este o părticică din marele suflet universal, o scânteie a spiritului divin, o monedă nemuritoare. Spiritul omului vine din cer şi se întoarce în cer după moarte. Sufletul este format de corpul spiritual, un perispirit care este însă nemuritor, numai spiritul este nemuritor. Naşterea pe pământ este o moarte din punct de vedere spiritual, iar moartea este o înviere a lui, acţiunile din timpul vieţii au o răsfrângere fatală în viaţa următoare.

Orice faptă, orice gând, orice cuvânt lasă ecou în eternitate.

Ultima treaptă a iniţierii era EPIFANIA, călătoria astrală, vederea astrală. Această treaptă era atinsă prin concentraţia gândirii, prin activitatea chakrei din creştetul capului, dar nu toţi discipolii o puteau obţine.

Prin această desprindere a spiritului şi corpului astral de trup, conştiinţa astrală a omului putea lua contact atât cu lumea fizică la mare distanţă, cât şi cu lumea spiritelor. Astfel s-au putut convinge marii iniţiaţi de existenţa lui Dumnezeu şi nemurirea spiritelor.

PLANUL ASTRAL

. Unde poate supraviețui spiritul omului după moarte, de îndată ce noi putem lua contact cu el? Dacă el nu se mai află pe pământ, este evident că el se află în planul astral. Dar ce înseamnă această noțiune abstractă?

Acest plan astral poate fi denumit ca sufletul pământului, iar din punct de vedere teozofic el reprezintă trupul Sfântului Duh. Acest plan astral redă viața de pe pământ, forma a tot ce există animat în mişcare şi în el se află toate spiritele oamenilor care au murit pe pământ.

Planeta noastră, cu tot ce există pe ea, este o copie exactă a astralului, căci tot ce există pe pământ îşi are reprezentarea sa în clişeul astral – toate acestea au un dublu astral, atât fiinţele, cât şi lucrurile. Acest plan astral este format din planuri, subplanuri şi diviziuni de subplanuri, dar aceste noțiuni nu trebuie înțelese ca un anumit loc din acest spațiu astral, căci delimitarea dintre ele o determină natura vibratorie a spiritelor ce se află în el.

Corpurile astrale ale spiritelor oamenilor pământeni care nu s-au eliberat de trup călătoresc în planurile inferioare ale planului astral. Ele se găsesc aici, fie în timp ce omul doarme, fie în timp ce omul se află în transă. Corpurile astrale fiind cele ce determină procesele psihice ale omului, se înțelege că, cu ajutorul acestor corpuri astrale ce se găsesc în planul astral inferior, se pot forma anumite categorii de fenomene psihice.

În aceste planuri inferioare ale astralului se găsesc imaginile gândurilor pe care le emană oamenii de pe pământ în activitatea lor zilnică. Aceste gânduri care călătoresc în planul astral acționează în permanență asupra omului prin telepatie, fiind atrase de simțurile acelora ce se găsesc într-o dispoziție asemănătoare.

Încercarea de a pătrunde în aceste planuri inferioare de lumi astrale trebuie evitată, căci poate pricinui un rău imens. Aici se află

corpurile astrale ale oamenilor fără trup, dar care mai sunt legate de acestea şi de pământ.

Aşa cum am mai arătat, planul astral este o stare, nu un loc aparte orientat spre un anume punct cardinal, el nu este altceva decât un nivel de vibraţii.

După moarte, spiritul omului este îmbrăcat un timp în corpul astral. Acest corp astral este format dintr-o substanţă foarte fină, inaccesibilă simţurilor noastre, dar, ca şi corpul fizic, este un înveliş temporar al spiritului.

Spiritele, ajunse imediat după moarte în planul astral, se află într-o stare de somn asemănătoare stării de comă a omului fizic. Această stare ar putea fi asemănătoare cu viaţa intrauterină a copilului, căci este o stare necesară pentru a se naşte în această lume a spiritelor.

În această stare de somnolenţă, spiritul poate trăi stări de vise, atunci când sufletul său reprezentat de corpul astral mai păstrează încă atracţia lumii materiale. După această stare de somn astral, spiritul omului mort începe viaţa lui de spirit liber astral.

Trebuie reţinut că şedinţele de spiritism deranjează acest somn astral, trezind spiritul din somnul lui şi producându-i mari suferinţe. Din această cauză, nu este bine să chemăm în şedinţele de spiritism spiritul unui mort de curând.

Starea de somn a spiritului după moarte o au numai spiritele oamenilor morţi de moarte naturală. Spiritele oamenilor morţi prin accident, care îşi părăsesc brusc corpul, se găsesc o mare perioadă de timp în stare de veghe, fără somn, şi în deplină posesie a capacităţilor mentale. Ele nu realizează că au murit şi nu înţeleg ce se întâmplă cu ele.

Somnul spiritului după moarte mai este tulburat de plânsetele oamenilor pământeni, care determină treziri ale acestora şi o încercare disperată de a se reîntoarce. Din această cauză, pentru ca spiritul să plece liniştit în lumea astrală, trebuie ca cei dragi, rămaşi în viaţă, să menţină o stare de linişte în preajma mortului.

Somnul spiritului este variabil ca durată. În mod obişnuit, sufletele mai evoluate stau într-o stare de somn un timp mai îndelungat. În general, durata somnului spiritului după moarte este

proporţională cu timpul pe care îl va petrece spiritul în planul astral, după trezirea lui.

În această stare de somn, spiritul se debarasează şi de corpul său astral. De aceea spiritele inferioare, având mai puţin corp astral, se vor debarasa mai repede de acesta şi se vor trezi mai devreme, în timp ce spiritele evoluate, având mai mult corp astral, au nevoie de un timp mai îndelungat pentru a se debarasa de el.

Numai după ce spiritul se desparte încet-încet de corpul astral devine conştient de noua sa stare şi va trăi în planul astral corespunzător destinului său. Eliberându-se de învelişul corpului astral, spiritul îşi pierde aspectul de fiinţă omenească.

Învelişurile astrale aruncate de spirit se reîntorc în cele mai joase planuri astrale şi apoi dispar încetul cu încetul, dar până atunci pribegesc în atmosfera astrală şi au un aspect neplăcut. Spiritele eliberate sunt atrase de subplanurile corespunzătoare vibraţiilor lor de energie.

Dimensiunile planului astral alcătuiesc dimensiunile timpului, deoarece vibraţiile pot fi detectate prin măsurarea vitezei mişcării care poate fi determinată numai prin caracteristicile timpului. Cu cât gradul de vibraţii este mai înalt, cu atât este mai mare viteza manifestată de vibraţii, dar vibraţiile superioare au o mişcare atât de rapidă, încât ea pare complet statică.

Atragerea spiritului către planul corespunzător naturii sale este absolut exactă şi, conform acestor legi, este imposibil ca un spirit să se ridice mai sus de planul căruia îi aparţine.

Numai spiritul din planul superior poate pătrunde şi vizita spaţiilor inferioare.

În acest plan astral nu există materie, ci numai imaginaţia gândurilor, iar dezvoltarea spiritului se petrece treptat atât în timp, cât şi în afara lui.

În planul astral, fiecare spirit este înconjurat de acea ambianţă religioasă care corespunde credinţei lui din viaţa pământească. Fiecare spirit duce cu sine propriul său rai creat de sine însuşi, corespunzător cu dorinţa lui. Credinţa omului de pe pământ îi asigură mediul necesar, iar conştiinţa îl condamnă la pedeapsa în care crede.

În planul astral, spiritele nu rămân la aceleaşi cunoştinţe pe care le aveau în viaţa întrupată, căci ele fac continuu progrese, prin activitatea mentală, prin gândirea lor.

Tot ceea ce se realizează pe pământ, în lumea fizică, este mai înainte realizat în lumea astrală, mental, de spirit. Intuiţia oamenilor pământeni este rodul activităţii mentale a spiritului în lumea astrală, calităţile morale şi spirituale se dezvoltă în planul astral înalt al Devakhan-ului. Aici se realizează toate dorinţele, toate năzuinţele şi visele nerealizate.

Lumea raţiunii, lumea spirituală, este mult mai reală decât lumea materială. În lumea astrală, spiritul efectuează o muncă asemănătoare inventatorului, atunci când creează şi defineşte ceea ce va căpăta apoi o formă materială.

În planul astral, spiritele comunică între ele prin imagini ale gândurilor şi există posibilitatea unei mai strânse apropieri între spiritele înrudite, decât simpatia din viaţa pământească.

Înainte de a reveni într-o altă viaţă pământească, spiritul intră în al doilea somn, iar după reîncărcare îşi revine la starea de conştiinţă, încet, în timpul copilăriei şi adolescenţei.

Trezirea lui treptată se manifestă prin dezvoltarea minţii.

Când el se trezeşte mai repede, ne aflăm în faţa unor copii genii, alteori se dezvoltă mult mai încet decât normal.

Cum se poate explica din punct de vedere ştiinţific existenţa unei lumi dincolo de viaţa pământească?

Continuarea vieţii spiritului după moarte poate fi înţeleasă numai dacă admitem că acesta se află într-o altă lume, paralelă cu a noastră, şi care se desfăşoară într-o altă dimensiune, în care organele noastre de simţ fizic nu pot pătrunde.

Acest hiperspaţiu cum l-au numit fizicienii, care coexistă cu cel newtonian, în care se desfăşoară viaţa noastră cotidiană, are conform ultimelor teorii fizice patru sau mai multe dimensiuni.

Este de reţinut că electricitatea, deşi este cunoscută de peste o sută de ani, nu s-a ştiut până acum că este rezultatul unui fenomen de tip diferit, care operează în cea de-a patra dimensiune, iar ceea ce numim noi electricitate în spaţiul nostru tridimensional este gravitaţia în cea de-a patra dimensiune.

Multe dintre manifestările spiritelor în fenomenele paranormale se desfăşoară în universuri paralele cu caracteristici relativ einsteiniene, în care operează alte legi naturale ale acestor universuri paralele.

Fenomenul de materializare şi cel de dematerializare îşi au originea în câmpuri energetice de conştiinţă şi conştienţă care sunt superioare omului fizic şi în care spaţiul şi timpul sunt definite într-o altă dimensiune.

În acest univers paralel cu al nostru, în acest „spaţiu negativ", denumire dată de I.T. Sanderson în cartea sa *Musafirii nepoftiţi*, sunt permise viteze supraluminice.

În acest univers, fizica relativistă apare ca un caz particular al unui spaţiu cu proprietăţi pe care civilizaţia noastră nu a putut încă să le înţeleagă, dar pe care le presupune.

În acest hiperspaţiu, acţionează spiritele oamenilor în timpul vieţii în stare de vis şi după moarte în lumea astrală şi tot în acest spaţiu acţionează gândirile noastre, fie transmise între oameni, între oameni şi animale sau între oameni şi plante prin telepatie, fie în comunicările între spiritele oamenilor morţi, existente în lumea de dincolo de moarte. Admiţând existenţa acestui hiperspaţiu şi acestui univers paralele cu al nostru, se pot explica fenomenele considerate ca paranormale, în special cele de clarviziune şi moinţiune (pre şi retromoniţiune) în care dispar noţiunile de trecut, prezent şi viitor.

Trecerea în acest hiperspaţiu a fost prevăzută de Einstein, care a descoperit legătura dintre câmpul electromagnetic şi cel gravitaţional, ca metodă de pătrundere în acesta; aşa se explică şi teleportarea, fenomen cunoscut mai ales după experimentul Philadelphia care s-a petrecut în anul 1945. Este vorba de un distrugător de escortă al Marinei americane. Evenimentul s-a întâmplat în docul militar Philadelphia, de unde şi-a luat şi denumirea. Acest vas, care era însoţit de alte două vase de război şi avea un echipaj de treizeci şi şapte de persoane, a fost teleportat într-un spaţiu al unui univers paralel. În această experienţă, vasul a dispărut de sub controlul Marinei militare, fapt inexplicabil pentru ziariştii ce l-au consemnat şi ţinut în mare secret de conducerea

Marinei militare americane, dar care a acceptat publicarea unor fotografii ale vasului înainte de experiment şi ale supravieţuitorilor acestui vas. Acest experiment a avut la bază trecerea distrugătorului într-un spaţiu cu mai multe dimensiuni. Nava a dispărut şi a reapărut după oprirea condiţiilor ce aveau un câmp magnetic cu o anumită distribuţie în spaţiu, cu o anumită intensitate şi frecvenţă.

Călătoria în astral în timpul vieţii în somn

În timpul vieţii pământeşti, omul îşi trăieşte o treime din aceasta dormind. Mintea, la fel ca şi materia, are trei dimensiuni; o primă dimensiune este dată de starea de veghe sau de mentalul conştient, o altă dimensiune o formează subconştientul, fenomen care se desfăşoară fără ca noi să ne dăm seama i care controlează în permanenţă activitatea organelor corpului uman, precum şi o altă dimensiune – mentalul supraconştient. Somnul ţine de subconştient ca şi visul. Supraconştientul se găseşte într-o altă lume paralelă cu a noastră şi este determinat de conştiinţa cosmică, de memoria spiritelor aflate în planul astral. În supraconştient se poate pătrunde în timpul vieţii prin meditaţii şi extaz sau prin vis în timpul somnului.

În somn, mentalul conştient nu mai funcţionează, se odihneşte, subconştientul însă continuă să funcţioneze. În somnul cu vise este o activitate febrilă, plină de sensuri. În activitatea mentalului, conştientul reprezintă numai a zecea parte din activitatea lui, pe când cea a subconştientului este de două ori mai mare.

Supraconştientul este infinit, omnipotent, omniscient şi de natură divină.

Prin anumite meditaţii, se poate pătrunde atât în subconştient, cât şi în supraconştient. În timpul visului, corpul astral al omului şi spiritul său pătrund în lumea astrală. Visele sunt de mai multe feluri:

Primul tip de vise este visul cu fantasme. Ele reprezintă impurităţile pe care mentalul le ia în timpul zilei şi ar putea fi comparate cu praful ce se depune pe mintea noastră, iar prin visul cu fantasme se face o curăţire a minţii care se scutură de acest praf. Aceste vise cu fantasme reprezintă 90% din totalul viselor. Al doilea tip de vise este defularea dorinţelor refulate. Acestea se

referă la necesități naturale care nu sunt satisfăcute, dar care se cer satisfăcute. În aceste vise se realizează împlinirea acestor dorințe într-un fel sau altul. Aceste vise sunt impuse de subconștient, căci, dacă dorințele aparțin minții conștiente, necesitățile aparțin subconștientului.

Subconștientul nu are dorințe, el este interesat de menținerea vieții, de buna funcționalitate a aparatelor ce contribuie la menținerea homeostaziei sângelui. El cunoaște numai ce e natural, nu e afectat de societate, rămâne mereu pur, nealterat de dorințele satisfăcute sau nesatisfăcute de mentalul conștient.

Interpretând corect acest al doilea gen de vise, aflăm care sunt necesitățile organismului uman, și ne străduim să devenim mai conștienți și să ne modificăm stilul de viață.

Aceste necesități trebuie îndeplinite, căci ele reprezintă însăși evoluția subconștientului care are înțelepciunea realităților, căci el a trăit milioane de vieți, el poartă în el experiența tuturor existențelor anterioare, pe când mentalul conștient cunoaște numai această viață, el este infantil și lipsit de experiență.

Există apoi al treilea gen de vise, care reprezintă mesaje de la supraconștient. Acest fel de vise este cel mai important, căci el este de inspirație divină, venind din conștiința cosmică, de acolo de unde nu mai există trecut sau viitor, ci numai prezent. Este spațiul astral, unde se găsesc spiritele evoluate ale morților.

Aceste vise vor aduce de multe ori și previziune asupra unor evenimente care se vor petrece în viitor, dar ne aduc și amintiri din viața noastră astrală, uitate de conștientul nostru.

Un alt tip de vise îl reprezintă amintirea din viețile noastre anterioare înregistrate în memoria spiritului nostru și imprimate în arhiva cerească. Aceste vise sunt în strânsă corelație cu fenomenul reîncarnării.

Al cincilea tip de vis se proiectează în viitor, dar aceste vise sunt foarte rare, ele ne pot da imagini ale evenimentelor care vor urma.

În general, în vis nimeni nu are *senzația că ceea ce visează este* ceva ireal, totul pare absolut real.

Visul de datorează desprinderii spiritului, îmbrăcat în corpul astral, de corpul fizic și călătoriei lui în lumea astrală.

Creierul, mintea sunt numai o reflectare a spiritului ca oglindă. Când nu mai este oglindă, nu mai este nici reflectarea, iar când nu mai este reflectarea, nu mai este nici mintea. Cu alte cuvinte, mintea este trecătoare, ca o iluzie, numai spiritul cu amintirile lui rămâne nemuritor.

Creierul, care percepe totul, nu are propriii lui senzori. Dacă se operează pe creier, cu cutia craniană deschisă şi în stare de veghe, nu se percepe nici o durere, nu este necesară nici o anestezie – aceasta pentru că senzaţiile ţin de corpul astral, de însăşi fiinţa omului.

Mintea omului este numai un fenomen, nu are o substanţă de sine stătătoare, ea dispare fără a lăsa urme.

De fapt, mintea nu există, există doar gândul. Când gândurile se succed, se realizează o continuitate, şi această continuitate creează impresia că mintea există. Dar există gânduri, nu minte, aşa cum există electroni şi nu materie – altfel spus, gândul este electronul minţii. Mintea omului nu poate fi controlată, căci ea nu există ca un obiect.

Gândurile aparţin spiritului, nu creierului.

Gândurile fac legătura dintre minte şi conştiinţă. Fără gânduri nu există minte şi fără minte legătura cu creierul şi sistemul nervos este întreruptă.

Nici creierul nu este conştient – creierul este exact ca un computer, primeşte semnale şi le decodifică. Creierul uman este un mecanism cu totul lipsit de inteligenţă. El acumulează toate informaţiile, le decodifică şi le transmite minţii.

Nu s-a putut încă înţelege mecanismul prin care gândul se transmite structurilor nervoase şi cum acestea reuşesc să-l decodifice. Dar, oricât s-ar cerceta acest mecanism, el nu va putea fi găsit, atâta timp cât privim acest fenomen prin prisma concepţiei materialiste. Acest mecanism este explicat prin ştiinţa spiritului care explică funcţionalităţile organismului uman prin intermediul corpurilor sale de energie eterică şi astrală care controlează întreg organismul uman, căci aceste corpuri sunt capabile să decodifice gândul. Corpul astral răspunde instantaneu la acţiunea gândului, iar corpul eteric mai lent.

Specificitatea funcționalității fiecărui organ este dată de specificația energiei eterice pentru fiecare dinte acestea.

Gândurile sunt nemuritoare, ele sunt date de spiritul omului și persistă după moarte în lumea astrală a gândurilor, unde nu există noțiunea de timp, căci timpul este creat de dorințe, este o umbră a dorințelor și este în afara existenței care este eternă.

Spiritul, ca principiu inteligent al universului, este înlănțuit în materie, ce reprezintă instrumentul de care se servește și în același timp pe care își exercită acțiunea sa. Rolul intermediar între spirit și materie îl joacă fluidul universal prin care spiritul poate produce o varietate de lucruri în materie.

Din acest fluid universal fac parte și fluidul magnetic și cel electric.

Spiritul acționează prin intermediul organelor, iar organele sunt animate de fluidul vital al corpului eteric, pe tot timpul vieții pământești, iar după moarte, spiritul desprins de corp își continuă existența în lumea astrală, păstrându-și identitatea și personalitatea din timpul vieții pământești. Omul, în timpul vieții, are un singur spirit, de la naștere și până la moarte, el este unic și același, atât la copil cât și la adult. Acesta este creat de Dumnezeu la nașterea copilului, căci el este deja creat, fiind purtat de alte corpuri omenești, care au trăit în alte vieți și care au murit. O dată cu moartea, spiritul reintră în lumea spiritelor, pe care o părăsește înainte de întrupare, reprezentând apariția ultimei sale reîncarnări.

Cu cât spiritul în viață a fost mai legat de materie, cu atât suferă mai mult în separarea sa.

După separarea de corpul fizic, spiritul se află într-o stare de confuzie și nu-și dă seama ce s-a întâmplat cu el. Clarificarea ideilor și memoria trecutului său îi revin pe măsură ce se dispersează în spațiu. Această confuzie este variabilă ca durată, de la câteva ore până la câțiva ani.

După moarte, spiritul își vede corpul său și nu înțelege de ce este separat de el. El vede pe lângă corpul său persoane, le vorbește, dar nu înțelege de ce acestea nu-l pot auzi. Această iluzie o are până în momentul când s-a desprins în întregime prin spiritul său.

Orice spirit are mai multe existențe corporale, și la fiecare existență nouă, spiritul face un pas pentru progresul său. Atunci

când spiritul este complet purificat, nu mai are nevoie de o nouă reîncarnare.

Spiritele pot rămâne staționare, dar nu retrogradează niciodată. Dacă corpul fizic degenerează o dată cu senilitatea sa, spiritul nu cunoaşte această degenerare. Viaţa spiritului se compune dintr-o serie de existenţe corporale de la care el trebuie să obţină progresul său.

Drumul spiritelor este progresiv şi niciodată retrograd. Spiritul perfecţionat nu coboară din gradul său valoric şi din nivelul din care provine. Viaţa materială este un purgatoriu pentru spirit, un fel de sistem de curăţire a lui. Spiritul unui copil mort la vârstă mică poate fi mult mai avansat decât spiritul unui adult, putând avea o mai mare experienţă ca spirit.

Moartea prematură a unui copil poate completa o altă existenţă întreruptă înaintea termenului stabilit, spiritul unui copil mort reîncepe o altă existenţă corporală.

Spiritele se reîncarnează în bărbaţi sau femei deoarece ele nu au sex. Sexele diferite pe care le întrupează îi dau ocazii diferite de perfecţionare.

Spiritul nu aparţine părinţilor. Din această cauză, un tată geniu poate avea un copil redus mintal sau invers. Totul se datorează destinului fiecăruia, care este prestabilit de divinitate. Aceasta înseamnă că spiritele nu provin unele din altele.

Deşi spiritul copilului nu provine din spiritul părinţilor, spiritele acestora au o mare influenţă asupra spiritului copilului, pe care încearcă să-l dezvolte, dar aceasta numai în cazul în care spiritele părinţilor sunt mai elevate decât al copilului, ori aceasta nu este întotdeauna valabil, căci de multe ori spiritul copilului este mai pur decât al părinţilor.

Uneori, este posibil ca spiritul tatălui sau al mamei să fie spiritul copilului lor, dar din altă viaţă anterioară.

Deşi gemenii au spirite diferite şi seamănă foarte mult fizic, spiritele lor pot avea grade diferite de purificare. Ele se încarnează în copii gemeni, prin simpatia dintre ele. Originea facultăţilor deosebite ale unor persoane, fără studii, probabil se datorează intuiţiei, care este un arbitru spiritual şi provine din altă viaţă

anterioară a spiritului, căci numai corpurile se schimbă, iar spiritul nu.

Spiritele libere din spaţiul astral trăiesc în afara timpului. Trecutul este un prezent pentru ele, ca şi viitorul pe care spiritele îl văd în prezent. Cu cât spiritul este mai pur şi se apropie de dimensiunea cea mai ridicată a spaţiilor, cu atât poate mai bine să aibă cunoştinţe asupra viitorului.

În lumea astrală, spiritul are o vedere şi un auz mult mai perfecţionate decât le are omul fizic; aceste percepţii sunt atribute ale spiritului şi fac parte din fiinţa sa.

Suferinţa spiritului este de ordin moral şi este mult mai puternică decât suferinţa fizică, iar suferinţele morale sunt percepute prin energia ce formează gândul.

În lumea astrală, spiritele sunt aşezate după gradul lor de purificare. Ele sunt subordonate unele altora, tocmai datorită acestei deosebiri dintre ele. Spiritele sunt de diferite ordine, conform meritelor lor. Gradul de superioritate al unui spirit nu se suprapune cu gradul social sau economic pe care l-a purtat în viaţa pământească. Cei mai mari de pe pământ pot fi din ultimul rang printre spirite, în timp ce servitorii lor pot fi de ordin mult mai ridicat.

Spiritele comunică între ele prin transmiterea gândului, iar mediul său de propagare îl constituie fluidul universal.

Simpatia prin care un spirit este atras de un altul este rezultatul unei perfecte concordanţe a gândurilor şi instinctelor lor. În ceea ce priveşte viaţa corporală, unirea spiritului cu corpul fizic este una definitivă, în sensul că un alt spirit nu poate să se reamplaseze în locul aceluia care i-a fost predestinat. Dar spiritul, desemnat de către divinitate să trăiască în corpul fizic, se poate rupe uneori de legăturile fluidice care îl leagă de acesta şi să-l părăsească. În acest fel se explică moartea copiilor care are loc la naşterea lor.

În cazul copiilor născuţi morţi, nici un spirit nu a fost destinat pentru corpurile lor şi aceasta se datorează Karmei părinţilor, care în alte vieţi nu s-au comportat normal cu copiii lor. Dumnezeu îi pedepseşte pentru a nu mai avea descendenţi. Şi totuşi, există cazuri când două spirite pot exista alternativ într-un singur om. Acestea

sunt cazurile de posedare şi deposedare, când un alt spirit se substituie spiritului său.

Dar, de fapt, nu e o substituire, este o dominare a spiritului unui om de către alt spirit.

Spiritele din spaţiu au culoare conform modului lor de purificare – cele inferioare culoarea roşie, cele mai evoluate albastră şi cele pure au culoarea albă. Această observaţie a fost confirmată şi de experienţele spiritiste făcute de Pierre Corneille cu mediumul său, Reine, prin comunicările unor spirite evoluate, care veneau la aceste şedinţe, cum au fost Vettellini şi Morrov. În afară de aceste observaţii, prin aceste două spirite, mediumul său Reine, „o fată" care a murit apoi de tânără, a putut să prevadă viitorul mai multor persoane care erau de faţă.

Este semnificativ că Reine recunoaşte în cadrul spiritelor evoluate spiritele copiilor morţi la naştere, care nu au făcut niciodată vreun rău.

Spiritul lui Vettellini a comunicat că aceste spirite albe luminoase nu sunt astfel pentru că sunt copii morţi, ele au parcurs ciclul educativ pământesc, au atins câştigul maxim pe care îl poate da întruparea în viaţă. Nu se vor mai reîncarna, culoarea explică gradul lor de evoluţie. Spiritele albastre sunt spiritele care vin voluntar să se încarneze pe pământ, alegând o viaţă care să le permită să dea exemple noi şi deosebite. Acest spirit evoluat a lui Vettellini s-a materializat în timpul unei nopţi mediumului Reine, pe când acesta era treaz. Spiritele care nu mai pot să se reîncarneze se află în afara condiţiilor fizico-chimice care stăpânesc planul pământului. Ele influenţează evenimentele planetare prin intermediul spiritelor albastre, iar în anumite situaţii ar putea să acţioneze direct, producând imagini sau reprezentări ale formei lor sau ale formelor altor personaje, spre a impresiona pe cineva. Aşa se explică apariţia lui Hristos şi a Fecioarei Maria, a îngerilor, a sfinţilor sau a altor personaje legendare. Vettellini i-a prezis lui Reine că va muri tânără, ceea ce s-a şi întâmplat.

Toate fazele primului război mondial le-a descris lui Pierre Corneille, precum şi răscoala bolşevică din Rusia. Acest spirit superior i-a comunicat lui Reine că viaţa pământească întreruptă a

spiritelor este o încercare impusă fiinţelor pentru a evolua. În cursul vieţii lor pământeşti, oamenii pot suferi influenţa spiritelor superioare sau inferioare conform tendinţei lor, oamenii atrag sau resping pe cele bune sau rele, după tendinţele şi voinţa lor. Ei îşi creează propria lor societate astrală.

Spiritele superioare, protectoare, care îndeamnă la bine, sunt şi ele sub coordonarea unor spirite de ordin mai înalt, care ar putea produce o modificare relativă a destinului oamenilor.

Viaţa pământească poate fi asemănătoare cu o şcoală cu mai multe clase, prin care orice spirit trebuie să treacă prin reîncarnare, pentru a se putea purifica.

Suferinţele vieţii sunt studii experimentale necesare facultăţilor viitoare ale spiritelor, pentru formarea unei conştiinţe din ce în ce mai înalte, ceea ce constituie de fapt esenţa evoluţiei.

Moartea este pedepsită. Bolile şi accidentele sunt mijloacele folosite de spiritele superioare pentru a realiza destinul prevăzut.

După moarte, spiritele superioare sunt obligate să rătăcească un timp mai scurt sau mai lung în atmosfera pământului, revăzându-şi propria viaţă şi înţelegând greşelile lor. După un timp, aceste spirite sunt trimise la altă întrupare de către spiritele directoare din lumea astrelor. Dar şi deasupra spiritelor albe sunt ierarhii de spirite şi mai evoluate.

Spiritul e captat definitiv la naştere, deşi unele legături există în timpul concepţiei şi pe toată durata sarcinii, cu scopul de a-şi pregăti propria sa locuinţă şi de a da anumite însuşiri propriei sale personalităţi. După ce spiritul este captat definitiv la naştere, el îşi pierde orice cunoştinţă şi amintire a vieţilor anterioare.

Spiritul decedatului este condus după ieşirea lui din corp înaintea unor spirite superioare pentru o recunoaştere a responsabilităţii faptelor din viaţa trecută. Conştienţa proprie a spiritului respectiv este cea care face, de fapt, judecata spiritului. Ea se priveşte ca într-o oglindă, văzându-şi imaginea în toată viaţa pe care a trăit-o în carnal.

Un spirit evoluat poate avea o viaţă lungă pe pământ dacă are o sarcină de îndeplinit sau dacă existenţa lui este un prilej de evoluţie a anturajului său sau chiar pentru el.

Accidentele care curmă brusc viaţa, bolile lungi şi grele care se prelungesc ani de zile sunt pentru a răscumpăra crime anterioare sau răutăţile din alte vieţi anterioare şi de multe ori chiar spiritul care a revenit la întrupare şi le-a ales spre a putea evolua.

În primele două-trei luni de sarcină, spiritul este captat de corpul uman printr-un fir fluidic şi este relativ liber. Acest fir este ca o rază de soare care ar pătrunde într-o cameră printr-o mică deschizătură, apoi cu timpul el vine să-şi ia măsurile sale şi să-şi realizeze propriile dorinţe în formarea fătului şi în caracterul său personal.

Reîncarnarea spiritelor este în strânsă legătură cu influenţa astrelor, cu curenţii fluidici ai acestora. Datorită acestor influenţe, există o perioadă de maximă reîncarnare şi alta minimă, precum şi o influenţă asupra deceselor oamenilor.

Reîncarnările care au loc în aceeaşi perioadă a anului suferă influenţele aceloraşi aştri, şi din această cauză au legături şi trăsături de caracter apropiat. Este, de fapt, influenţa zodiacului asupra oamenilor.

Uneori pământul emite radiaţii care se întâlnesc izbindu-se de curenţi care vin din spaţiile interplanetare. Când se produce acest fenomen, spiritele de nivel superior sunt respinse, pentru a putea coborî până la noi – ele trebuie să se îmbrace în fluidul nostru propriu.

Marile spirite, atât de diferite prin substanţele lor, nu pot să coboare mai jos, şi din acest motiv pentru ele este o mare suferinţă şi se supără dacă sunt chemate la şedinţele de spiritism.

Imensa majoritate a comunicărilor spiritiste este făcută de spirite mijlocii, care în general îşi păstrează în astral opiniile lor pământeşti. Marile spirite pot modifica fatalitatea atunci când este necesar, inclusiv fatalitatea morţii.

Unele spirite evoluate comunică în şedinţele de spiritism că timpul necesar unui spirit pentru a-şi îndeplini evoluţia pământească ar fi între patru mii şi şase mii de ani, adică treizeci-patruzeci de reîncarnări şi intervalele sale din astral.

Pentru totalitatea spiritelor venite împreună pe pământ spre a evolua ca să ajungă să-şi facă ciclurile pământeşti, sunt necesare douăzeci şi şase de mii de ani, adică timpul necesari sistemului

nostru solar de a ajunge de la un punct vernal la altul, în mişcarea lui de rotaţie în spirală pe care o face în univers.

Spiritele inferioare pot construi în mod fluidic reprezentări exacte ale unor diverse obiecte şi lucruri din viaţa pământească, pe care le materializează relativ, folosind materialele atomice din radiaţiile planetei noastre. Aceste imagini produc asupra simţului lor iluzii pe care fenomenele şi materia fizică le produc asupra simţurilor noastre ca realităţi.

De aceea, unele răspunsuri asupra vieţii de după moarte, a spiritului, cu toate că sunt perfect sincere, ne par stupide.

În viaţa astrală aceste spirite puţin evoluate nu observă, în general, decât aceste imagini – iluzii mai mult sau mai puţin materializate.

CONTINUAREA VIEȚII SPIRITUALE DUPĂ MOARTEA FIZICĂ DOVEDITĂ PRIN REÎNCARNARE

După moartea corpului fizic, spiritul şi conştiinţa sa astrală se desprind de acesta şi îşi continuă viaţa în planul astral, unde îşi păstrează individualitatea şi personalitatea pe care le-au avut în timpul vieţii pământeşti. După un număr de ani petrecuţi în lumea spiritelor, aceste revin pe pământ într-un nou corp omenesc. Acest act defineşte reîncarnarea, proces cunoscut de marii iniţiaţi ai Antichităţii şi fiind revelat de spiritele evoluate ale spaţiilor.

Reîncarnarea este o lege fundamentală, care se exercită asupra tuturor corpurilor din univers, fie că este vorba de minerale, vegetale, animale sau om. Ea are loc după legi precise şi are scopul de a permite spiritului să evolueze într-o nouă şcoală pământească, prin care va lua cunoştinţă de fapte şi lucruri noi în lumea fizică. El va învăţa şi va suferi pentru a se ridica pe o treaptă superioară de spiritualizare.

Cu cât numărul reîncarnărilor creşte, spiritul omului evoluează, devine superior cu fiecare reîncarnare. Omul are un corp fizic diferit, un nume diferit, dar spiritul şi conştiinţa astrală rămân aceleaşi. El se poate reîncarna fie ca bărbat, fie ca femeie, dar spiritul nu are sex, el rămâne acelaşi, un computer de energie care înregistrează toată existenţa sa în diferite corpuri omeneşti şi în diferitele lui vieţi astrale, în care trăieşte între două reîncarnări. Perioadele de timp petrecute în planul astral diferă de la spirit la spirit. Cele inferioare sunt trimise mai repede la reîncarnare. Spiritele angelice revin la reîncarnare după sute sau mii de ani, şi atunci pentru o misiune specială. În medie, această perioadă de

timp este de două sute de ani. Cu cât este mai mare suferința omului pe pământ, cu atât spiritul său va fi mai evoluat după moarte. Când spiritul dorește o mai rapidă ascensiune prin suferința fizică, va reveni mai repede la reîncarnare pentru a-şi plăti Karma constituită în alte vieți. Nou-născutul nu își formează și un nou spirit o dată cu naşterea sa, căci spiritul copilului este spiritul unui mort care vine la reîncarnare, astfel spus spiritul este preexistent naşterii şi dăinuieşte după moarte. Adevărata evoluție morală a spiritului are loc pe pământ unde omul este supus numeroaselor tentații materiale.

Ştiința spirituală spune că spiritul face studiu și în lumea astrală, despre fizică, chimie a fluidelor şi despre problema creației.

Când spiritul este trimis la reîncarnare conform legii atracției afinităților, caută să revină lângă altele din aceeași familie, ori ca rude ale aceleiași familii în iubirea lor spirituală.

Omul nu este o creație a divinității la fiecare naştere, căci individualitatea spiritului există din veacuri, el coboară în lumea fizică o dată cu naşterea. Opera creatoare este o încarnare a spiritului în materie. Deci, fiecare ființă complexă este o reîncarnare, pentru că ea cunoaşte deja la ce servesc organele sale.

Încarnarea noastră primară este fără îndoială la origine fără antecedente, adică un soi de materie psihică brută care aşteaptă în invizibil ocazia unei excitații oarecare pentru a lua cunoştință de sine însăşi – începutul unei individualizări. Această excitație primară a fost dată de Dumnezeu. Toate formele în care a trăit mai apoi au fost reîncarnări. Să luăm aceeași problemă în cazul omului. Același raționament se va aplica la naşterea unui copil. Dacă sufletul său n-ar fi fost grefat pe forme anterioare ale vieții, percepțiile organice n-ar fi avut pentru el nici un sens, n-ar fi cunoscut funcția organelor sale, n-ar fi putut nici măcar să sugă de la mama lui. Să admitem că nu putem obține probe ale reîncarnării, dar asta nu înseamnă că este o doctrină de neconceput. N-a existat niciodată o doctrină mai fecundă. Peste tot unde a apărut în istorie ea a fost fala națiunilor care au adoptat-o. Disprețul față de moarte se bazează pe doctrina reîncarnării. Această credință nu a slăbit decât în momentul decăderii popoarelor, în timpul dictaturii romane sau în

negura Evului Mediu. Creştinismul a renunţat la doctrina reîncarnării într-o epocă barbară, în care ea a preferat ameninţările Iadului, idealului evanghelic.

Este, zice Platon în *Enneades*, o dogmă recunoscută de toată Antichitatea în mod universal că, dacă sufletul comite greşeli, el este condamnat să primească pedepse în infernuri tenebroase, apoi îi este permis să treacă într-un nou corp pentru a reîncepe încercările. El spune mai departe: „Fiecare are soarta care-i trebuie şi este în armonie cu antecedentele sale." Mulţi oameni celebri au acceptat această doctrină: Henri Martin, George Sand, Lamartine, Victor Hugo. Ideea reîncarnării este satisfăcătoare. Fiecare copil care se naşte reprezintă o valoare diferită venind pe lume. Fără antecedente, un suflet capabil să trăiască n-ar fi decât viaţa animală – ar fi un lucru de neconceput. Ar fi un suflet care n-ar avea nici cea mai mică noţiune despre lumea exterioară, limbajul simţurilor nu ar avea nici o semnificaţie pentru el. Într-o conştiinţă care n-a exersat n-ar exista niciodată daruri înnăscute. Fără viețile anterioare puişorul care iese din găoacea lui ar fi incapabil să-şi ţină echilibrul. Fără elementele vitale acumulate vreme de secole în perispirit, actul fecundării n-ar produce decât ceva amorf şi nu o mică fiinţă gata să se adapteze la viaţă.

Nu se încarnează cine vrea şi unde vrea – este o lege a afinităţilor care permite fiecăruia să intre într-un mediu care este în armonie cu antecedentele sale. În viaţa prezentă, noi determinăm soarta care ne va conveni în viaţa viitoare.

Se poate întâmpla ca idioţii, impotenţii şi nefericiţii acestei lumi să aibă ceva de ispăşit din trecutul lor. Noi nu-i putem judeca. Dar dacă există accidente în natură, dacă sunt vieţi ratate, ar fi total nedrept ca ele să n-aibă posibilitatea să evolueze. Adesea catastrofele nu sunt stânjenitoare decât pentru cei vii. Moartea este dulce pentru acela care n-a văzut-o venind. La fiecare dintre morţile noastre materia dispare şi forţa rămâne, în timp ce corpul astral menţine coeziunea edificiului mai subtil care asigură permanenţa amintirilor şi a conştiinţei individuale, astfel sufletul se va putea scălda într-un dinamism superior, inteligent şi conştient. Doctorul Geley spunea: „A închide o întreagă viaţă materială în durata medie a unei

jumătăţi de secol, scurse pe planeta noastră, ar fi la fel de infantil cum pe vremuri planeta noastră era considerată ca fiind întregul univers."

Chevreuil spunea: „Nici una dintre doctrine nu este mai frumoasă şi mai explicativă decât cea a reîncarnării, alipită noţiunii de evoluţie sufletească, mergând de mână cu evoluţia organică, nici una nu se potriveşte mai bine cu ştiinţele şi cu concepţia atât de grandioasă a unităţii şi universalităţii vieţii pentru raţiune şi se potriveşte cu toate ştiinţele naturale. Acest principiu este conform cu legile naturii, pentru întreaga viaţă este un nou început."

Fiziologii arată că dezvoltarea fătului în pântecele mamei sale nu face altceva decât să treacă prin prodigioasele etape pe care evoluţia anterioară le-a parcurs în secole. A trebuit pentru asta ca viaţa atomică a celulei primitive să supravieţuiască distrugerilor organice. Această viaţă atomică o reprezintă perispiritul, învelişurile fluidice computerizate ale spiritelor, şi aceasta explică evoluţia umanităţii. Doctorul Geley, care a aprofundat doctrina reîncarnării, a demonstrat trei idei:

— Reîncarnarea este în acord cu toate cunoştinţele noastre ştiinţifice actuale, fără a fi în contradicţie cu vreuna.

— Ea dă dezlegare multor enigme psihologice.

—.Nu-i putem opune nici o obiecţie serioasă.

Atât în timpul vieţii, cât şi după moarte, omul se scaldă în acel dinamism inteligent, principiul întregii vieţi conştiente. Omul este emanaţia principiilor care l-au creat.

Evoluţia corpului şi cea a sufletului se fac unul în celălalt şi unul pe celălalt. Ceea ce explică formarea corpului psihic în elementele împrumutate de la eter, deoarece corpul eteric nu mai este acum doar o ipoteză, şi că doctrina spiritistică admite trei elemente: corpul, perispiritul şi sufletul. Dacă aceste două elemente, sufletul şi perispiritul, n-a fi durabile, evoluţia nu ar merge mai departe şi fiecare viaţă ar recădea în moarte. Dar nu este aşa, fiecare viaţă se ridică deasupra celei precedente. Deci, fiinţele chiar dacă sunt abia conştiente păstrează mereu, dintr-o viaţă anterioară, câteva elemente învăţate, fixate în memorie, şi în amintirea vieţilor anterioare se manifestă mai rar. Ea reapare cel mai adesea la copiii morţi la vârste fragede, dar şi în cazul reîncarnărilor rapide.

De viața trecută este legată Karma, după care durerile din viața prezentă corespund greșelilor din viața trecută. Nu este o ispășire, ci o experiență care trebuie câștigată. Ne moralizăm singuri în contact cu încercările cu care ne este umplută viața.

Sufletul devine mai bun de la o viață la alta, pentru că revine de fiecare dată mai puternic. Moartea stinge urmele unui trecut de pe urma căruia am putea suferi.

Când ne reîncarnăm, venim cu inteligența cea mai lucidă.

Diferitele facultăți ale omului, diferențele trupești, intelectuale și spirituale depind de gradul de spiritualizare al lui. În sânul aceleiași familii obscure se poate naște un copil inteligent de mare valoare sau chiar un geniu. Acest fapt este încarnarea spiritului din alte vieți anterioare. Singurul merit al părinților este acela că oferă acestui spirit un corp fizic, căci sufletul care vine la reîncarnare este străin părinților, fiind trimis de spirite angelice. Neadmițând reîncarnarea, nu ne putem explica nașterea unui copil cu o inteligență mediocră sau submediocră și a unui copil superdotat, în condițiile unei stări de sănătate normală la ambii părinți și având aceleași condiții de dezvoltare.

Fiecare spirit vine la reîncarnare în lumea fizică cu un bagaj de moralitate și spiritualitate, după gradul său de evoluție din alte reîncarnări anterioare. Trăirea altor vieți nu ne este cunoscută. Această uitare este o lege a divinității. Aceste vieți trecute sunt înregistrate în conștiința astrală a omului care se află localizată în subconștient.

Dacă reușim să desprindem spiritul și conștiința astrală în afara corpului, așa cum se întâmplă cu hipnoza, atunci putem avea acces la aceste vieți anterioare, aceasta pentru că fiecare eveniment, fiecare zi din viața noastră se înregistrează în conștiința astrală care se menține și după moarte, păstrând individualitatea și personalitatea omului din timpul vieții și, după ce înregistrează continuu și viața astrală a spiritului, ea revine în nou-născut o dată cu reîncarnarea spiritului.

Toate cunoștințele din timpul unei vieți rămân înregistrate pentru totdeauna. Anumite fobii de înălțime, apă, foc, tunete și fulgere se datorează vieților noastre anterioare, când din aceste

cauze au avut loc evenimente tragice sau chiar moartea. Ele rămân în memoria cunoştiinţei astrale a spiritului şi din subconştient, de unde este localizată, influenţează conştientul prin intuiţie, determinând teama respectivă.

Evenimentele din viaţa noastră rămân întipărite în conştiinţa astrală sub formă de imagini.

Cunoaşterea vieţilor trecute se poate face prin regresia în timp sub stare de hipnoză. Atunci, conştiinţa astrală informează conştientul actual cu lux de amănunte despre aceste vieţi: unde am trăit, cum ne numeam, cine au fost părinţii, fraţii şi cum au murit.

Copiii până la şapte ani îşi pot uneori aminti spontan evenimente din altă viaţă. Aceasta se datorează faptului că până la această vârstă corpul astral se găseşte în afara corpului fizic.

Noi uităm alte vieţi, pentru a nu ne urmări evenimentele tragice trăite şi să avem posibilitatea să începem o nouă viaţă fără prejudecăţi. Reîncarnarea este un adevăr divin care îţi dă sentimentul eternităţii.

În primele secole după moartea lui Hristos, doctrina reîncarnării era înscrisă în *Noul Testament*. Ea s-a scos în anul 553 în urma Conciliului de la Constantinopol şi în urma unui act politic.

Spiritele superioare îşi programează singure noua viaţă pământească, spre deosebire de spiritele inferioare care sunt obligate să evolueze într-o altă viaţă, aşa cum le este programată de spiritele angelice. Acestea, apropiindu-se de pământ, cad într-o somnolenţă, nemaifiind stăpâne pe voinţa lor. Ele sunt însoţite de spiritul lor păzitor, care este şi ghidul lor, şi îndreptate către o anumită regiune a pământului şi spre o anumită familie pentru a-şi duce noua viaţă în plan fizic, aşa cum s-a stabilit destinul său de către spiritele superioare.

În lumea astrală, spiritele nu au sex, ele se prezintă ca nişte sferule luminoase, formate dintr-o energie specială. Fiecare sferulă are în centrul său spiritual scânteia divină, iar în jurul său se află o aură formată din *perispirit, o aureolă fluidă şi eterică*. Spiritul care va avea în jurul său mai mult fluid eteric pozitiv va lua la reîncarnare un corp fizic de bărbat, dar, dacă va avea mai mult fluid electromagnetic negativ, va lua un corp fizic de femeie.

Momentul optim pentru unirea celulei sexuale masculine, spermatozoidul, cu celula sexuală feminină, ovulul, se află la jumătatea intervalului dintre menstruații, adică în a paisprezecea zi a ciclului menstrual, când are loc ovulația. Evoluția embrionului și apoi a fătului, precum și nașterea se află sub influențe cosmice determinate.

Polaritatea organismului uman începe încă o dată cu ovulul, la care polaritatea are un caracter general. Axul de polaritate al ovulului este axul ce unește polul său animal cu polul vegetativ, care se află pe o axă verticală. Această polaritate se datorează vascularizației ovulului, el având un pol arterial la un capăt și un pol venus la celălalt capăt care îi conferă o oxigenare diferită. Această polaritate a omului este dată, deci, înainte de plecarea ovulului din ovar. Poate ar trebui să cunoaștem rolul predominant al ovulului în creație – aceasta pentru că un ovul, dacă este stimulat cu un curent electric magnetic, începe segmentarea chiar în afara contactului cu spermatozoidul. Mai mult chiar, numai protoplasma ovulului, deci fără nucleul care ar trebui să aducă jumătatea de cromozomi necesar speciei, dacă este stimulată de către spermatozoid începe segmentarea și această fecundare poate da descendenți cu același număr de cromozomi pe care îi are specia. Aceasta înseamnă că informația ontogenezei se află în protoplasma ovulului, de fapt în corpul eteric al acesteia. Spermatozoidul este numai un agent de segmentare, el neposedând nici o potențialitate necesară formării unui organism, asemănător celui din care a provenit. Prin urmare, și în situația când ovulul fără nucleu unit cu un spermatozoid sau a unui ovul cu nucleul excitat printr-un curent electromagnetic, deci fără capitalul genetic pe care l-ar aduce spermatozoidul, descendentul are același număr de cromozomi ca și specia respectivă. Acest fapt este unul convingător că informația de desfășurare a ontogenezei nu se află în structura materiei, ci în afara ei, în corpul eteric al ovulului.

Primul plan de segmentare este vertical, al doilea plan de segmentare este tot vertical, perpendicular pe primul, al treilea este perpendicular pe primele două, după care urmează mai multe planuri de segmentare verticale și orizontale, oul luând aspectul de

mură – aceasta este stadiul de morulă. Al doilea stadiu de dezvoltare este cel de blastulă, când în mijlocul său apare o cavitate. Segmentarea ovulului începe în trompă, iar atunci când ovulul ajunge în uter este deja sub formă de blastulă. După stadiul de blastulă, urmează stadiul de gastulă, când segmentarea este terminată. Este de reținut că toate aceste trei stadii de dezvoltare embrionară sunt comune întregului regn animal. Abia după acest stadiu de gastulă celulele se grupează pentru a forma corpul fizic al viitorului embrion. Cine conduce cu atâta exactitate această evoluție? Cu siguranță, corpul eteric al ovulului care formează matricea electromagnetică pe care se va dezvolta viitorul embrion.

Atât timp cât trăieşte individul, indiferent din ce specie face parte, inima nu încetează activitatea, căci conştiința ei „ştie" că, dacă ar înceta să bată, ar interveni moartea. Acest corp eteric, purtător al bazei de formare şi dezvoltare a tuturor fiinţelor, indiferent că sunt plante, animale sau om, a fost primul computer de energie pe care l-a creat Creatorul, el fiind perfecționat pe măsură ce evoluția s-a desfăşurat. Dumnezeu a luat acest computer şi l-a perfecționat până la ultima sa creație, adică până la om. Acest fapt îl vedem cel mai bine în primele treizeci de zile ale embrionului uman, căci acesta îşi începe viața ca un protozoar marin, apoi se dezvoltă într-un mediu acvatic şi devine un vierme cu o inimă sub formă de tub pulsatil, apoi devine un peşte cu bronhii şi cu o inimă cu două camere, apoi un amfibiu cu inima cu trei camere şi rinichi mezonefros, apoi mamifer cu o inimă cu patru camere şi un rinichi metanefros şi cu o coadă şi, în sfârşit, o ființă umană. Ontogeneza repetă filogeneza, dar numai în ceea ce privește evoluția corpului eteric, care reține vestigii ale evoluției creației divine, prin recapitularea fazelor sale majore de evoluție. Dar acestea sunt numai amintiri ciuntite, căci embrionul uman nu trece niciodată prin stadiile amintite. El nu devine niciodată peşte adevărat în această embriogeneză, el dezvoltă cu adevărat pungi faringiene aşa cum o face şi embrionul de peşte, la care mai târziu acestea devin bronhii, pe când la embrionul uman nu se dezvoltă niciodată bronhiile, sau orificii pentru bronhii, căci la om aceste pungi faringiene devin trompa lui Eustachio, glandele timus şi paratiroide.

Întreaga dezvoltare a embrionului uman de la fecundare şi până la naştere se află sub controlul şi influenţa directă a spiritului şi a conştiinţei sale astrale care vine la reîncarnare.

Aceasta vine şi se apropie de corpul fizic al viitoarei mame pe care îl înconjoară cu perispiritul său. Acest spirit ia forma unei rochii. Strânsă în partea superioară a corpului şi mai largă în partea de jos, întinzându-se de la umeri la glezne, numai capul mamei nu este înconjurat de perispirit. Acest spirit trimite raze fluidice astrale către corpul mamei, determinând formarea corpului eteric al copilului, care la rândul lui va forma şi dezvolta corpul embrionului uman.

Astfel, ovulul fecundat trece prin toate stadiile care au dus la formarea şi dezvoltarea vieţii. Spiritul trimis la reîncarnare vine în contact cu corpul mamei prin trei puncte precise, unul la nivelul bulbului rahidian, aşa-numitul „nod vital", altul la nivelul ombilicului şi al treilea la nivelul glandei tiroide.

Prin nodul vital se conectează la perispiritul mamei prin ombilic, se leagă de organele bazinului, unde se va dezvolta uterul gravid, iar cu cel din regiunea tiroidiană vor ajunge la inspiraţia şi expiraţia fluidelor astrale. Spiritul este arhitectul propriului său corp fizic, în care îşi va desfăşura viaţa sa pământească. Intrarea în corpul fizic al copilului se va face la vârsta de şapte ani.

Până la vârsta de trei luni, embrionul are glande primitive genitale identice la ambele sexe şi are un potenţial ambivalent din punct de vedere al dezvoltării sexuale ulterioare. Această stare de bisexualitate aminteşte de androgenitatea spiritului din planul astral înainte de căderea luciferică.

Embrionul uman are o formă discoidală până la mijlocul celei de a treia săptămâni, după care ia forma curbă prin încoronarea extremităţilor sale. La treizeci de zile, embrionul are o lungime de 8 mm, este puternic incurbat, iar creierul său prezintă deja cele trei vezicule cerebrale, fosetele olfactive, veziculele optice şi veziculele acustice. Arcurile branhiale sunt bine dezvoltate, inima este proeminentă, iar membrele sunt sub formă de muguri.

La şaizeci de zile, embrionul are o lungime de 2 cm şi convexitatea sa începe să dispară, capul este mult mai mare decât trunchiul, începe organizarea feţei, formându-se buzele şi bărbia, gura se

separă de fosele nazale, iar nasul este format şi, de asemenea, este format şi conductul auditiv extern. Ficatul este format, iar la mâini apar degetele.

La nouăzeci de zile, embrionul uman are o lungime de 9 cm şi îşi pierde complet curbura, apar pleoapele care sunt lipite între ele, se dezvoltă gâtul, iar membrana anală se resoarbe. La nouăzeci de zile, apar organele sexuale care se diferenţiază într-un anumit sex, iar la degete apar unghiile.

La o sută douăzeci de zile, embrionul uman are o lungime de 16 cm şi o greutate de 120 g, trunchiul începe să se dezvolte mai repede şi raportul dintre trunchi şi cap se apropie de normal.

La o sută cincizeci de zile, embrionul are 25 cm lungime şi o greutate de 300 g, apar primele mişcări fetale, iar pielea este acoperită de păr. La şase luni, fătul are o lungime de 30 cm şi o greutate de 1 kg, la şapte luni are o lungime de 35 cm şi o greutate de 1,5 kg, la opt luni are o lungime de 45 cm şi o greutate de 2 kg, iar la nouă luni are o lungime de 50 cm şi o greutate de 3 kg.

Reîncarnarea explică şi cazurile de hermafroditism, când o femeie, prin gândurile ei, prin glasul ei mai gros, prin energia ei se comportă ca un bărbat – aceasta în altă viaţă a fost bărbat. Sunt şi bărbaţi cu o pilozitate redusă, cu glas subţire, care prin intuiţia lor se comportă ca femeile – aceştia în altă viaţă au fost femei.

Reîncarnarea explică până la un anumit punct şi cazurile de homosexualitate pasivă – aceşti pasivi în altă viaţă au fost femei.

De remarcat faptul că, dacă viitoarea mamă este tânără, spiritul şi perispiritul se află mai aproape de ea, iar dacă viitoarea mamă are ochii negri spiritul se află la distanţă, aceasta pentru că prin ochii ei emite o mare cantitate de unde electromagnetice.

Dezvoltarea copilului se face cu ajutorul fluidelor astrale şi ale fluidelor eterice ale mamei. De la mamă, aceste fluide le ia mai ales în timpul nopţii, atunci când spiritul mamei se află în afara corpului fizic. De la mamă spiritul ia în special fluid electromagnetic negativ, iar pe cel electromagnetic pozitiv îl ia de la tată în timpul zilei. În funcţie de caracterul predominant al unuia sau altuia dintre aceste fluide, copilul va semăna fizic cu mama sau cu tata.

Dar spiritul întrupat mai poate lua fluide şi din anturajul mamei, şi în acest caz copilul va semăna cu unul dintre aceştia. Pentru acest

motiv se recomandă ca mama să aibă în timpul sarcinii un anturaj bun – altfel copilul poate lua de la aceştia caractere proaste. Prin spiritul ce vine la reîncarnare, primeşte fluide venite din eter, pe care le îndreaptă asupra mamei şi aceasta le trimite copilului în pântecele ei. Noaptea, spiritul mamei care se află în afara corpului fizic absoarbe din spaţiu fluide pe care le trimite perispiritului, spiritului fiu pe care îl înconjoară.

Este important ca femeia gravidă să doarmă în pat în direcţia est-vest, cu picioarele la răsărit şi capul la apus, aceasta pentru că curentul cosmic are la început direcţia de la răsărit la apus, iar după aceea se ridică spre nord. Curentul cosmic trebuie să intre prin picioare şi să plece prin cap, aşa cum se întâmplă cu retragerea spiritului din corp în actul morţii, când începe să se retragă de la picioare şi părăseşte corpul fizic prin creştetul capului. Spiritul copilului se leagă de corpul său fizic la nivelul bulbului rahidian, centrul vital al organismului, cel ce determină actul circulaţiei şi respiraţiei. Caracterul copilului depinde de fluidele astrale care formează perispiritul, pe care le primeşte la naştere, fluidul astral, solar şi cosmic. Acestea sunt diferite de la o zi la alta, conform astrului de pe bolta cerească. După vârsta de şapte ani, spiritul copilului pătrunde în corpul fizic şi se localizează în subconştient. Întruparea spiritului este ajutată de un spirit evoluat care este ghidul său personal şi de un alt spirit mai evoluat care supraveghează întruparea mai multor spirite care i-au fost repartizate de spiritele angelice. Acesta este spiritul mesager întrupător. Echilibrul dintre sexe este determinat de spiritele angelice din spaţiul astral, care au misiunea de a ţine ordinea din univers. Fluidul planetar determină şi caracterul copilului în funcţie de planeta care se va găsi în meridianul locului de naştere. Planeta Marte va determina un caracter hotărât, mai dur, planeta Venus va determina un caracter mai sensibil, un corp armonios şi plăcut etc. Chiar şi planeta care se află pe un meridian vecin la naştere influenţează caracterul copilului.

Aşa cum am mai scris, în *Noul Testament* era trecută doctrina reîncarnării până în anul 553. Origene, unul dintre primii doctrinari ai creştinismului, în doctrina sa vorbeşte despre reîncarnare. După

moartea lui Origene, s-au dezvoltat două concepții referitoare la Iisus Hristos, unii susținând că Iisus a reprezentat omul – Dumnezeu în aceeași persoană, iar alții că Iisus Hristos era Dumnezeu și omul reuniți în aceeași persoană.

Origene a susținut că Iisus a posedat o singură natură – doctrina monofizită. Această doctrină era combătută de diofiziți, care susțineau că Iisus a prezentat o dublă natură. Împăratul Iustinian, dorind să tranșeze această dispută, și-a însușit-o pe cea de a doua, condamnând ca eretică doctrina lui Origene.

Împăratul Iustinian, reprezentantul capului bisericii din Imperiul Roman de Răsărit, a reușit în urma Conciliului ecumenic de la Constantinopol din anul 553 să califice eretică concepția monofizită care susținea de fapt reîncarnarea. Această hotărâre a luat-o printr-un act politic la care au participat cinci capi ai bisericilor creștine din acea perioadă. Hotărârea s-a adoptat cu trei voturi pentru a fi considerată erezie și două voturi împotrivă. Papa de la Roma, reprezentant al bisericii din Imperiul Roman de Apus, a refuzat să semneze acest act. Pentru acest motiv el a fost sechestrat timp de șase luni la Constantinopol, fiind obligat în cele din urmă să-l semneze. Acesta a fost papa Virgil I.

La reîncarnare fac referiri și documentele de la Marea Moartă, unde este descrisă viața religioasă și cultural-politică a comunității evreiești din perioada apropiată vieții lui Iisus Hristos.

Motivul retragerii doctrinei reîncarnării a fost acela de a întări rolul bisericii și supunerii necondiționate a credincioșilor în ideea că omul are o singură viață pământească, pe care trebuie să o trăiască cât mai supus dogmelor bisericești, căci altă posibilitate de îndreptare a păcatelor nu există.

Dar trebuie găsite răspunsuri la multe întrebări. De ce unii oameni au o existență fără suferință, iar alții trăiesc numai în suferință, de ce unii copii mor la vârste foarte mici, iar alții se nasc morți, de ce există atâția handicapați fizic?

Dacă există Dumnezeu bun, de ce nu este bun pentru toți?

În toată lumea există inegalitate între oameni. Atunci, este reală afirmația că toți oamenii se nasc egali? Unde sunt dreptatea și dragostea lui Dumnezeu față de oameni?

Toate aceste răspunsuri se găsesc în doctrina reîncarnării. Altfel nu ne putem explica diferențele enorme între cei ce duc o existență

fericită şi alţii care trăiesc în cele mai mari suferinţe. Concepţia reîncarnării despre lume duce la concluzia că o viaţă absolut nouă nu începe o dată cu naşterea şi că un nou-născut nu este un inocent.

Concepţia reîncarnării este prezentă în religiile budiste, brahmaniste şi jainiste. Aceste religii consideră viaţa pământească o scurtă perioadă în lunga evoluţie a spiritului, care este supus unui ciclu continuu de reîncarnări. Trăim o viaţă mai bună sau mai grea, în funcţie de modul cum am respectat morala divină în alte vieţi anterioare. Destinul nostru este prestabilit înainte de naştere şi acesta este implacabil.

Popoarele din Antichitate credeau în reîncarnare. Iulius Cezar scria despre galezi că aceştia considerau sufletul nemuritor, iar moartea o naştere într-o altă formă de viaţă.

Aşa cum am mai amintit, o serie de autori au scris în operele lor despre concepţia reîncarnării. Astfel, Paracelsus, Giordano Bruno, Edmond Rostand, Goethe, Schiller, Victor Hugo, Balzac, Flaubert şi mulţi alţii credeau în ideea reîncarnării.

De altfel, toţi aceştia au fost iniţiaţi.

Doi cardinali, Mercier (1851-1926), prelat belgian, şi cardinalul Daniel (1905-1974), au fost adepţii ideii de reîncarnare.

Unii copii până la vârsta de şapte ani îşi amintesc vieţile lor anterioare. Aceasta pentru că conştiinţa astrală a spiritului se află în afara corpului fizic şi astfel ea se poate manifesta. După şapte ani, spiritul şi conştiinţa astrală pătrund în interiorul corpului fizic – se localizează în subconştient. Astfel, aceşti copii îşi amintesc locul unde au trăit, ce părinţi au avut şi felul cum au murit. Fenomenul reîncarnării a fost studiat de americanul Ian Stevenson, profesor la Universitatea din Virginia. El a studiat sute de copii care îşi reamintesc viaţile lor anterioare. Verificând datele relatate de aceşti copii, acestea s-au dovedit a fi exacte.

Mediumul american Edgar Cayce, în transă, putea să descrie vieţile anterioare, explicând şi anumite boli din viaţa actuală ca o consecinţă a vieţilor anterioare, cum ar fi fobiile, anxietăţile, perversiunile sexuale, frica de apă, de foc, de arme, care ar fi amintirile unor accidente sau decese din alte vieţi.

Reîncarnarea este supusă celor trei legi fundamentale cosmice: legea atracţiei afinităţilor, legea cauzei şi efectelor şi legea

suferinței. Spiritul se reîncarnează în locul, în familia și în luna care îi conferă condițiile necesare unei vieți ce trebuie să se desfășoare conform destinului său. Fiecare spirit după moarte are o anumită cantitate și calitate de energie de o anumită vibrație, care determină atracția lui ca un magnet în planul spiritului astral corespunzător. Cei ce nu respectă legea divină a iubirii, altruismului și milei și sunt legați mai mult de plăcerile lumești, după moarte, se vor afla pe un plan spiritual inferior, cât mai aproape de pământ, și vor fi trimise la reîncarnare numai de spiritele superioare care doresc să-i ajute să evolueze. Pentru aceasta se va programa o viață prin care să echilibreze Karma. Legea Karmei este un mijloc de a restabili armonia cerească. Tot ceea ce facem rău altora se va răsfrânge asupra noastră mai târziu în alte vieți viitoare. Astfel, vom culege în altă viață ceea ce semănăm în actuala viață. Creatorul ne-a dat posibilitatea să discernem asupra consecințelor ce urmează faptelor noastre. Astfel, noi suntem artizanii și stăpânii destinului nostru. Acțiunea celor trei legi cosmice ale reîncarnării determină alegerea părinților noștri. Un spirit din spațiu este atras de o viitoare mamă, care gândește ca și el – un coleric este atras de un coleric, un despotic de către un despotic, un pacifist de către un pacifist etc. Nu există ereditate spirituală, căci spiritul nou-născutului nu vine niciodată nici de la tată, nici de la mamă, el este un spirit aflat în spațiul astral care este trimis pentru o nouă viață pământească, fiind atras de spiritul mamei, al tatălui sau al anturajului acestora. În viața pământească nu se găsesc doi oameni cu același parcurs spiritual. Doctorul Bayer a descoperit copii născuți cu semne ale unor presupuse răni dobândite într-o altă viață anterioară. Guy Lyon Playfai consemnează cazul unei fetițe, Karen, născută în 1953 la Sao Paolo, în Brazilia.

Chiar înainte de nașterea ei, se știa că fetița urma să fie reîncarnarea unei surori a bunicii ei, Clara, care a fost ucisă în 1941 în timpul unui bombardament asupra Vienei. Cu puțin timp înainte de a se naște Karen, bunica sa a văzut imaginea surorii sale, Clara. Fetița s-a născut pe 11 septembrie, cu două zile întârziere față de ziua prevăzută de bunica moartă. Ea prezenta două cicatrice roșii, una pe partea stângă a parietalului și alta în dreptul gâtului. Acestea

coincideau cu locul rănilor primite de Clara în timpul bombardamentului de la Viena.

Ian Stevenson descrie cazul unui copil în vârstă de trei ani şi jumătate pe numele său Jasbir Lai Jat, aparent mort de variolă. El şi-a revenit din moarte clinică ca o persoană cu totul nouă. Spiritul străin reîncarnat în trupul copilului s-a identificat singur ca un bărbat dintr-un sat învecinat, mort în urma consumului de dulciuri otrăvite.

S-a produs în acest caz un transfer integral de personalitate, dintr-un corp în altul. Bărbatul murise exact în perioada când copilul se afla în agonia morţii. Reîncarnarea ar explica şi fenomenul cunoscut sub numele de *dèja vu*. Acest fenomen a fost descris de poeţi şi scriitori ca Lamartine, Dickens, Walter Scott şi Tolstoi. Această noţiune de *dèja vu* a fost introdusă de cercetătorul francez Arnaud în anul 1896, pentru a o deosebi de noţiunile de premoniţie sau reminiscenţe. Cercetători, biologi, psihologi şi psihanalişti au studiat acest fenomen, în ideea descoperirii unei perturbaţii în funcţionarea normală a creierului. Astfel, s-a considerat o consecinţă a transmiterii informaţiei între cele două emisfere cerebrale sau unei vaso-constricţii cerebrale, alţii au căutat cauza ca o consecinţă a unui şoc emoţional, unei oboseli, folosirii anumitor medicamente, stresului, unor boli ca schizofrenia şi epilepsia. Cu toate aceste supoziţii, cercetătorii nu au reuşit să explice cauza acestui fenomen. Spiritul recunoaşte topografia unei localităţi cu toate detaliile, unei locuinţe ce este vizitată pentru prima dată. Uneori, anticipând detaliile ce urmează a fi văzute, ne putem explica acest fapt numai dacă admitem reîncarnarea conştiinţei astrale a spiritului din alte vieţi anterioare. Spiritul a trăit prin aceste localităţi, iar în actuala viaţă acestea ar fi reamintirea lor. Legea reîncarnării contravine rasismului, căci un spirit din planul astral se reîncarnează în orice localitate de pe glob şi în orice rasă. Singurul motiv al reîncarnării este purificarea spiritului.

Toate impulsurile şi dorinţele noastre egoiste ne tulbură înţelegerea pentru adevărata natură a spiritului. Bucuriile şi durerile celor pe care îi iubim sunt şi bucuriile şi durerile noastre. Binele şi iubirea aproapelui constituie pâinea cea de toate zilele a spiritului nostru.

Voi relata în următoarele rânduri o experiență celebră a renumitului hipnotizator francez Alphonse Bouvier, din Lyon, făcută în 1905, care demonstrează în mod evident nemurirea sufletului şi nenumăratele lui încarnări. Mediumul pe care a lucrat era o femeie instruită, născută într-un mic orăşel, de pe râul Isere. În 1876, ea a urmat cursurile universității, după care s-a măritat cu un militar, fiind mama unei fetițe de patru ani.

Iată cum explică el această experiență: „De câte ori fac ca mediumul meu să se apropie de vârsta copilăriei, gesturile sale şi vorba sa iau caracteristicile şi timbrul unui copil, către o fază şi mai înapoiată copilul abia poate vorbi, în fine când mediumul este adus până la faza de mai puțin de un an el face gesturile cu mâinile şi buzele ca şi cum ar suge. Când îl fac să revină în faza din pântecele mamei, el se înconvoaie ca un fetus, cu mâinile pe lângă corp şi cu pumnii în dreptul ochilor. Din luna a treia până la concepție, mediumul cade pe spate. În fine, când mediumul este dus şi mai departe înapoi, adică în stare de spirit liber şi rătăceşte prin spațiu, se vede cum la momentul reîncarnării face eforturi ca şi cum ar fi voit să se sustragă unei forțe care îl atrage şi îl poartă către viitoarea lui mamă. De câte ori trece printr-o fază de femeie, are timbrul şi gesturile de femeie, de câte ori se prezintă ca bărbat, are tonul mai gros şi atitudinea caracteristică a bărbatului, în fine, când e vorba de un bărbat bolnav, vârsta şi starea sa suferindă sunt zugrăvite prin gesturile şi vocea obosită a unui bătrân".

Iată pe scurt experiența sa, aşa cum o descrie el: „Am aşezat mediumul pe un fotoliu comun, i-am făcut pase de adormire. Încetul cu încetul, mediumului i s-au lăsat pleoapele şi a adormit profund.

Când am luat cunoştință că s-a exteriorizat complet, îl fac să treacă repede prin toate vârstele din trecut ca tânără fată, copiliță, copil, o trec apoi mai departe prin faza celor nouă luni din pântecele mamei sale şi, în fine, ca spirit în spațiu.

Adusă până în această fază, ea îmi spune că acum este spirit liber în spațiu, că se mişcă în jurul pământului, vizitându-şi părinții şi prietenii, că îl caută pe logodnicul ei Louis, care a plecat de pe pământ înaintea ei, dar că nu-l găseşte, şi mai adaugă că adesea se duce la cimitirul din Briançon unde îşi priveşte corpul pe care l-a

purtat în viața pământească numita Margareta Duchesne. A murit în anul 1860, în vârstă de douăzeci și șase de ani, fiind bolnavă de piept. Readusă și mai apoi ca om, ca domnișoara Duchesne, se vede tânără, dar e bolnavă, tușind tot mereu. Își duce mâna la piept, spunând că are sentimentul că va muri din cauza acestei boli și e tare mâhnită pentru că-l iubește pe Louis Martin, care își face acum stagiul militar la Briançon. Din acest stadiu am trecut-o înapoi prin copilărie, naștere, iarăși până la starea de spirit. În această stare, declară că e nefericită, pentru că suferă chiar în spațiu. Nu prea știe ce-i cu el, pentru că se simte greoi ca și plumbul (acum e bărbat). I-am ordonat atunci să-și ia corpul acestui bărbat. Se vede bărbat, dar tușește mereu și acum, se exprimă că ar vrea mai bine să moară, căci viața este grea, plină de mizerie; preferă să moară, pentru că atunci nu va mai suferi.

L-am întrebat în ce an trăiește acum. Și-mi răspunde că este în 1780 și are patruzeci și doi de ani. Spune că la treizeci și doi de ani era la Milano, unde era lucrător la un oarecare Paoli, tăietor și sculptor în marmură. Cu această ocazie, își descrie patronul ca fiind un bețiv, o brută, care l-a bătut de mai multe ori. Dus înapoi la vârsta de douăzeci și cinci de ani, spune că este slugă într-o băcănie, iar la douăzeci și unu de ani, a fost chemat la recrutare, dar a fost respins, fiind prea slab. Când avea nouăsprezece ani, vindea jurnale, între care ziarul *Durance*. Întrebat: Dar ce scrie acest ziar? Răspunde că nu știe, dar se aude că vor veni austriecii. Și din nou este întrebat: Dar ce an este acum? Și el răspunde: 1757. La optsprezece ani, se vede ucenic la un cizmar, meserie pe care o găsește prea grea, nu i-a plăcut și a părăsit-o. La șaisprezece ani, se vede acasă la părinți și mărturisește că vrea să fugă pentru că prea îl pun să facă mereu treabă. Dar unde locuiești acum? La Saint-Pierre, aproape de Briançon, unde tatăl e cultivator la o fermă.

La doisprezece ani, urmează o școală, dar nu-i place deloc cartea. Ca profesor are un preot numit Antonie, cu care învață catehismul. La zece ani spune că îi este frig, pentru că nu are haine.

«Mama mi-a făcut niște pantaloni dintr-o rochie veche a ei, și copiii când mă văd cu ei își bat joc de mine. Mi s-a spus să fiu cuminte, căci îmi va face haine noi când mă voi împărtăși. Atunci

voi avea şi eu pantaloni frumoşi.» Şi continuă expunerea: «Când mă răzbeşte frigul, mă duc în grajdul boilor şi vacilor unde e cald.»

La şase ani, e întrebat dacă se joacă.

«Aş, de unde să mă joc, mă pune mereu la treabă.» Din an în an este adus iar în pântecele mamei sale şi din nou ca spirit în spaţiu. I se spune că este spirit şi el rămâne nelămurit, întrebând: «Dar ce e acela spirit?» I-am dat explicaţia că spiritul e omul fără corp de carne – explicaţie pe care se pare că tot nu a înţeles-o. Priveşte în jurul său şi întreabă: «Dar unde sunt, pentru că nu-mi văd prietenii?» I-am spus a doua oară: «Pentru că acum nu mai ai corp de carne şi ai trecut prin faza numită moarte. Ai tăi au rămas jos printre pământeni.»

În fine, este readus înapoi, în faza de pământean, şi e întrebat ce sex şi ce vârstă are. Răspunde că este femeie de treizeci de ani, că se numeşte Jenny Ludovic şi e în anul 1702, că are doi copii, unul de şapte ani, Auguste, şi altul Jean, pe care l-a născut de curând, că locuieşte cu soţul ei în localitatea Blouermel, unde soţul ei lucrează la doage pentru butoaie.

La şaisprezece ani, se vede la unchiul ei, numit Marietti, fiind orfelină. Unchiul său nu a dat-o la şcoală, dar a învăţat-o să semneze. El face serviciul la un farmacist. Şi aplecându-se într-o parte, îi spune o confidenţă: «Cred că unchiul este tatăl meu, dar nu trebuie să o spun. Când vorbesc de tatăl meu, îi vin lacrimi în ochi. El este foarte drăgăstos cu mine. Cred, însă, că unchiul meu n-a fost cuminte, dar n-am dreptul să-l judec, fiind foarte bun cu mine.»

«Numai pentru unchiul tău ai iubire?»

«Nu, cunosc şi pe Ludovic, deoarece, deşi este văduv şi are doi copii de la prima soţie, am o deosebită dragoste şi aşteptăm amândoi, nerăbdători, să ne căsătorim. Este aşa de drăguţ şi dulce cu mine! Ne-am înţeles ca pe copii să nu-i ţinem noi, ci să-i trimitem la bunica lor, păstrându-le, totuşi, afecţiunea noastră.»

Este readusă la doisprezece ani. Se vede tot la Blouermel, pe marginea apei, unde aduna flori de câmp din care se fac ceaiuri pentru sănătate. «Unchiul meu mi-a arătat care sunt acele plante pe care i le dă farmacistul.» Întrebată dacă poate spune câteva dintre aceste plante, răspunde că da, şi începe să le înşire: ochiul-pisicii,

planta-cerului, steaua-firmamentului, piciorul-păianjenului, oglinda-sufletului şi multe altele. La cinci ani se vede pe genunchii unchiului, care o mângâie şi o ajută să-şi facă coroniţe din berberită.

E magnetizată şi dusă mai departe, la vârsta de trei ani. La această vârstă orfelina, afirmă: «Spun unchiului meu *unchiule* când este de faţă cineva, dar când suntem numai noi doi îi spun *tată* şi atunci mă mângâie pe obraji. Pe mama nu o ştiu.» Adusă în momentul naşterii, spune: «Văd o femeie pe pat care e grav bolnavă şi pe tatăl meu (unchiul) care plânge.»

E dusă mai înainte de această încarnare, adică în faza de spirit. În această etapă spune că suferă grav de o lovitură de lance ce i s-a dat între coaste, pe partea sa dreaptă.

E întrebat: «Dar cum se face că ai o durere fizică, când nu mai ai corp de carne?»

«Da, răspunde el, şi totuşi simt mereu durere în partea dreaptă, din cauza unei împunsături pe care am primit-o la Maringnian. Suntem în anul 1615 şi am douăzeci şi doi de ani.»

«Cum te numeşti?»

«Michel Bery» şi punându-se un creion în mâna mediumului, scrie foarte neîndemânatic: «Michel Bery, de la curtea regelui.»

«Dar nu ai spus contra cui v-aţi luptat?»

Şi răspunse că luptă de trei zile şi trei nopţi contra elveţienilor.

«Ce părere ai de regele tău?»

«O, François este un brav şi are o inimă bună.»

«Cum socoteşti tu că e bun, când el omoară atâta lume?»

«Omoară fiindcă este necesar.»

«Dar, dacă tu vei fi omorât, crezi că mai rămâne ceva din tine?»

«Aş, ce să mai rămână, totul se sfârşeşte cu moartea.»

E dus la vârsta de douăzeci de ani.

«Ce faci tu acum?»

«Ce să fac, plecăm spre Amiens. Englezii vor să le mai dăm o lecţie.»

«Ce an este acum?»

«1513. Nu cred că mai trăiesc mult, după visul ce l-am avut. Cred că peste doi ani nu voi mai trăi. Am visat în primăvara asta că

îmi curge sânge dintre coaste, din partea dreaptă a corpului, pe care cineva mi-o străpunsese cu o lance» (ceea ce s-a întâmplat mai târziu, era un vis prevestitor).

«Crezi în vise?»

«Da, pentru că ceea ce am visat mai totdeauna mi s-a realizat. N-am fost înşelat niciodată.»

Este dus la vârsta de nouăsprezece ani. În acest moment, se vede glumind cu prietena sa, Diane de Concy. E întrebat dacă o iubeşte şi dacă se gândeşte să întemeieze o familie.

«Aş, de unde. Mi-e dragă, dar nu mă gândesc să mă însor cu ea.»

«Şi ce faci acum?»

«Sunt în serviciul regal ca muşchetar.»

La optsprezece ani spune că se duce să se înroleze în garda stăpânului său.

«Mă duc cu plăcere, dar trebuie să o părăsesc pe Diana mea, pe micuţa mea, cu bărbia rozã şi dinţişorii ei micuţi.»

La şaisprezece ani, spune că se fâţâie pe lângă Charlotte de Montmorency de la care nu-i fuge gândul. E întrebat dacă se bucură numai el de favorurile acestei tinere, la care mediumul răspunde:

«O, ştiu bine că ea cochetează cu François, care e de aceeaşi vârstă cu mine, dar puţin îmi pasă de asta.»

La doisprezece ani, e paj la curtea regelui de doi ani.

«Ia spune, ce faci tu acum la curte?»

«Ei, ce să fac? Fac lectură, conduc doamnele – şi cu un gest graţios întinde mâna şi, cu surâsul pe buze, imită conducerea unei doamne a curţii. Dau scaunul şi îndrept rochia doamnelor şi câteodată mă plec şi le sărut picioruşul. A, trebuie să ştii că nu se permite la toţi pajii să sărute piciorul doamnelor. Mi se spune că sunt drăguţ, pentru că am ochii albaştri şi părul blond. Doamnele mă plac şi eu le voi plăcea când voi fi mai mare.»

La nouă ani, spune că tatăl său îl va trimite la curte ca să servească drept paj.

«Dar ce ocupaţie are tatăl tău?»

«Cum, nu ştii? E paznicul casei de Montmorency. Mi-a promis că mă va lua paj la curte, dar se teme să nu mă stric acolo.»

Din nou este adus până la faza de fetus şi mai apoi în starea de spirit. Din acest stadiu i se comunică să treacă în faza de reîncarnat,

în momentul morții sale. Întrebat ce vârstă are, răspunde că are douăzeci de ani. Se numește Mariette Martin, face lecturi unei doamne care are un băiat, pe Gaston, care, dacă nu ar fi murit, ar fi devenit soțul ei, contra voinței mamei sale. Sărmanul a fost omorât de calul său.

Dusă la optsprezece ani, e întrebată: «Acum ce faci?» Răspunde că acum e la contesa de Guise, unde predă lectura nepotului ei. E dusă înapoi până la patru ani. «Mama este speriată, căci tata e mereu bolnav, nu mai poate face desene pentru rege.»

«De care rege este vorba?»

«Nu știi? E Filip cel Frumos.»

De aici e readusă până la faza de spirit. În această stare, nu-și dă seama că a murit. I se pare că este tot un om pe pământ. Starea aceasta nedesluşită se datorează numeroaselor sale greşeli făcute pe pământ.

Într-adevăr, în precedenta viață a fost stareța unei mânăstiri, tiranizând tinere fete, din ordinul celor mai de sus, ținându-le în carcere, fără soare și, totuși, punându-le să lucreze lucruri migăloase cu acul. Întrebată în ce an trăiește, răspunde «1010».

«Ce rege trăiește acum?»

«Robert al II-lea. Capetul. Nu-mi vine să pronunț numele lui, căci, din cauza lui, frumoasa Blanche de Paris e închisă, pentru ca fratele său Robert să-i ia toată averea.»

La șaizeci de ani, se vede pregătind tinere fete care voiesc să se călugărească.

«Dar pentru care motiv sunt aduse să se călugărească?»

«Pentru ca frații lor să le ia averea.»

«Cine ți-a adus-o pe Blanche de Paris?»

«Nu pot să-ți spun: Mi-e frică de abatele Chilselles.»

«Dar ce ești tu la mânăstire?»

«Sunt superioară de douăzeci de ani în mânăstirea Compagne de Jesus și am sub ordinele mele douăzeci de călugărițe, dar sper să fiu avansată și mai sus, ca stareță, când voi avea sub mâna mea totul și toată lumea la picioarele mele.»

Trecută în faza de spirit, spune că o dor ochii și își duce mâinile peste ochi. Întrebată din ce cauză suferă, răspunde că, fiind soldat,

a fost prins de Atila, la Chalons sur Marne, şi că din ordinul lui i s-au ars ochii. Nu avea la această epocă decât treizeci şi unu de ani, se numea Carlomee şi era şeful unei unităţi franceze, sub ordinele lui Masoee, iar deasupra tuturor şefilor, avea pe Merovée. Această luptă a avut loc în anul 449. Întrebat dacă cunoaşte pe Dumnezeu, răspunde că da, şi toţi ai timpului său îi fac sacrificii de oameni, care sunt arşi, căci aşa îi place lui (era păgân).

La douăzeci şi cinci de ani, era plugar. Împreună cu mama sa Li, cu care locuia în ţinutul Albinos, prin care curge râul Tourn, unde lucrează pământul. E dus treptat înapoi în sânul mamei sale şi apoi în stare de spirit. Şi mai nou, spune că suferă mult, căci a fost ars de viu de împăratul roman Probus, la vârsta de patruzeci de ani. Fusese păzitor al palatului lui şi era originar din ţinutul numit Romulus, prin anul 279, când a purtat numele de Esius.

Spune că îl urăşte de moarte pe împărat, pentru că i-a răpit fetiţa, pentru a o face metresa lui. Pentru a se apropia de el, s-a oferit ca soldat lui Pecius, şeful gărzii palatului, cu gândul ca la prima ocazie să-l omoare, răzbunând-o astfel pe fiica sa.. A fost însă prins asupra încercării sale şi ars de viu împreună cu fiica sa. Printre lacrimi, mediumul spune că prietenii din gardă i-au jurat că-l vor răzbuna, omorându-l pe împărat. Declară că are mângâierea că copila lui a murit pură.

În această stare, îşi descrie starea sa. În viaţa precedentă acesteia, a fost o tânără, Irisee. Aduna flori pentru a le da preotului Ali, ca să le ardă la picioarele zeilor, producând fum care se ridică până la cer, până la locuinţa zeilor.

Povesteşte că preotul povăţuieşte pe oameni să se roage, pentru ca sufletul lor să se ridice până la el, în cer.

A trăit în ţara numită Imondo (aproape de Triest).

«Preotul mă ia şi mă face să respir din fumul plantelor arse, care au proprietatea să mă trimită spre zei, cu care să vorbesc şi să-i comunic şi lui. Eu nu văd zeii, dar îi aud şi-i spun lui ceea ce spun ei (devenise medium de transă).»

Spune că ea munceşte şi alţii îi aduc mâncare, dar nu are voie să fie văzută de nimeni.

«În fiecare zi aduc flori de Irum, pe care preotul le depune la altar, iar seara le arde, al cărui fum respirându-l, corpul meu rămâne jos, iar eu mă ridic în sus către zei.»

«Când te ridici în sus, cum te vezi?»

Ea răspunde:

«Ca un glob alb. Ali mă iubeşte şi m-a crescut de mică, cerându-mă părinţilor mei care m-au dat cu bucurie.»

E în anul 100 după Hristos. Descrie că, fiind în vârstă de şase ani, a fost luată să fie sacrificată zeilor, dar a fost scăpată de un tânăr şef războinic, numit Jeus. Când s-a făcut mare, spune că l-a iubit şi la rândul ei l-a scăpat din închisoare, în care el fusese pus de un adversar cu numele de Joanime."

Cu viaţa aceasta se termină experienţa lui Bouvier, căci de aici înainte spiritul mediumului începe să nu mai vadă clar, în vieţile sale anterioare.

În rezumat, doamna a făcut cunoscute nouă dintre vieţile sale anterioare şi anume: într-una a fost Margareta Duchesne. În a doua viaţă, precedentă acesteia, a fost bărbat, un sculptor în piatră. În a treia, a fost un copil orfan, numit Jenny Ludovic. A patra, ca bărbat numit Michel Bery. În a cincea viaţă a fost o instructoare, numită Mariette Martin. În a şasea a fost stareţa unei mânăstiri. În a şaptea, ofiţer în armata lui Merovée, care a luptat contra lui Atila. În a opta, ca soldat în timpul împăratului roman Probus. În a noua, vestală în templul din ţara Imondo.

Această strălucită experienţă a lui Bouvier, alături de cele ale lui Rochas şi ale altor mulţi experimentatori, pune în evidenţă existenţa unor individualităţi – spiritul – care îmbracă în decursul veacurilor diferite corpuri umane, devenind astfel diferite personalităţi, care îşi deapănă viaţa pe scena pământului, după cum un actor joacă diferite roluri pe scena unui teatru oarecare.

Experienţe de regresie în timp au fost făcute şi de doctorul Brian Weiss, medic psihiatru american, actualmente medic-şef psihiatru la un mare spital afiliat Universităţii din Miami. Pacienta de care s-a preocupat cel mai mult în domeniul regresiunii în timp este o bolnavă de nevroză astenică, pe nume Katherine, pe care, sub stare de hipnoză, comunicând cu subconştientul acesteia, a regresat-o în mai multe vieţi anterioare, mai toate sfârşindu-se prin morţi violente, ceea ce explică, de fapt, starea anxioasă a vieţii actuale. La fel ca şi la alte experienţe privind reîncarnarea, Katherine îşi vede

vieţile anterioare ca şi când ar fi privite din afară. Ea a trăit în alte vieţi, fie sub formă de bărbat, fie sub formă de femeie, iar atunci când a trăit într-o altă ţară, cu o altă limbă, ea vorbea în limba respectivă, aflându-se în stare de hipnoză, când retrăia acea viaţă. Când se afla regresată în stadiul de spirit liber, ea descria lumea spiritelor aşa cum fac toate spiritele aflate în acest stadiu. Doctorul Brian Weiss a efectuat regresiuni detaliate în vieţile anterioare ale mai multor pacienţi, descoperind aceleaşi caracteristici generale. El a folosit în acest scop doisprezece bolnavi de diferite formaţii intelectuale, de exemplu: o casnică evreică din Miami Beach şi-a reamintit cum a fost violată de un grup de soldaţi romani în Palestina, la scurt timp după moartea lui Iisus, în altă viaţă a condus un bordel în New Orleans, în altă viaţă a trăit într-o mânăstire în Franţa în Evul Mediu, iar în alta a trăit în Japonia.

În stare intermediară, de spirit liber, Katherine şi această evreică din Miami puteau să-i spună doctorului Brian Weiss fapte din viaţa lui, petrecute în trecut, şi să-i povestească desfăşurarea anumitor evenimente viitoare cu mare precizie. Ele afirmau că mesajele le primesc de la un anumit spirit. Ceilalţi pacienţi îşi aminteau părăsirea corpului fizic şi îndreptarea către o lumină strălucitoare.

Experienţele doctorului Weiss efectuate în jurul anului 1980 aduc şi un element care confirmă cele scrise de mine privind comunicarea cu spiritele în şedinţele de spiritism cu ajutorul unui medium. Astfel, Katherine consultând un medium pe nume Iris Saltzman, un astrolog vestit, care putea prezice vieţile anterioare, acesta i-a descris Katherinei toate vieţile ei anterioare întocmai cum fuseseră înregistrate pe bandă magnetică de doctorul Weiss şi pe care le descrisese chiar ea în stare de hipnoză. De data aceasta, Katherine nu se mai afla în stare de hipnoză, ci mediumul Iris se afla în transă.

Experienţe de regresiune în timp au fost efectuate în ultimul timp de foarte numeroşi autori: doctorul Joseph B. Rhine de la Universitatea Duke, doctorul Ian Stevenson de la Universitatea din Virginia, doctorul Gertrude Schneider de la colegiul oraşului New York, toate confirmând existenţa noastră în mai multe vieţi anterioare. Referinţele la reîncarnare au existat şi în *Vechiul* şi *Noul*

Testament, dar în anul 325 după Hristos, împăratul roman Constantin cel Mare şi mama sa Elena au scos referirile la reîncarnare din *Noul Testament*. În anul 553 după Hristos, în al doilea Conciliu de la Constantinopol s-a confirmat această acțiune, declarându-se conceptul de reîncarnare drept erezie. În opinia vremii, aceasta a slăbit puterea bisericii, căci reîncarnarea oferă oamenilor un timp mai îndelungat pentru îndreptarea păcatelor. Primii părinți ai bisericii acceptaseră ideea de reîncarnare.

În experiențele de regresiune în timp, când se pun în evidență multiplele reîncarnări, subiectul poate fi în transă hipnotică şi el nu-şi aminteşte în stare conştientă de aceste evocări, sau regresiunea poate fi făcută în starea de veghe când aceste evocări rămân conştiente. Dar ceea ce este important, în ambele cazuri, subiectul ce regresează în timp vede imagini din acea viață, cu alte cuvinte în memoria spiritului toate amintirile sunt reprezentate de imaginea gândurilor.

Şi în telepatie gândul se transmite sub formă de imagini, şi chiar memoria în stare de veghe, deci în stare conştientă este păstrată sub formă de imagini. S-au făcut experiențe prin care s-a reuşit să se fotografieze imaginea gândurilor. De exemplu: te gândeşti la casa părintească şi acest gând apare fotografiat arătând casa întocmai cum este ea. În regresiunea în timp, subiectul se vede pe sine privindu-se din exterior.

Tot ceea ce îşi aminteşte este descris la modul prezent ca şi când evenimentele s-ar petrece în momentul actual. Vocea cu care sunt evocate aceste trăiri este cea care corespunde vârstei descrise în momentul trăirii, dacă este copil are voce de copil, dacă este bătrân, vocea este a unui bătrân, dacă este femeie, vocea este de femeie sau, dacă este bărbat, vocea este de bărbat. Toate datele privind viața socială, politică şi istorică descrise corespund exact cu cele confirmate de istorie. Aici intervin două aspecte foarte importante: este posibil ca în viața actuală subiectul să nu aibă cunoştință despre unele date istorice sau social-politice, fiind necultivat. El, totuşi, le descrie dacă regresia în timp, în acea viață, le cunoştea; precum şi aspectul invers – chiar dacă în viața actuală are cunoştințe despre aceste fenomene, nu le descrie dacă este regresat

în altă viaţă, dacă la vârsta respectivă nu le cunoştea. Cu alte cuvinte, memoria nu se amestecă într-un conglomerat. Ea se păstrează şi se acumulează pe un fel de fişe separate pe perioade sau poate chiar pe zile şi ore.

Experienţe privind reîncarnarea au fost făcute de A. de Rochas, apoi în 1971, în Anglia, de Arnall Bloxham, care folosea ca medium pe Jane Evans, pe care a regresat-o în alte şase vieţi anterioare şi anume: în viaţa actuală, născută în 1939, în viaţa imediat anterioară, este călugăriţă în Maryland în SUA, pe numele de Graces, aflându-se într-o mânăstire catolică. Înainte de a se călugări, şi-a petrecut copilăria într-un oraş din statul Iowa, numele ei de familie fiind Ellis. Dusă mai înapoi în altă viaţă, a fost croitoreasă la Londra, în timpul reginei Anne, în anul 1702, într-un mare atelier de modă şi se numea Anne Trasker. În altă viaţă anterioară este doamnă de companie şi croitoreasă, se numea Anna de Castille şi era originară din Madrid. Ea o însoţea pe Caterina de Aragon în Anglia, unde aceasta, din urmă urma să se căsătorească cu prinţul Arthur. Mai înainte, într-o altă viaţă, era camerista lui Jacques Coeur, în 1451, se numea Alison şi era foarte tânără. Ea s-a sinucis atunci când stăpânul său a fost acuzat de otrăvirea favoritei regelui, Agnesa Sorel şi închis.

În viaţa imediat următoare era evreică în oraşul York, în anul 1190, şi se numea Rebeca, fiind soţia unui preot evreu bogat. Ea descrie cum evreii sunt obligaţi să poarte un inel galben în dreptul inimii, pentru a se vedea că sunt evrei. Aceasta se întâmpla în timpul lui Henric II Plantagenet. Lui i-a urmat la tron Richard Inimă de Leu. Când a pornit cruciada, în Anglia a izbucnit o revoltă împotriva evreilor.

Rebeca, soţul, fiica şi fiul s-au ascuns într-o biserică, dar în timp ce soţul şi fiul erau plecaţi după hrană, au fost găsite şi ucise.

În fine, în cea de-a şasea viaţă anterioară, era romană, în anul 286, soţia unui preceptor numit Titus. Ea dă multe relaţii despre Bretania romană şi descrie revolta în urma căreia Anglia a ieşit de sub stăpânirea romană, dar aceasta pentru puţin timp, pentru că ulterior Anglia revine sub aceeaşi stăpânire. Este asasinată împreună cu soţul ei în timpul împăratului Diocletian.

În 1904, Rochas magnetizează o tânără de optsprezece ani care se numea Iosefina. Aceasta este regresată în timp, mai întâi la vârsta de şapte ani. Apoi în altă viaţă este ţăran şi se numeşte Jean Bourdon. Îşi povesteşte întreaga viaţă din anul 1812, când s-a născut, până la moartea sa, în 1892. Regresată mai înapoi este dusă în altă viaţă de femeie, născută în 1702.

În alte situaţii, amintirea unei alte vieţi se produce în stare naturală fără hipnoză. Iată un exemplu: un copil japonez Kasugoro, care îşi aduce aminte că a mai fost născut într-o altă localitate numită Odocuno, în Japonia, şi că mama lui în existenţa precedentă se numise Oscizu San. Kasugoro ţinea minte că se îmbolnăvise de variolă când avea doi ani, boală care i-a provocat moartea.

În general însă, la reîncarnare individul îşi pierde memoria din alte vieţi anterioare. Platon era convins că a mai trăit şi în alte vieţi, de asemenea şi Pitagora. Napoleon ar fi fost o reîncarnare a lui Hannibal, Hindenburg a lui Alexandru Macedon, Ion Botezătorul a profetului Ilie, iar Ion Evanghelistul, reîncarnarea lui Buddha.

Prin reîncarnare se explică foarte bine capacitatea unor copii care nu sunt încă la şcoală şi pot rezolva probleme foarte grele de matematică, sau copii foarte mici, fără lecţii de muzică, care pot executa partituri muzicale de Mozart, Beethoven, Chopin şi alţii.

Mozart a scris o simfonie la vârsta de cinci ani.

Mayerbeer dădea concerte la vârsta de şase ani, iar Reisin la vârsta de patru ani.

Leonardo da Vinci a învăţat pictura, iar Victor Hugo a fost laureat la vârsta de treisprezece ani, şi astfel de exemple sunt nenumărate.

Diferenţierea dintre oameni este explicată prin actul reîncarnării. În diferite ţări din lume, există legi care garantează egalitatea juridică şi politică între oameni, iar în alte ţări aceste legi nu există. Se pune întrebarea dacă toţi oamenii se nasc egali din punct de vedere al vieţii interioare, al capacităţii de adaptare, al modului de a aborda şi rezolva diferite probleme.

Răspunzând la toate acestea, se poate constata că sunt capacităţi diferite de la individ la individ. Unii copii, din primi ani de viaţă, au o predispoziţie pentru muzică, alţii pentru ştiinţă, iar alţii nu manifestă nici o atracţie pentru nimic. Diferenţele dintre modul de viaţă al oamenilor sunt enorme. În afară de aceasta, sunt copii care

se nasc morţi sau care mor imediat după naştere la câteva zile, luni sau ani. De ce aceştia să aibă o existenţă atât de scurtă, faţă de alţii care trăiesc şaptezeci-optzeci de ani. Spiritul acestor copii, după moartea lor, unde se duce, în Iad sau în Rai, aşa cum susţine religia? La aceste întrebări răspunsul este unul singur, numai actul reîncarnării este acela care le explică. Oamenii se nasc egali, căci fiecare copil la naştere ia cu el un spirit mai mult sau mai puţin evoluat, nu de la părinţii săi, căci spiritul copilului nu se moşteneşte de la părinţi. El reprezintă reîncarnarea unui spirit liber aflat în lumea astrală, un spirit al unui om care a murit şi care trebuie să se reîncarneze pentru o nouă evoluţie spirituală.

Din acest punct de vedere, un spirit al unui părinte poate să fie reîncarnarea spiritului propriului său fiu din alte vieţi anterioare. Aceasta înseamnă că la naştere copilul nu moşteneşte în nici un caz spiritul părinţilor săi, căci pentru ca acesta să se reîncarneze trebuie să fie liber – dezîntrupat. Faptul că unii copii mor la puţin timp după naştere sau că se nasc handicapaţi şi trăiesc în suferinţă şi mizerie se datorează Karmei lor, destinului, care li se programează înainte de naştere în lumea astrală. Ei trebuie să treacă prin suferinţă pentru a se putea purifica din punct de vedere spiritual.

În afara reîncarnării, este imposibil să explicăm această diversitate frapantă între anomaliile aparente de injustiţie revoltătoare în repartiţia bucuriei şi suferinţei. În suferinţă îşi au explicaţia cuvintele lui Hristos: **„Fericiţi cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăţia cerurilor"**.

Legătura dintre spirit şi corpul fizic se face la nivelul bulbului rahidian. Acesta este centrul vital al organismului care controlează circulaţia şi respiraţia. Stările afective şi caracterul copilului depind de fluidele astrale pe care acesta le primeşte la naştere, acestea fiind date de poziţia aştrilor în acel moment.

Spiritul copilului este în permanenţă asistat de spiritul ghid care l-a condus la reîncarnare şi de un alt spirit numit mesager întrupător care asistă la întruparea mai multor spirite, ce i-au fost încredinţate de spiritele angelice. Acestea au rolul de a alimenta cu fluide cosmice viitoarele spirite ce se vor reîncarna, în cantitatea şi calitatea corespunzătoare destinului fiecăruia. Spiritele superioare din lumea astrală sunt cele care coordonează reîncarnările pentru a menţine

echilibrul dintre sexe. Caracterul copilului depinde de fluidele care formează perispiritul, fluidul astral, solar şi cosmic, dar mai cu seamă de planeta care se află în momentul naşterii la meridianul locului respectiv, căci fiecare planetă imprimă copilului un anumit caracter. Planeta Marte imprimă un caracter mai hotărât, mai ferm, mai dur. Planeta Venus imprimă un caracter mai sensibil, mai sentimental, un corp armonios. O importanță în determinarea caracterului copilului o are şi meridianul vecin locului de naştere.

Reîncarnarea este necesară vieții spirituale aşa cum moartea este necesară vieții fizice.

După Alan Kardec, procesul reîncarnării începe în momentul concepției şi este finalizat în momentul naşterii. Nici o viață pământească nu este atât de perfectă ca să nu mai aibă nevoie de reîncarnare.

Spiritul este acela care determină dedublările de persoane. Un exemplu de dedublare este acela al medicului scoțian Pote care a apărut într-un vas pe Nil maiorului Tudor Pole, care era bolnav. El trăia în Scoția şi a apărut instantaneu pe acest vas. Fenomenul de extracorporalitate se manifestă de obicei spontan, dar poate fi supus şi controlului voluntar. Aceste fenomene au fost studiate de doctorii Karlis Osis şi Janet Lee Michele, având ca subiect pe Ingo Swann. Acesta se detaşa cu spiritul şi corpul său astral, la mare distanță, descriind acele locuri fără să le fi văzut vreodată. Era suficient să i se comunice latitudinea şi longitudinea unui punct de pe glob şi el se deplasa cu conştiința sa astrală la locul respectiv pe care îl descria cu toate detaliile, văzându-l de sus, cu mare exactitate. El a reuşit să descrie imagini de pe Jupiter şi Mercur, confirmate de misiunile speciale ale NASA.

În cartea sa *Voiaj în afara corpului*, Monroe descrie aceste călătorii ale spiritului şi conştiinței lui astrale. El descrie trei zone distincte ale existenței.

a) Zona locală I corespunde lumii reale fizice; este zona în care corpul astral întâmpină dificultăți pentru a-l străbate şi o face cu mare efort.

b) Zona locală II este un mediu material în care timpul şi legile mişcării îşi pierd semnificația obişnuită; este mediul corpului astral

în care acestea se mişcă în timpul somnului, în timpul drogării lor şi după moarte.

c) Zona locală III corespunde unui mediu antimaterial al lumii noastre în care se conservă trecutul şi viitorul lumii noastre.

În laboratorul său din Virginia, cu ajutorul unui aparat sofisticat, el a găsit o metodă ştiinţifică pentru a ieşi din corp. Candidatul la un voiaj astral este închis într-o cameră întunecată şi insonorizată, culcat pe o saltea plină cu apă, cu receptoare la urechi şi electrozi la cap şi picioare pentru controlul activităţii cerebrale. După emiterea unor surse relaxante, generând creierului producţia de unde alfa, când pacientul este pe cale de a adormi, se schimbă brusc registrul sonor, care devine aproape imperceptibil. El reprezintă interferenţa a două sunete cu frecvenţe joase, între care există o diferenţă de 4 herţi. Efectul este acela că, în timp ce corpul fizic rămâne destins, aparent adormit, corpul astral şi conştiinţa astrală se detaşează şi încep călătoria astrală.

Acestei călătorii astrale i s-a supus şi celebra psihiatră Elisabeth Kubler Ross, cercetătoare a muribunzilor, a universului lor psihic, descrise în cartea sa *Drumul spre Omega*. Astfel, ea şi-a consolidat credinţa în nemurirea spiritului. Călătoria astrală are un efect benefic asupra corpului fizic, care îşi măreşte vitalitatea, şi asupra psihicului uman, producând o tonifiere a optimismului şi o scădere a temerii de moarte.

Pericolul de decorporabilitate constă în faptul că, în momentul detaşării corpului astral şi al spiritului, un alt spirit poate pătrunde în corp. Este fenomenul de posedare. Când corpul astral nu se mai întoarce, se produce moartea corpului fizic.

Pentru a se putea purifica spiritul omului, trebuie să ţină cont că el se înrudeşte trup şi suflet cu toate lucrurile din jurul său, trebuie cunoscută unitatea de substanţă a lumii cu spiritul omului. Toate impulsurile şi toate dorinţele noastre egoiste ne tulbură înţelegerea pentru adevărata natură a spiritului. Cunoscând conştiinţa astrală a spiritului nostru, ajungem să cunoaştem esenţa lăuntrică ce depăşeşte Eul nostru.

Omul poate să distrugă şi să jefuiască, să câştige şi să strângă averi, să facă investiţii şi descoperiri, dar el este mare numai când spiritul său cuprinde infinitul.

Toate dorinţele şi toate impulsurile egoiste ne tulbură înţelegerea pentru adevărata natură a spiritului nostru. De îndată ce reuşim să cunoaştem şi să ajungem la conştiinţa Eului nostru, cunoaştem esenţa lăuntrică ce depăşeşte Eul nostru şi faptul că ea se înrudeşte adânc cu toate lucrurile. Bucuriile şi durerile celui pe care îl iubim sunt şi bucuriile noastre. Obţinând stăpânirea asupra Eului nostru şi ridicându-ne deasupra trufiei, oricărei pofte, oricărei temeri, vom înţelege că moartea trupească nu poate să răpească nimic din fiinţa noastră. Numai în spirit se întâlneşte mărginitul cu nemărginitul. Păcătuind, omul ia cu sine însăşi partea mărginitului împotriva nemărginitului.

Păcatul este înfrângerea spiritului, un joc primejdios şi păgubitor, în care omul riscă totul ca să câştige foarte puţin.

Păcatul întunecă adevărul şi tulbură vederea limpede a conştiinţei. Adevăratul bine este pâinea cea de toate zilele a spiritului nostru. Spiritul nostru se hrăneşte cu binele prin care se simte legat şi înrudit de infinit şi care este canalul pe care îşi primeşte hrana cea de toate zilele. Dreptatea este hrana dumnezeiască a spiritului. Numai ea poate să sature pe om şi să dea puterea de a trăi în viaţa infinitului şi să ajute să crească într-un timp cu veşnicia.

Conştiinţa noastră astrală nu poate să-şi găsească ţelul suprem şi să se unească liber cu Dumnezeu decât prin iubire.

Spiritul este cel ce determină conştiinţa omului, gândirea, memoria şi voinţa lui.

În ceea ce priveşte localizarea spiritului în organismul uman, încă din Antichitate ocultiştii au considerat că el se află în glanda pineală, adică în epifiză. Această glandă este localizată în centrul creierului, fiind de dimensiunea vârfului unei unghii a degetului mic şi având forma unui con de brad. Glanda pineală este un organ foarte activ, având cel mai mare flux de sânge din corp, după rinichi – la fel şi glanda hipofiză. De asemenea, este organul cu cea mai mare absorbţie de fosfor din întreg corpul.

Epifiza are o absorbţie foarte mare de iod, fiind al doilea organ după glanda tiroidă. Nici o parte a creierului nu conţine o cantitate atât de mare de serotonină, care este un neurotransmiţător. Glanda

pienală sau epifiza sintetizează melatonina care este un neurohormon.

Din punct de vedere anatomic, ea nu este învelită de meninge, fiind în afara barierei sangvine a creierului, teoretic nefăcând parte din creier. Inervația ei este dată în mod exclusiv de sistemul neurovegetativ care este autonom, nefiind influențată de voința omului. Ea este corelată cu glanda hipofiză, având un rol inhibitor față de aceasta.

Ea conține de cincizeci de ori mai multă serotonină decât oricare altă parte a creierului. Secretă hormonul denumit melatonină care este strâns legată de serotonina neurochimică ce se află înmagazinată în veziculele sinapselor nervoase, cu cea mai mare concentrație în creierul mijlociu, hipotalamus, sistemul limbii și substanța reticulată. Se consideră că aceste zone sunt cele care fac legătura dintre creier și spiritul îmbrăcat în perispirit care sunt de proveniență astrală.

Serotonina este un neurotransportator implicat în foarte multe fenomene mentale, inclusiv în ciclurile somnului. Ea este un precursor al melatoninei cu care alternează în funcție de succesiunea dintre zi și noapte.

Melatonina este sintetizată de glanda pineală. Concentrația maximă de serotonină este în timpul zilei, iar cea de melatonină în cursul nopții. Această alternanță este ruptă dacă te afli în permanență la lumină, determinând mari tulburări psihice.

Întrucât melatonina se află și în retină, s-a atribuit glandei pineale denumirea de „al treilea ochi". Melatonina determină pigmentarea ochilor, reglând cantitatea de lumină care ajunge la fotoreceptorii retinei. Din această cauză culoarea și intensitatea luminii determină modificări de conștiință ca arbitru al spiritului. Se cunoaște că detașarea corpului astral la mediumi se face în întuneric sau la lumină roșie. De asemenea, fantomele apar în ședințe de materializare tot în aceste condiții, când ectoplasma din care se formează ele se detașează mai ușor de corpul mediumului.

În afară de serotonină și melatonină, glanda pienală produce o serie de substanțe numite betacarbolare din care face parte harmalina, cu mari proprietăți halucinogene, cu efect puternic în procesele

psihice şi în percepţia extrasenzorială. Harmalina este în strânsă corelaţie cu concentraţia vasopresinei din sânge şi cu retenţia de apă, fenomene care se constată la persoanele ce prezintă mişcări oculare în timpul viselor, când se ştie că spiritul şi corpul astral îşi trăiesc viaţa lor astrală. Melatonina influenţează sistemul de activitate reticulară care prelucrează percepţia subliminală a subconştientului, având legătură cu conştiinţa şi informaţiile telepatice. Acest sistem de activitate reticulară se află în partea superioară a trunchiului cerebral şi reprezintă partea cea mai veche a creierului, echivalentă cu cea a animalelor inferioare, prezentă şi la râmă.

Substanţa reticulată constituie elementul fundamental al conştiinţei.

Pinolina este substanţa care determină visul datorită proprietăţilor sale halucinogene. În timpul visului, spiritul detaşat de corpul fizic pleacă în planul astral, unde îşi trăieşte viaţa lui astrală alături de alte spirite, iar prin vederea sa astrală vede imaginile din vis. Visele apar la interval de nouăzeci de minute pe toată durata nopţii.

Melatonina are şi efect antiepileptic şi, de asemenea, protejează organismul în stările de stres o perioadă îndelungată de timp. În şcolile de iniţiere din Antichitate, aşa cum era şi şcoala de iniţiere a lui Pitagora de la Crotona, candidatul la iniţiere era supus unei stări intense şi prelungite de stres pentru a ajunge mai repede stadiul cel mai înalt, acela de epifanie, adică la călătoria astrală.

Glanda pineală apără organismul de stres, formând o conexiune inversă cu hipotalamusul şi hipofiza. Ea are legătură cu Chakrele centrale de absorbţie eterică şi astrală ale omului, care sunt în număr de şapte, şi care au o legătură cu energia Kundalini care are un rol determinat în producerea conştiinţei omului. Chakra are rolul unui întrerupător.

Conceptul yoghin descrie sistemul Chakrelor ca o coloană vertebrală cu trei canale care se intersectează. Punctele de intersecţie constituie locul Chakrelor. Aceste trei canale corespund celor trei forme ale sistemului nervos: central, sistemul nervos simpatic şi sistemul nervos parasimpatic.

Chakra bazală este situată la vârful coccisului, în perineu, şi este în legătură cu funcţia aparatelor uro-genitale. A doua, se află la baza cordonului spinal şi partea de jos a abdomenului, fiind legată

de sistemul genital. A treia se găseşte în spatele ombilicului. Ea este în legătură cu plexul solar ce se află în spatele stomacului, înaintea coloanei vertebrale şi inervează viscerele abdominale. A patra se află în dreptul inimii şi este corelată cu funcţia inimii. A cincea se află în dreptul furculiţei sternale şi este în legătură cu glanda tiroidă. A şasea se află la rădăcina nasului şi este în legătură cu funcţia glandei pineale, fiind considerată Chakra de comandă. A şaptea este situată în creştetul capului şi, atunci când este activată şi funcţionează cu toată intensitatea ei, se obţine desprinderea spiritului şi a conştiinţei astrale şi călătoria astrală.

Funcţia principală a glandei pineale constă în menţinerea ceasului biologic zilnic în funcţie de poziţia Soarelui, a Lunii, şi a anului în funcţie de lungimea zilei. Ea realizează împreună cu glanda hipofiză secreţia tuturor glandelor cu secreţie internă din organism.

Activitatea Chakrei din dreptul inimii determină o mărire a voinţei omului, fiind în legătură şi cu simţul tactil. Chakra plexului solar provoacă îmbătrânirea, decăderea şi emacierea prin arderea a ceea ce yoghinii denumesc „nectarul nemuririi". Plexul solar este centrul sentimentelor şi curajului şi este legat de digestie. Chakra de la rădăcina cordonului spinal este legată de toate fazele inconştientului şi de subconştient.

Chakra plexului coccigian este corelată cu dezvoltarea prostatei şi testiculului la bărbat şi a uterului la femei. Ea este lăcaşul energiei Kundalini, având legătură directă cu energia sexuală.

Chakra glandei pineale este considerată a determina psihicul uman, făcând legătura dintre corpul fizic şi caracterul psihospiritual format din suflet şi spirit. Cele mai multe decese se produc noaptea între orele 1-3, când secreţia de melatonină este maximă. Această secreţie este corelată cu modificarea câmpului magnetic. Modificând câmpul magnetic, se modifică secreţia de melatonină care se află sub controlul Chakrelor.

Starea de somn şi de veghe, pubertatea şi îmbătrânirea sunt corelate cu glanda pineală, cu secreţia de melatonină care este influenţată de câmpul electromagnetic al pământului. Astfel, un câmp electromagnetic slab determină o secreţie scăzută de

melatonină, iar o modificare intensă şi de scurtă durată a câmpului magnetic în ambele sensuri scade secreţia de metalonină. Glanda pineală protejează omul de stres. Pe de altă parte, se ştie că cei ce se iniţiau în Antichitate, pentru a realiza desprinderea corpului astral şi călătoriile astrale, erau supuşi la stresuri dintre cele mai diverse. Pentru a se obişnui cu rezistenţa la stres, ei treceau prin grele încercări psihice. În procesul de iniţiere care avea loc la Giseh, în Egipt, se puteau obţine cunoştinţe despre evoluţia divină a omului şi despre cosmogonie.

Formarea celor douăsprezece constelaţii astrale care alcătuiesc zodiacul a fost condusă de doisprezece Heruvimi care au fost asimilaţi cu semnele zodiacale. Sfinxul din Giseh care reprezintă un corp de taur, cu gheare de leu, cu aripi de vultur şi cap de om, demonstrează posterităţii nivelul spiritului atins de iniţiaţii din Antichitate.

Însuşi Sfinxul reprezenta o etapă unde cel ce urma să se iniţieze trebuia să facă dovada curajului său, a puterii de concentrare şi de stăpânire a viitorului iniţiat.

Între picioarele din spate ale Sfinxului, era o uşă metalică, cu un mecanism secret de închidere şi de deschidere. Cel ce urma să aspire la înaltul grad de iniţiat era introdus pe această uşă, de unde urmau şapte coridoare întortocheate, care, după ce străbăteau mai multe culoare, ajungeau în interiorul Marii Piramide de la Giseh. După ce era ales prin vot secret de iniţiaţi, candidatul era condus în această încercare de primii doi iniţiaţi în ordinea vârstei. O dată cu plecarea din Memphis, candidatului i se acopereau ochii pentru a nu-şi da seama unde era condus. După ce era introdus în interiorul Sfinxului, el trebuia să coboare o scară în spirală cu douăzeci şi două de trepte. După ultima treaptă, se deschidea o nouă uşă de bronz ce permitea intrarea într-o sală circulară. Candidatul nu avea voie să-şi dezlege panglica ce-i acoperea ochii şi trebuia să stea nemişcat. Cei doi iniţiaţi care îl conduceau purtau două veşminte de in alb, două centuri, una de aur şi alta de argint, şi două măşti, una închipuind un cap de leu, iar alta cap de vultur. Veşmântul alb simboliza puritatea, aurul era consacrat Soarelui, iar argintul Lunii. După ce îşi puneau cele două măşti, iniţiaţii îi dezlegau ochii

candidatului. El se trezea dintr-o dată în faţa sa cu trei monstruozităţi, a treia fiind o arătare mecanică ce învârtea deasupra capului o coasă. Din grota de unde se arăta pe jumătate, se auzea un glas care spunea: „Vai profanului ce vine să tulbure pacea morţilor". Coasa trecea foarte aproape de candidat, atingându-l de şapte ori. Dacă acesta dădea dovadă de curaj, cei doi iniţiaţi care îl însoţeau îşi scoteau măştile. De aici candidatul îşi continua singur drumul, având în mână o lampă. El trebuia să străbată un culoar strâmt şi de mică înălţime, prin care nu putea merge decât în genunchi şi în mâini. Acesta reprezenta mormântul său de după moarte, din care trebuia să se elibereze spiritul pentru a pleca în lumea spiritelor. Când candidatul evita să-şi continue drumul, i se acopereau din nou ochii şi era scos afară. Dacă el se angaja să continue, urma o placă de bronz ce închidea întoarcerea şi o voce lugubră i se adresa: „Aici au murit nebunii care au râvnit la ştiinţă şi putere". Urma o scară metalică cu şaizeci de puncte de sprijin şi care se termina într-un puţ cu deschidere largă, apoi continua un drum în spirală, ce trecea pe lângă o galerie cu doisprezece sfincşi pe o parte şi doisprezece pe cealaltă parte, iar între ele se găseau douăzeci şi patru de tablouri ce reprezentau personaje şi simboluri misterioase. Aici candidatul era aşteptat de un alt iniţiat care îl îndruma ce urmează să facă în continuare. El trebuia să treacă printr-un cuptor de foc care, de fapt, era o iluzie optică şi printr-o apă a cărei adâncime nu era cunoscută, dar care îi ajungea până la gât. În continuare, culoarul ajungea în interiorul Marii Piramide. Aici i se astupau din nou ochii, unde era aşteptat de un colegiu al magilor. În interiorul criptei din Marea Piramidă, erau picturi simbolice ce reprezentau cele douăzeci şi opt de genii ale omului, cele şapte genii ale planetelor şi trei sute şaizeci de genii ale zilelor. Era de fapt o biblie ilustrată cu lame de aur, cu tradiţiile transmise de Hermes. În cele patru colţuri ale criptei erau patru statui de bronz ce reprezentau fiecare un om, un taur, un leu şi o acvilă, precum şi statuia lui Isis care simboliza natura. Aceasta era făcută dintr-un aliaj din plumb, cositor, fier, aur, cupru, mercur şi argint. Ajuns aici, candidatul trebuia să depună un jurământ prin care se angaja să nu divulge nimic din cele ce a văzut şi auzit. Toată această încercare se

făcea pe parcursul unei nopți. În continuare, era condus într-o încăpere unde i se arătau două preotese care i se ofereau. Dacă nu era ispitit, era socotit că a trecut proba şi primea primul grad, acela de Zelator, dar dacă era ispitit de cele două preotese care i se ofereau, i se tăia imediat capul. Următoarele trepte ale inițierii erau Practicant, Filozof, Drept minor, Drept major, Maestru al templului şi Mag al Roze-Cruce. Pentru a le obține pe toate, candidatului îi erau necesari doisprezece ani de inițiere într-o viață, cu regim auster şi de izolare. Secretele inițierii nu trebuiau divulgate, fiind pedepsit cu moartea dacă nu respecta jurământul. Aceste trăiri de situații de spaimă şi groază îi erau necesare candidatului la inițiere, pentru că atunci când ajungea la ultima treaptă de inițiere, aceea a „vederii de sus" sau epifania, spiritul său împreună cu conştiința sa astrală călătoreau în planul astral unde nu trebuiau să se teamă de anumite imagini de groază care apăreau acolo, imaginile gândurilor celor mai josnice sub formă de chipuri monstruoase. Tot în plan astral, spiritul desprins de corp în această ultimă treaptă de inițiere întâlnea şi imaginea celor mai fioroase animale reprezentate de corpul astral al acestor animale aflate în somn în timpul vieții lor sau după moartea lor fizică.

O altă concepție privind locul sufletului în corpul omului era aceea care considera inima lăcaşul sufletului. Această concepție se bazează pe faptul că viața nu ar fi posibilă fără activitatea inimii.

Inima efectuează cea mai mare şi cea mai intensă muncă de către un organ al corpului uman.

De unde ştie acest muşchi al inimii că, dacă şi-ar înceta activitatea, chiar şi pentru câteva secunde, ar interveni moartea?

S-a presupus că atomul dumnezeiesc al sufletului este aşezat în auriculul drept, la un deget depărtare de linia mediană a corpului. Acest atom este cel mai mic din tot corpul, dar şi cel mai puternic. Structura lui nu a putut fi descifrată de către ştiință, el este invizibil şi ar reprezenta inima spirituală a omului.

Dacă spiritul este cel ce dă conştiința omului, atunci inima ar fi locul spiritului. Conştiința fiind aceea care dă naştere gândului şi puterii de judecată, creierul ar fi numai un lăcaş al conştiinței reflectate, care, de fapt, ar proveni din inimă.

S-a considerat că inima ar fi lăcaşul sufletului considerând că dezvoltarea conştiinţei are loc în regiunea inimii, dar nu în organul fizic, ci în cel eteric al inimii, în Chakra care se găseşte în dreptul inimii. Conştiinţa cosmică este eternă în afara timpului şi a spaţiului, care nu este departe de om. Deşi noi nu o observăm, trăim în permanenţă în sfera ei. Nu i-a fost dat nimănui să o vadă şi să rămână în viaţă, aşa cum se scrie în *Vechiul Testament*. Contopirea conştiinţei omului cu conştiinţa cosmică a fost descrisă de apostolul Pavel, unul din cei mai mari iniţiaţi. Acesta a spus: „Împreună cu Hristos am fost şi eu răstignit pe cruce, totuşi trăiesc, dar numai trăiesc eu, ci Hristos în mine, aceasta înseamnă că spiritul lui Hristos există în fiecare dintre noi".

Cei ce susţin că inima este sediul sufletului se bazează şi pe faptul că curentul neîntrerupt de gândire din creier se sprijină pe activitatea inimii, iar creierul ar fi numai lăcaşul conştiinţei reflectate care, de fapt, pleacă din inimă.

Pentru a avea o conştiinţă, este nevoie de o activitate nervoasă conştientă pe care ne-o dă o structură nervoasă, nu un muşchi, aşa cum este inima.

Ceea ce este adevărat este faptul că în inimă se găseşte un atom special care nu se naşte din timpul vieţii. El rămâne stabil şi părăseşte corpul fizic numai la moarte, iar o dată cu reîncarnarea spiritului se reîncarnează şi acest atom special ce va servi la nucleul noului corp fizic, urmărind acelaşi spirit care va trece prin mai multe vieţi. Acest atom special ar fi localizat în ventriculul stâng al inimii aproape de vârf. În momentul morţii, acest atom special urcă până la creier prin nervul pneumogastric şi apoi părăseşte corpul fizic, o dată cu spiritul.

În auriculul drept al inimii, de unde pleacă impulsul nervos pe sistemul cardio-nector al inimii, se află un alt atom special al corpului eteric. Acesta are funcţionalitatea unui cristal de cuarţ care are în memorie ritmul electronic ce provoacă sistolele şi diastolele inimii, la fracţiuni de secundă. Aceşti doi atomi speciali, unul al corpului fizic şi altul al corpului eteric ar fi un fel de extracte ale celor două corpuri, care după moarte ar urma spiritul şi ar reveni în planul material o dată cu reîncarnarea spiritului.

S-a acordat o atenţie specială inimii din punct de vedere ocult şi datorită faptului că ea este ultimul organ care începe putrefacţia

după moarte în ziua noua şi ultimul care suferă totala lui descompunere, la patruzeci şi două de zile, adică exact când spiritul părăseşte planul atmosferic terestru.

De-a lungul istoriei au fost şi alte concepţii privind lăcaşul spiritului în organism, cum ar fi ventriculii cerebrali, ficatul sau plexul solar.

O altă ipoteză pe care o consider cea mai pertinentă este aceea care susţine că lăcaşul spiritului ar fi substanţa reticulată din trunchiul cerebral. Se ştie că starea de veghe, de vigilenţă a omului este dependentă de substanţa reticulată din trunchiul cerebral, în special de sistemul activator ascendent al acesteia. Această structură nervoasă coordonează întreaga activitate inconştientă a organismului cu o precizie uimitoare. Ea este corelată cu sistemul nervos vegetativ autonom, cu sistemul nervos senzitiv şi motor al sistemului nervos al vieţii şi cu hipotalamusul prin care coordonează activitatea glandelor cu secreţie internă şi care coordonează toate metabolismele, termogeneza şi organele de reproducere.

Substanţa reticulată primeşte informaţia de la toate organele de simţ prin care omul se adaptează la mediul extern. Prin sistemul activator ascendent este în legătură cu scoarţa cerebrală pe care o înştiinţează atunci când este cazul, fără ca noi să fim conştienţi de toată această activitate – aceasta pentru a putea interveni conştient şi voluntar pentru acţiunile respective.

Substanţa reticulată primeşte în fiecare clipă o sută de milioane de bioinformaţii din întreg organismul şi din mediul extern prin organele de simţ, precum şi prin telepatie din partea spiritelor din spaţiu. Aceste informaţii sunt decodificate de această structură nervoasă care reacţionează în conformitate cu înţelesul lor. Funcţionalitatea întregului organism, pentru un scop precis, acela de a menţine constantă homeostazia, se realizează prin intermediul sistemului nervos vegetativ autonom. Atunci când substanţa reticulată nu reuşeşte să realizeze un răspuns adecvat la impulsurile nervoase primite, înştiinţează scoarţa cerebrală care, prin acţiune voluntară, conştientă, intervine pentru a compensa efectul subconştientului.

Încă nu ştim cum şi unde se formează gândul şi cum se transmite el structurilor nervoase şi cum reuşesc acestea să-l decodifice.

Ocultiştii susţin că gândul este un atribut al spiritului şi că este decodificat instantaneu de corpul astral şi mai lent de corpul eteric.

Argumentul cel mai important care susţine că substanţa reticulată decodifică gândul îl avem în telepatie. S-a putut dovedi că gândul se transmite telepatic. S-a stabilit că undele cerebrale apar cu câteva secunde mai înainte ca mesajul să devină conştient. Aceasta înseamnă că mesajul ajunge mai întâi la substanţa reticulată care îl decodifică şi apoi îl transmite scoarţei cerebrale pentru a-l conştientiza. Gândul se transmite sub formă de imagini şi conştiinţa noastră astrală înregistrează gândurile noastre tot sub formă de imagini. Aceasta poate să concluzioneze că gândul se formează şi este decodificat de substanţa reticulată care are o acţiune continuă, dar inconştientă. Substanţa reticulată determină răspunsurile organismului la informaţiile primite prin gând, după simboluri arhetipale depozitate în subconştientul nostru. Se pot astfel produce modificări ale conştiinţei umane, disfuncţii psihice, blocarea gândirii, o dezorientare în timp şi spaţiu şi chiar boli psihice şi organice.

Fiziologii nu au reuşit să constate unde se formează gândul. Karl Vogl, un naturalist genovez, credea în mod eronat că creierul secretă gândirea aşa cum rinichiul secretă urina. Este suficient să-l combatem spunând că secreţia este un lucru material, pe când gândirea este imaterială. Gândirea este dată de spirit şi perispirit, ea nu se formează în materia organică a creierului, ci de o altă entitate ce nu are nimic comun cu materia, de o formă specială de energie capabilă să aibă memorie şi să producă idei.

Gândirea este preluată de corpul astral şi corpul eteric care le decodifică şi care fac să acţioneze organul la care se referă gândirea, căci corpul eteric aduce informaţia care determină acţiunea corpului fizic. Cel mai elocvent argument că aşa stau lucrurile este acţiunea mecanică a unui om prin telepatie şi hipnoză. Un alt exemplu îl constituie percepţia şi decodificarea gândului de către corpul eteric al plantelor şi animalelor care reacţionează descărcând curenţi electrici. Se ştie că planta nu are sistem nervos, iar corpul ei eteric este format din acelaşi fel de energie ca şi al omului şi al animalelor şi astfel înţelege gândul omului.

Dacă, în timpul vieții, gândul nu reprezintă forma comună de comunicare dintre oameni, aceasta făcându-se numai în cazul telepatiei, în planul astral, gândul este forma comună prin care comunică între ele spiritele morților. Prin forța gândului, spiritul înregistrează orice fel de acțiune pe care omul o face în timpul vieții pământești.

După moarte, conștiința astrală a spiritului celui ce a murit, imediat după moarte, își dă seama că personalitatea lui a devenit alta, în sensul că, deși vede și aude rudele și prietenii din timpul vieții, aceștia nu-l văd, nu-i simt prezența în preajma lor. Conștiința omului este un act de gândire prin care se reflectă realitatea obiectivă și procesul de reflectare al propriului Eu și a lumii înconjurătoare, a locului, ambianței și timpului. Prin gândire omul anticipează o acțiune și își dă seama de oportunitatea, eficiența și consecințele ei. Tot prin gândire omul își justifică și susține acțiunile săvârșite, dovedind un caracter rațional al acțiunilor sale. Pentru actul de gândire sunt necesare mai multe operațiuni fundamentale: analiză, sinteză, abstractizare, generalizare și caracterizare.

Atunci când facem o analiză prin gândul nostru, divizăm un obiect în elementele ce-l compun și raportăm aceste elemente la lucrul întreg, astfel putem deosebi însușirile esențiale de cele neesențiale ale obiectului analizat.

Prin sinteză nu facem altceva decât să reconstituim acel obiect din elementele care îl compun. Analiza este în strânsă corelație cu abstractizarea, iar sinteza cu generalizarea. Procesul fundamental al gândirii îl formează judecata care presupune relația dintre două sau mai multe rațiuni. Astfel ne dăm seama dacă, atunci când facem o acțiune, aceasta este un fapt bun sau rău și dacă este adevărat sau fals. Când apelăm la două sau mai multe judecăți avem un raționament, cu ajutorul căruia obținem o informație nouă. Din punct de vedere anatomic și fiziologic, oamenii de știință nu au reușit să descopere unde și cum se formează gândul. Gândirea are un caracter complex, multiform și multidimensional. Pentru faptul că gândirea nu se bazează numai pe informațiile actuale obținute prin percepție, ci și pe experiențele anterioare, înseamnă că ea are o dimensiune mnezică. În determinarea concepției conștiinței omului, gândirea

este un factor important şi se bazează pe memorie care, la rândul ei, se bazează pe memorare şi pe reactualizare. Memoria se formează prin codări şi decodări, prin care se asigură fixarea informaţiilor şi a experienţelor actuale. Există o memorie vizuală, una auditivă, tactilă, chinestezică, gustativă şi olfactivă. Suportul de codificare al informaţiilor în memorie ar fi de natură biochimică în moleculele de ADN şi ARN. Informaţia externă bioelectrică adusă prin organele de simţ trece pe suportul structural intern biochimic.

Conştiinţa nu trebuie confundată cu conştienţa, căci aceasta reprezintă un element mai limitat. Prin ea luăm cunoştinţă de ceva şi avem posibilitatea să reflectăm just obiectele şi fenomenele înconjurătoare şi să răspundem corespunzător la ele. Există o strânsă corelaţie cu starea de vigilitate care este menţinută de substanţa reticulată din trunchiul cerebral.

Conştiinţa reprezintă nivelul calitativ cel mai înalt de organizare şi desfăşurare a proceselor psihice. Ea se dezvoltă pe un suport istoric şi individual şi este condiţionată de factori sociali reprezentaţi în special de procesul muncii şi de limbaj. Conştiinţa presupune capacitatea de a delibera, de a formula şi stabili scopuri, de a elabora proiecte şi planuri de acţiune, de a percepe consecinţele acţiunilor întreprinse, de a abstractiza şi generaliza, de a stabili legături cauzale între fenomene, de a evalua şi clarifica, de a te orienta în spaţiu şi timp şi cu propria persoană şi de a te corela cu lumea exterioară şi cu semenii. Conştiinţa include gândirea şi memoria la care participă creierul uman. Aceasta în aparenţă, pentru că trebuie să răspundem la unele întrebări care nu mai confirmă participarea obligatorie a creierului la formarea conştiinţei.

Astfel, nu se pot explica amintirile din vieţile anterioare prin regresia în timp în hipnoză, căci actualul creier nu era şi în urmă cu cincizeci-o sută sau cinci sute de ani. Creierul moare o dată cu moartea fizică. Cum poate fi explicată trecerea conştiinţei de la un corp în altul în procesul de posedare şi deposedare? Cum se explică manifestările conştiinţei în afara corpului din apropierea morţii, când oamenii afirmă că şi-au văzut propriul lor corp, la o distanţă de ei, sau din timpul unei boli grave, căci conştiinţa trebuie să fie manifestarea unei funcţionalităţi normale a creierului, pe când într-o

boală gravă ar trebui să fie inconştient, cu ce conştiinţă relatează cei aflaţi în moarte clinică şi care redau amănuntele de reanimarea lor în timpul morţii clinice, căci în moartea clinică conştientul dispare?

Cu ce conştiinţă se identifică spiritul unui mort atunci când se materializează ca fantomă, unde se afla înregistrată memoria acestui spirit, căci el ne descrie viaţa lui pământească cu toate amintirile lui?

În călătoria astrală a unor mediumi, acestea ne descriu fenomene şi lucrări aflate la o distanţă de mii de kilometri, cu un creier, căci creierul lui se află în transă hipnotică şi nu poate să vadă cu ochii săi aceste fenomene la o distanţă imensă. Atunci cu ce ochi le vede? Ar mai trebui să răspundem şi la întrebarea cu ce conştiinţă execută somnambulul în timpul accesului fapta cu mare exactitate şi care nu contravine moralei sociale, ştiind că somnambulul are ochii închişi – sau chiar dacă ei sunt deschişi, ei sunt sticloşi, ficşi şi lipsiţi de vedere. Trebuie să admitem răspunsul la toate aceste întrebări – conştiinţa nu este identică cu creierul. Cei ce susţin aceasta se bazează pe faptul că o leziune a creierului provoacă tulburări de conştiinţă.

Dar acestea nu pot să-i combată pe cei ce afirmă că conştiinţa are o altă origine şi ea foloseşte numai creierul pe care îl programează – creierul fiind numai un instrument pe care-l foloseşte conştiinţa pentru exprimare.

Conştiinţa nu poate fi descrisă prin legi fizice, căci acestea nu se explică în procesele de regresie în timp sub hipnoză. O femeie din Philadelphia a fost regresată hipnotic şi s-a manifestat cu personalităţi diferite ca suedeză, germană, vorbind cursiv limba suedeză, deşi în stare normală nu cunoştea această limbă. Aceasta confirmă faptul că conştiinţa se menţine şi după moartea fizică şi că în timpul vieţii poate călători la distanţă. Dar cum se manifestă după moarte, căci creierul moare o dată cu moartea fizică?

Aceasta mai confirmă faptul că conştiinţa nu este dată de creier, ci de o entitate distinctă de creier.

Intuiţia şi procesul de inspiraţie prin care idei noi pătrund în conştiinţa individuală sunt de natură extramentală din afara creierului. Ele apar în mod neaşteptat.

Conştiinţa este dată de spiritul omului şi de învelişurile lui astrale care provin din conştiinţa cosmică, având aceeaşi substanţă.

Conştiinţa provine din conştiinţa universală care se află într-o dimensiune dincolo de timp şi spaţiu, în eternitate, iar aceasta aparţine unei dimensiuni mai profunde decât gândirea. Ea depăşeşte astfel timpul, este indivizibilă.

Eternitatea este prezentă, mereu, chiar în această clipă este cu noi şi de fapt ne cuprinde în ea. În eternitate timpul dispare. În faţa lui Iohve, Dumnezeul lui Moise, la întrebarea ce să spună poporului lui Israel când se va întoarce la el, cine este Dumnezeul care i se adresează, i-a răspuns „Eu sunt cel care sunt". *Eu sunt* semnifică eternul prezent, care semnifică eternitatea, căci pentru Dumnezeu timpul nu există.

Iisus, adresându-se apostolilor şi evreilor care se lăudau că ei sunt urmaşii lui Avraam, le-a zis: „Adevăr, adevăr vă zic vouă, încă înainte ca Avraam să fi fost, eu deja sunt." Nu a spus am fost, ci sunt, „am fost" se referă la timp, iar „sunt" semnifică realitatea neschimbată. În *Cartea Morţilor* din Egiptul, antic decedaţii care erau iniţiaţi şi care s-au unit cu Osiris au renăscut spiritual şi au depus următoarea mărturie: „Eu sunt ieri, azi şi mâine" – este conştiinţa existenţei eterne. În Egipt în interiorul templului zeiţei Isis se găsea o inscripţie pe care scria: „Cel care a fost este şi va veni, aici o dată încă un muritor nu a dat jos vălul după mine". Acesta înseamnă că existenţa eternă nu o va găsi decât spiritul omului care moare.

Krişna, un fel de Hristos al indienilor, spune: „Eu sunt cel nenăscut, sufletul care nu moare".

Conştiinţa astrală a omului este în afara timpului, este Dumnezeu ce trăieşte în noi, etern.

Conştiinţa astrală din om este şi va fi mereu nemuritoare. În conştiinţa cosmică de unde vine spiritul la reîncarnare şi acolo unde se duce după moartea fizică nu există noţiunile de timp şi spaţiu, căci timpul este corelat cu noţiunea de mişcare a materiei, or aceasta nu există în planul astral.

Timpul este o corecţie a creierului nostru şi el dispare o dată cu moartea lui. Conştiinţa cosmică este eternă şi ea aparţine unei alte dimensiuni, ce depăşeşte timpul. Se poate spune că intelectul naşte timpul, pe când conştiinţa cosmică îl înghite. Numai prezentul

reprezintă eternitatea – acolo nu există trecut sau viitor. Conştiinţa cosmică este locul din care izvorăşte spiritul din om. Aşa cum în conştiinţa cosmică există o dualitate a spiritului binelui, reprezentat de spiritul angelic care formează conştiinţa binelui, şi a spiritului satanic, şi conştiinţa omului are o dualitate: aceea a binelui şi a răului. Omul, prin liberul său arbitru, are posibilitatea alegerii faptelor bune.

În conştiinţa cosmică există o dreptate şi o ordine perfectă, căruia i se supun şi spiritele oamenilor după moarte. Conştiinţa astrală a omului, după moarte, devine o parte din conştiinţa cosmică, unde totul se petrece la timpul prezent. Atunci când un medium în transă pătrunde în acest spaţiu, poate prevedea şi cunoaşte o persoană care încă nu s-a născut. Aceste noţiuni sunt comunicate şi în şedinţele de spiritism, când informaţiile ne sunt date de spiritele unor persoane de mult decedate. Demonstrând că conştiinţa astrală a omului se poate detaşa de corp, este suficient să susţinem că aceasta nu este identică cu creierul. Ele conviețuiesc în timpul vieţii, dar pot funcţiona şi separat, aşa cum se întâmplă în transa hipnotică, în timpul somnului sau după moartea corpului, când funcţionează activ, independent şi raţional. La formarea conştiinţei iau parte atât conştientul, cât şi inconştientul. În conştientul conştiinţei noastre îşi desfăşoară activitatea după legi logice fără ca conştiinţa să aibă cunoştinţe de aceasta. Atunci când are loc procesul de gândire are loc o trecere a inconştientului în conştiinţă.

Natura inconştientului se află într-o energie mentală universală care însufleţeşte universul şi conştiinţa umană. Lumea a fost creată de o conştiinţă a inconştientului, afirma Schopenhauer. Conştiinţa apare numai o dată cu crearea omului. Întreaga natură a fost creată şi guvernată de un psihism, de o raţiune, de însuşi gândul şi voinţa lui Dumnezeu. Raţionamentul este călăuzit de conştiinţa inconştientului, iar în inconştient se află izvorul vieţii.

Gândul, inteligenţa şi voinţa sunt atribute ale inconştientului. Acesta nu greşeşte şi nu oboseşte niciodată. Inconştientul şi actele psihice funcţionează după legi proprii fundamentale psihice.

În ingineria gândului stă secretul întregului univers. Căci lumea a fost creată de Dumnezeu prin forţa gândului său, folosind ca materie eterul primitiv universal. O dată cu materializarea unei

fantome, a spiritului unui om mort, ea apare însoţită de conştiinţa astrală a spiritului respectiv, şi din amintirile acestei conştiinţei fantoma ne relatează amintiri din viaţa pământească, care rămân întipărite în această conştiinţă.

Instinctele, manifestări conştiente ale conştiinţei, sunt imbolduri ale inconştientului care au ca motivaţie conceptul de homeostazie care implică mecanisme interne ce servesc la menţinerea constantă a mediului intern al organismului. Instinctul de foame şi sete, implicate în supravieţuire, se găsesc atât la om, cât şi la animale.

Foamea, setea, viaţa sexuală, somnul, mişcarea, explorarea, afecţiunea şi teama sunt instincte fiziologice implicate în supravieţuirea speciei ca imbolduri primare. Stările emotive ale omului sunt determinate de inconştient pe baza unor arhetipuri întipărite în memoria conştiinţei astrale cu scopul de a menţine constantă homeostazia. Arhetipurile, manifestările inconştientului se găsesc la toate fiinţele. Ele reprezintă aspectul fundamental al psihicului uman. Fiecare specie are o istorie arhetipală proprie. Senzaţia de plăcere sau cea de neplăcere, ca senzaţii conştiente, sunt determinate de arhetipuri înmagazinate în conştiinţa astrală a speciei – fiind localizate în subconştient. Aceasta înseamnă că procesele psihice sunt determinate în special de subconştient. În rândul manifestărilor psihice intră teama, spaima şi frica.

Teama este o stare psihică caracterizată prin aşteptarea unui pericol necunoscut.

Frica presupune un element determinat, iar spaima o stare ce apare într-o situaţie primejdioasă pentru care nu a fost deloc pregătit, caracteristica ei fiind momentul surprizei. Toate aceste trei stări ţin de arhetipul localizat în subconştient, acolo unde se află conştiinţa astrală în care este înscrisă memoria din situaţii asemănătoare, trăite în alte vieţi anterioare. Aşa se explică frica de apă, foc, de înălţime şi alte situaţii. La baza principiului de plăcere sau neplăcere stă actul de gândire al omului. După felul cum gândim, ne încărcăm subconştientul cu un potenţial bun sau rău. Gândul este o manifestare a spiritului şi el nu dispare niciodată. El este etern şi se comportă ca o fiinţă vie, reprezentând cea mai vie şi cea mai sublimă forţă de univers. Gândul se transmite prin imagini,

are o formă, culoare, mărime şi masă, în funcţie de natura lui şi de mesajul transmis.

Culoarea gândului diferă în funcţie de gradul de spiritualizare al omului şi de starea lui emoţională. Sensibilii emit gânduri de culoare maro, gândurile unui om furios sunt colorate în roşu închis, iar un gând cu încărcături spirituale are o culoare galbenă. În procesul gândirii, rolul cel mai important îl are imaginaţia. Arhetipurile acţionează pe baza imaginaţiei. Orice gând este decodificat atât de corpul astral, cât şi de cel eteric, sub formă de imagini.

Multe acţiuni conştiente le facem datorită unor impulsuri plecate din subconştient, unde se găseşte şi un ceas biologic care măsoară timpul în mod inconştient şi care anunţă conştientul atunci când este cazul. Acest fapt s-a demonstrat în cazurile de hipnoză când unui individ aflat sub această stare ne adresăm conştiinţei lui astrale. Astfel îi sugerăm în această stare să facă o anumită acţiune la o anumită dată şi la o anumită oră, într-o zi oarecare.

După ce s-a trezit din starea de hipnoză, fără a avea cunoştinţă de ordinul primit în această stare, în ziua şi la ora stabilită prin comanda primită, individul execută acea acţiune, fără nici o motivaţie conştientă.

Conştiinţa astrală a omului este un computer de energie care are în memorie toate viețile spiritului, pământeşti şi astrale. În afară de memorie, această conştiinţă are şi o inteligenţă a ei proprie pe care o pune în aplicare după ce starea de hipnoză a trecut. Această manifestare a inconştientului a fost folosită pentru combaterea unor afecţiuni în stare de hipnoză, comandând subconştientului acţiuni care să combată mecanismele ce determină apariţia bolii. Acţiunea inconştientului asupra conştiinţei se face prin intuiţie – un fel de minte necomunicativă care este localizată în subconştient. Intuiţia nu are o legătură logică cu gândirea anterioară, ea poate indica o cale cu totul nouă asupra unui anumit subiect. Vocea ei ne avertizează să evităm un pericol care ar periclita viaţa inconştientului şi, implicit,viaţa individului.

Socrate avea încredere totală în intuiţie pe care o considera „sfetnicul" sau „divinul". El asemăna intuiţia cu o voce interioară care îi interzicea să facă o acţiune oarecare când era vorba să mintă

sau să greşească ceva. El considera intuiţia un dar divin care apare în inconştient cu scopul de a apăra viaţa speciei. Intuiţia apare în mod involuntar. Este o voce interioară care apare exact în momentul când este nevoie, nu doar când este cerută. Ea ne poate determina să renunţăm la o acţiune sau să facem o schimbare bruscă de acţiune. Intuiţia vine dintr-o acumulare a multor experienţe de viaţă, atât din viaţa actuală, cât şi din alte vieţi anterioare. Ea este cea care apără perpetuarea speciei. Modul ei de formare, ca şi al gândului, nu este cunoscut. Gândirea nu este un atribut exclusiv al omului, căci o conştiinţă se găseşte şi la plante, şi la organismele monocelulare, care, deşi nu au sistem nervos, se adaptează la mediul înconjurător ca şi când ar avea organe de simţ şi o conştiinţă.

O plantă agăţătoare îşi găseşte elemente de susţinere fără să aibă senzori speciali.

Cum reuşeşte o plantă carnivoră să facă distincţia dintre o insectă şi un alt corp fără viaţă, căci ea nu are sistem nervos?

La nivelul psihicului uman există procese psihice inconştiente care influenţează conştientul. Cu studiul inconştientului proceselor psihice s-au ocupat Hegel, Freud, Adler, C.G. Jung, Charles Boudonin, G. Bachelard şi alţii.

O voinţă fără conştiinţă stă la baza psihicului uman şi primează asupra intelectului, căci intelectul este servitorul, iar inconştientul este stăpânul. Inconştientul şi conştientul sunt în dialog toată viaţa, iar într-o anumită zonă a inconştientului, conştiinţa noastră nu are acces niciodată. Acest loc interzis conştiinţei Eului nostru îl constituie conştiinţa astrală ce se află în subconştient. Noi nu putem şti ce fapte am făcut în alte vieţi, deşi ele sunt înregistrate în această conştiinţă, aceasta pentru a ne lăsa liberul arbitru de comportare conştientă. Sentimentele omului se dezvoltă în inconştient, ele fiind date de corpul astral al spiritului. Viaţa conştientă a omului se află sub dominaţia psihicului inconştient. Sentimentul de dragoste este un atribut al spiritului, el este o voinţă care urmăreşte un scop, ca şi plăcerea. În conştiinţa astrală se plămădesc toate ideile şi gândurile noastre, iar rezolvarea lor se transmite în mod inconştient conştiinţei noastre. Inconştientul nu este determinat de structurile

organice ale corpului, ci de o informație ce se află în afara lor, în câmpurile de energie eterice și astrale și în spiritul omului – toate acestea fiind o creație divină. Acțiunile conștiente ale omului sunt mai întâi elaborate în subconștient. Faptele bune sau rele se datorează gândurilor noastre conștiente care sunt preluate în mod permanent și continuu de subconștient, unde sunt depozitate și preluate după interesul lor. Subconștientul nu are mentalitate, el nu cenzurează gândurile indiferent dacă sunt bune sau rele.

Subconștientul reacționează conform acțiunii pe care o transmite gândul, transmisie care se face sub formă de imagini. Având răspunsuri simbol arhetipale la fiecare înțeles al gândului transmis, chiar dacă răspunsul este o activitate dăunătoare corpului, orice gând cerebral provoacă un automatism de execuție inconștientă. Hipnotizatul încearcă orice senzație care i se trimite. Dacă i se dă un pahar cu apă, dar i se sugestionează că acesta este un pahar cu o băutură tare, el se comportă ca și când ar bea acea băutură și poate manifesta chiar o stare de beție, cu tulburări de echilibru, înroșirea feței, apariția unei ilarități dezordonate, chiar grețuri și vărsături. El poate trăi o emoție de plâns, de râs, de spaimă și i se poate schimba chiar personalitatea, în sensul că preia gesturile, atitudinea, cuvintele și gesturile, gândește și simte de parcă ar fi acea persoană care i s-a sugerat. În această situație se comportă ca și când ar avea o dublă conștiință. Se pot produce vezicații pe piele sau fenomenul de stigmatizare, cu apariția unor răni sângerânde. Omul are o dublă psihologie, una conștientă și alta inconștientă, care își demonstrează în numeroase ocazii opoziția față de conștient, manifestând dezacorduri bruște într-o stare de frică, când el suprimă controlul conștientului, imobilizându-l sau împingându-l să fugă orbește pentru a-și apăra viața. Spre deosebire de conștient, inconștientul nu obosește niciodată, el începe să funcționeze la naștere și încetează numai o dată cu moartea, fără nici un moment de repaus. Memoria lui înregistrează spontan fără încetare toate gândurile, impresiile și imaginile ce i se prezintă, chiar și acelea asupra cărora conștientul nostru nu se oprește un timp suficient pentru a ne da seama de apariția lor.

Inconștientul ne împinge din profunzimea psihicului să ne afirmăm în fiecare moment personalitatea și să o punem în valoare.

Există o percepție subliminală care se face în afara stării conștiente și controlate. Acest psihic subliminal reține toate experiențele în totalitatea lor. Psihicul conștient nu poate suporta mai mult de șapte lucruri deodată. Bariera care oprește milioanele de informații pe secundă se află în acest psihic subliminal și acesta este un mecanism de apărare. De aceea noi suntem dependenți de propriul nostru inconștient, cu temerile și anxietățile sale. Acestea reprezintă nivelul de filtrare atât de necesar supraviețuirii noastre psihice. Când psihicul subliminal este deficitar, oamenii se îmbolnăvesc de nevroze și devin psihopați.

Experiențele de zi cu zi, comportamentul, starea de spirit și felul cum gândim sunt determinate de psihicul subliminal, de subconștientul nostru. Noi nu vedem, nu auzim și nu gândim decât cum vrea el. Limbajul subliminal este comun pentru toate popoarele și se bazează pe puterea gândului. Acesta – ca proces primar – este forma de comunicare și de înțelegere între toți oamenii, indiferent de limbă sau de rasă. Subconștientul tuturor oamenilor decodifică gândurile după un tipar comun, tipar creat de divinitate pentru toată creația sa, căci și plantele, și animalele, și tot ceea ce este viu înțeleg limbajul gândului. Forma de gândire simbolică prin imagini este comună tuturor oamenilor, indiferent de limbă, credință, etnie și rasă.

Conștiința astrală este cea care determină alegerea felului de viață pe care o va reîncepe spiritul aflat în planul astral care vine la reîncarnare. Această nouă încarnare trebuie aleasă în așa fel încât spiritul să aibă noi lecții de învățat.

Spiritul își alege partenerii și împrejurările prin care vor fi împreună. Alegerea unei noi reîncarnări este hotărâtă de spiritele evoluate din spațiu în funcție de faptele noastre. Prietenii din actuala viață ne-au fost tovarăși și în alte vieți.

Există spirite pereche – gemene, adică acei oameni cu care au avut o relație specială de prietenie în altă viață sau în mai multe vieți anterioare, cu care se simt bine împreună. Aceștia sunt de obicei membrii aceleiași familii sau prietenii intimi. Ei comunică telepatic, cunoscându-și gândurile și simțămintele.

Există și spirite pereche ale flăcării gemene. Acesta este unicul și singurul nostru spirit pereche adevărat cu care am petrecut multe

vieţi anterioare împreună, cu o profundă legătură spirituală. El este de obicei de sex opus şi se manifestă printr-o puternică atracţie. Se poate prezenta şi ca frate sau soră cu care ne asemănăm fizic, mai ales în jurul ochilor.

Atracţia sau respingerea dintre oameni se datoresc relaţiilor karmice din trecut. Stările emoţionale din vieţile trecute se transmit dintr-o viaţă în alta. Într-o viaţă nouă pământească trebuie să ne plătim Karma, dar şi să o echilibrăm. Aceasta are o importanţă capitală. Ne putem corecta Karma aplicând principiul compasiunii, al milei, prin fapte bune pe care trebuie să le facem toată viaţa.

Există şi o Karma colectivă, când suferinţele noastre nu se datoresc Karmei noastre, ci altor persoane de care suntem strâns legaţi din alte vieţi. În aceste cazuri, echilibrarea Karmei personale este mai greu de realizat.

Conştiinţa omului în timpul vieţii sale pământeşti este conformă cu destinul care i-a fost fixat atunci când s-a hotărât reîncarnarea spiritului. Pentru a se putea constitui în raport cu acest destin, spiritul trebuie să fie trimis la reîncarnare, într-o anumită perioadă de timp a anului, în aşa fel încât conştiinţa să se formeze din fluidele cosmice, care să-i confere caracterul ce-l va avea. Astfel, existând douăsprezece constelaţii astrale care formează cele douăsprezece zodiace, se poate afirma că vor fi douăsprezece feluri şi moduri de gândire ale oamenilor.

Pentru a avea o concepţie materialistă despre lume, omul trebuie să se nască în zodia Racului. Acesta va crede că materia stă la baza tuturor fenomenelor.

Dacă se va naşte în zodia Capricornului, concepţia lui despre lume va fi spiritualistă; el va crede că materia este numai o relevare a spiritului care stă la baza ei.

Dacă se naşte în zodia Balanţei, concepţia lui despre lume este una realistă; el admite lumea aşa cum se prezintă, făcând abstracţie şi de materie; şi de spirit.

Cel născut în zodia Berbecului are o concepţie idealistă, la baza vieţii stă lumea ideilor şi idealurilor.

Cel născut în zodia Gemenilor are concepţia matematicienilor care consideră că la baza existenţei stau formulele matematice.

Cel născut în zodia Taurului are o concepție raționalistă; el crede că în natură nu există nimic în afara ideilor pe care le găsește el însuși, cele care au o realitate sensibilă.

Cel născut în zodia Peștilor are o concepție psihistă și consideră că fiecare idee este o ființă vie.

Cel născut în zodia Vărsătorului consideră că aceste ființe vii, ce determină ideile noastre, au un element activ însuflețit prin spirite.

Există și o concepție panteistă: credința în existența unui spirit unitar, universul.

Cel născut în zodia Săgetătorului are o concepție monadistă, considerând că în lume există spirite cu capacități diferite.

Cel născut în zodia Scorpionului are o concepție dinamistă, el consideră că toate fenomenele sunt determinate de anumite forțe.

Cel născut în zodia Fecioarei consideră că lumea ce ne înconjoară nu este reală, ea este o lume a fenomenelor; aceasta este concepția fenomonalistă.

Cel născut în zodia Leului are o concepție senzualistă; el consideră că reale sunt numai senzațiile noastre pe care le percepem prin organele de simț.

Toate aceste concepții sunt determinate de radiațiile cosmice specifice fiecărei constelații zodiacale.

Pe de altă parte, planetele sistemului nostru solar au prin radiațiile fluidelor un rol important în stabilirea concepției despre lumea oamenilor.

Cel născut sub influența planetei Saturn devine gnostic.

Influența planetei Jupiter generează o concepție logistică, cel sub influența planetei Marte este voluntarist, cel sub influența planetei Venus este mistic, sub influența planetei Mercur este transcendentalist, iar cel născut sub influența Lunii este ocultist. Aceasta înseamnă că noi suntem gânduri ale cosmosului, iar fluidul cosmic este stăpânul creierului nostru. Se poate spune că orice spirit este o parte din Dumnezeu, căci el conține în germene toate puterile divine, așa cum semințele conțin în germene o plantă. Prin numeroasele sale încarnări într-un corp fizic, de o calitate progresiv superioară, puterile sale latente sunt eliberate treptat și dezvoltate, încât, cu puteri dinamice, el își va atinge perfecțiunea când se va uni cu Dumnezeu.

ACTUL MORȚII FIZICE

Senzațiile care se întâmplă în actul morții fizice, care preced și urmează morții, sunt diferite în funcție de gradul de spiritualizare al omului respectiv, de spiritul care părăsește corpul. În general, separarea corpului fizic de spirit se face în mod gradat, încetul cu încetul. Cu cât legătura dintre corpul fizic și suflet este mai mare, cu atât agonia va fi mai lungă. În momentul morții, toate evenimentele vieții sunt reamintite, dar această retrăire a vieții se face în mod fulgerător, după care spiritul este cuprins de întuneric. Spiritul împreună cu corpul fizic, corpul astral și celelalte învelișuri ale spiritului (corp solar, corp cosmic) părăsesc corpul fizic și se strecoară afară prin creștetul capului, ieșind sub forma unor aburi sau ca un fum de țigară, îndreptându-se spre tavanul camerei.

Clarvăzătoarea Eglen Garet din New York vedea spirale de energie părăsind cadavrele trei zile după decesul lor. S-au putut pune în evidență, la 4 metri de mort, câmpuri de energie electromagnetică, iar doctorul Dougal a reușit să cântărească corpul muribund înainte și după moarte și a constatat că greutatea scade brusc cu aproximativ 30 g.

La spiritele mai puțin evoluate, degajarea spiritului și a perispiritului în momentul morții se face prin gură, o dată cu ultimul suspin. Când tot perispiritul a ieșit din om, această masă fluidică se adună și ia forma de corp identică cu acela care moare, apoi cordonul de legătură se rupe de dublul vital și spiritul pleacă împreună cu corpul astral spre spațiile eterate.

După aceea, corpul eteric este abandonat, acesta răspândindu-se în atmosferă. Atât timp cât acest cordon nu este rupt, omul se află în agonie. În această stare, cu vedere astrală pe care i-o conferă corpul astral, vede în camera lui fluide în care recunoaște pe mama, pe tata, sau alte rude și prieteni, care au decedat înaintea lui, și de multe ori are loc o conversație cu aceștia, deși cei ce asistă

muribundul nu văd nimic. Aceste spirite au venit ca semn de iubire față de cel ce moare, pentru a-l ajuta la destrupare și a-l conduce în noua sa existență spirituală.

Nu este indicat ca cei ce asistă muribundul să se manifeste prin țipete și să plângă în aceste momente. Aceste manifestări îngreunează desprinderea spiritului și a corpului astral de corpul fizic și eteric al muribundului, căci uneori, deși acestea începuseră să se desprindă, se reîntorc în corp, fapt care cere mari eforturi pentru a nouă desprindere. În popor se spune „l-a întors din morți".

Sfântul Mina a comunicat oamenilor prin mediumi în ședințele de spiritism că în momentul morții sosesc trei mesageri destrupători, adică trei spirite din planul astral. Unul, cel mai înalt în grad, face demagnetizarea și deselectrizarea pentru a nu mai avea puterea să atragă sufletul, al doilea taie toate legăturile corpului eteric până la ultima celulă a corpului fizic, iar cel de-al treilea absoarbe ca un magnet spiritul și toate învelișurile ce formează perispiritul, adică corpul astral, corpul solar și corpul cosmic.

Primul care trebuie să părăsească corpul este spiritul, scânteia divină din om. Corpul astral, cel ce dă sufletul omului, va determina trăirea spiritului în Purgatoriu. Timp de trei zile spiritul mai stă în preajma corpului fizic. Prin vederea astrală ce i-o conferă corpul astral, spiritul mortului asistă la toate scenele ce au loc în preajma lui. Din această cauză mortul trebuie înhumat după trei zile de la deces. După patruzeci și două de zile, spiritul părăsește definitiv planul terestru, dar până la șapte ani spiritul inferior coboară mereu la suprafața pământului și își privește cadavrul, aceasta pentru că corpul lui astral îl atrage spre lumea plăcerilor fizice de care a fost foarte legat în timpul vieții.

Corpul eteric comprimă în corpul astral toată memoria vieții. Astfel corpul astral poartă în el toate dorințele pe care le-a avut în viață, dar fără posibilitatea de a și le satisface. Neavând corp fizic, el se chinuie din această cauză.

În mitologia greacă, această stare a fost descrisă ca imaginea chinurilor lui Tantal. El are senzația unei sete mistuitoare sau aceea a intrării în foc. De aici s-a născut imaginea Purgatoriului. Spiritul legat de sufletul omului din timpul vieții, în plan astral, nu mai are

organele fizice prin care să-şi satisfacă dorinţele sufletului, din această cauză se chinuie. El îşi retrăieşte viaţa pe care o derulează sub formă de imagini, în sens invers, adică începând cu moartea şi mergând până la naşterea lui fizică. Sufletul îşi retrăieşte toate faptele bune şi rele şi toate gândurile din timpul vieţii. Acesta este focul purificator din Purgatoriu; numai după aceasta, spiritul, abandonând sufletul, trece în lumea spiritelor. Acesta este sensul cuvintelor lui Hristos care, adresându-se apostolilor săi, le spune: „Adevărat vă zic vouă, că, dacă nu veţi deveni asemenea acestor copii, nu veţi intra în împărăţia cerurilor".

Când spiritul vine la reîncarnare, este împins de dorinţa de a învăţa. Învăţăturile din experienţele vieţilor trecute sunt întipărite în conştiinţa astrală a spiritului.

Retrăirea evenimentelor vieţii în planul astral a fost denumită Purgatoriu. Hinduşii au denumit-o Kamoloka. Dacă moartea provoacă sufletului o senzaţie de vid, de gol imens, în cazul morţilor violente şi în sinucideri, aceste senzaţii de vid, de sete şi de arsură sunt şi mai îngrozitoare.

Corpul astral nepregătit să trăiască în afara corpului fizic se smulge din el în durere, în timp ce în moartea naturală corpul astral pregătit se desparte mai uşor.

În moartea prin sinucidere durerea este mult mai mare decât în alte morţi violente accidentale. Minciuna din planul fizic este o crimă în planul astral. În planul astral toate sentimentele, toate ideile, toate gândurile sunt forme vizibile, sunt forţe vii.

Aşa cum corpul astral eteric construieşte fizicul, pasiunile construiesc corpul astral care se imprimă în culoarea aurei umane. Un melancolic are culoarea aurei albastră.

O dată cu separarea sexelor, corpul astral se divide în două, o parte inferioară produce organul sexual fizic şi o parte superioară dă naştere gândurilor, imaginaţiei.

În plan astral, spiritul asistă ca un simplu spectator la panorama vieţii de pe pământ care îi apare sub formă de imagini, atât faptele, cât şi gândurile lui.

Dacă cel ce moare ar putea să-şi lase în urmă toate dorinţele, corpul astral s-ar putea separa foarte repede şi ar lăsa spiritul liber

să pătrundă în lumea cerească. Atât timp cât sufletul nutreşte dorinţe relative la viaţa terestră, el este condamnat să rămână în planul astral, el trebuie să se purifice de dorinţele care îl înlănţuiesc. Toate dorinţele din timpul vieţii sunt cerute de corpul astral după moarte. Deşi coboară pe pământ să-şi satisfacă dorinţele, el nu reuşeşte, căci numai corpul fizic obţine senzaţiile respective. În planul astral, viaţa este trăită de trei ori mai repede decât în planul fizic, dar nu este o regulă. Cei ce nu au făcut fapte rele vor sta mai puţin în planul astral, iar cei ce au săvârşit fapte rele vor sta mai mult. Retrăindu-şi viaţa de pe pământ, sufletul va retrăi toate sentimentele pe care le-a produs altora, simţind aceeaşi durere pe care el a făcut-o altora. Aceste sentimente se gravează pe atomul germene al corpului astral care va reveni la încarnare în viaţa viitoare. El rămâne în conştiinţa astrală a omului, constituind vocea lui interioară, vocea conştiinţei care ne avertizează fără să ştim de ce. În Purgatoriu, sufletul suferă exact în măsura în care el i-a făcut pe alţii să sufere, prin necinste, cruzime, intoleranţă sau orice altă acţiune. Aceste suferinţe din Purgatoriu îl învaţă ca într-o altă viaţă să acţioneze cu bunătate, cinste şi indulgenţă în raport cu semenii săi.

După ce spiritul însoţit de corpul astral îşi trăieşte viaţa în Purgatoriu, el singur pătrunde în lumea cerurilor. Spiritul purificat în Purgatoriu pătrunde în „primul cer". Trăirea suferinţelor din Purgatoriu rămâne imprimată în atomul germene al corpului astral care îl urmează. În primul cer viaţa se derulează din nou, dar numai cu faptele bune.

Primul cer este un timp de fericire fără nici o urmă de amărăciune. Este un loc de odihnă şi de fericire. În primul cer ajung şi spiritele copiilor morţi, căci ei nu au corpul astral dezvoltat ca în viaţa pământească, cu multe dorinţe lumeşti. Corpul astral persistă până la viitoarea naştere. Din această cauză aceşti copii îşi aduc aminte de prima lor viaţă pământească. În primul cer spiritul copilului rămâne de la unu la douăzeci de ani, până i se oferă ocazia de a se reîncarna. Primul cer este un loc de perfecţionare pentru studii şi învăţare.

În al doilea cer spiritul este îmbrăcat cu învelişul intelectului care conţine şi cei trei atomi din cele trei corpuri abandonate: fizic,

eteric şi astral. Aici spiritul este complet conştient şi intră într-un calm etern. În ocultism această stare se numeşte „marea tăcere", apoi vine trezirea care aduce spiritului „muzica sferelor", formată din vibraţiile constelaţiilor astrale şi ale planetelor. Este „Lira cu şapte corzi a lui Apolo". Al doilea cer este adevărata patrie a conştiinţei astrale a omului. Aici învaţă să-şi construiască un corp cât mai bun în viitoarea lui reîncarnare, sub îndrumarea spiritelor angelice.

În al treilea cer se decide plecarea într-o nouă reîncarnare. Aici se arată panorama viitoarei vieţi care îi este pregătită, cu evenimentele principale, spiritul având latitudinea de a-şi alege detaliile.

Panorama vieţii viitoare începe cu naşterea şi sfârşeşte cu moartea. Gândul însoţeşte spiritele şi în ceruri spiritele se înţeleg prin interceptarea ideilor pe care le gândesc, astfel ele se văd şi se aud. Spiritele din planurile inferioare nu pot trece în cele superioare, căci vibraţiile lor eterice nu le permit aceasta. Spiritele cu aceleaşi gânduri şi preocupări locuiesc în acelaşi plan.

Spiritul este un computer de energie, probabil format din neutrino care are memorie, inteligenţă şi voinţă. Atât timp cât este însoţit de corpul astral, el are vedere şi auz astral şi cu viteza gândului poate străbate tot universul. El trece prin materie şi nu este atras de gravitaţie.

Spiritele oamenilor decedaţi sunt atrase spre conul de umbră pe care Pământul îl trage în spaţiu şi care ajunge până la Lună. Grecii antici denumeau acest loc „abisul Hecatei". Pentru a ajunge în atmosfera spirituală a Lunii, spiritele fac eforturi mari. Ele trebuie să învingă forţa vântului care le împinge spre Pământ. Din această cauză, Homer şi Vergiliu, care erau mari iniţiaţi, asemănau spiritele morţilor cu nişte vârtejuri de frunze sau cu roiuri de păsări care se luptă cu furia unei furtuni. Ajunse pe Lună, spiritele îşi reîmprospătează corpul astral pe faţa Lunii întoarsă spre cer. Luna demagnetizează spiritele ce s-au desîncarnat pentru a le uşura ascensiunea spre cer şi magnetizează spiritele ce vin la reîncarnare.

Scăpat din atmosfera spirituală a Lunii, spiritul este cuprins de somn şi o stare de leşin. El este însoţit de spiritul său călăuză care îl conduce cu viteza gândului spre spaţiile cerului. Aici se văd formele luminoase ale altor spirite care radiază gândirea, iubirea,

dorința sau teama, într-o gamă de culori luminoase. Ele își păstrează identitatea și personalitatea.

În concepția religiei creștine, spiritul omului care moare stă timp de trei zile în atmosfera pământului, vizitând locurile pe unde a trăit și trupul lipsit de viață. A treia zi spiritul și sufletul său se prezintă în fața lui Dumnezeu, de unde este condus de îngeri în Rai, unde stă timp de șase zile.

În a noua zi după înmormântare, spiritul este condus din nou în fața lui Dumnezeu, după care este trimis să viziteze Iadul. La patruzeci de zile după moarte, sufletul este adus din nou în fața lui Dumnezeu, unde are loc judecata particulară care hotărăște unde este trimis sufletul.

De remarcat corespondența dintre drumul spiritelor după moarte și ce se întâmplă cu corpul fizic rămas în mormânt. În a noua zi după moarte are loc putrefacția corpului, în afară de inimă. Ea se descompune în a patruzecea zi după moarte.

Religia creștină susține că, după moarte, sufletul omului este judecat dacă, în timpul vieții, a săvârșit una dintre cele douăzeci și patru de categorii de păcate, fiind astfel oprit la douăzeci și patru de vămi ale văzduhului sau tribunale cerești.

La prima vamă se judecă păcatele săvârșite prin cuvânt.

La a doua vamă se judecă păcatele săvârșite prin minciună.

La a treia vamă se judecă păcatele săvârșite prin calomnie.

La a patra vamă se judecă păcatele săvârșite prin lăcomie.

La a cincea vamă se judecă păcatele săvârșite prin lenevie.

La a șasea vamă se judecă păcatele săvârșite prin furt.

La a șaptea vamă se judecă păcatele săvârșite prin avariție și iubire.

La a opta vamă se judecă păcatele săvârșite prin cămătărie de argint.

La a noua vamă se judecă păcatele săvârșite prin înșelătorie.

La a zecea vamă se judecă păcatele săvârșite prin gelozie.

La a unsprezecea vamă se judecă păcatele săvârșite prin mândrie și ambiție.

La a douăsprezecea vamă se judecă păcatele săvârșite prin mânie.

La a treisprezecea vamă se judecă păcatele săvârșite prin răzbunări.

La a paisprezecea vamă se judecă păcatele săvârşite prin ucidere.

La a cincisprezecea vamă se judecă păcatele săvârşite prin magie, vrăjitorie, farmece, spiritism.

La a şaisprezecea vamă se judecă păcatele săvârşite prin dorinţe necurate, iubiri pasionale neunite prin căsătorie, adulterul.

La a şaptesprezecea vamă se judecă păcatele săvârşite prin sodomie.

La a optsprezecea vamă se judecă păcatele săvârşite prin incest.

La a nouăsprezecea vamă se judecă păcatele săvârşite prin erezie, false raţionamente asupra religiilor, hulire şi blasfemie.

La a douăzecea vamă se judecă păcatele săvârşite prin nemilostiviri şi cruzimi.

La a douăzeci şi una vamă se judecă păcatele săvârşite prin slujiri de idoli.

La a douăzeci şi doua vamă se judecă păcatele săvârşite prin sulemeniri şi sluţirea feţelor.

La a douăzeci şi treia vamă se judecă păcatele săvârşite prin fumat.

La a douăzeci şi patra vamă se judecă păcatele săvârşite prin simonia şi cumpărarea cu bani a treptelor ierarhice preoţeşti.

Trecerea prin aceste vămi se face în a treia zi după moarte. În Moldova aceste vămi ale văzduhului sunt denumite „punţi". În drumul pe care mortul îl face de acasă spre locul de înhumare, carul mortuar trece aceste punţi, în mod simbolic. Aceste punţi sunt formate din aşternuturi, pânză albă, un vas cu vin, pâine şi lumânări. Peste acestea trebuie să treacă coşciugul, iar preotul citeşte douăzeci şi patru de evanghelii, ectenii şi blagoslovenii pentru uşurarea sufletului celui mort pentru a putea trece peste aceste vămi.

Sufletele care nu au săvârşit păcatele acestor douăzeci şi patru de vămi nu vor fi oprite, iar sufletele pruncilor, martirilor şi cuvioşilor nu se vor opri la nici o vamă. Judecata particulară a sufletelor se face având de faţă spiritele angelice, cât şi spiritele satanice, care îi judecă faptele bune şi rele din timpul vieţii. Dacă predomină faptele bune, sufletul este condus în Rai, iar dacă predomină faptele rele, este trimis în Iad.

DOVEZI ALE PERSISTENȚEI SPIRITULUI ȘI CONȘTIINȚEI LUI ASTRALE DUPĂ MOARTE

SPIRITISMUL

Credința în existența unei lumi a spiritelor locuită de sufletele celor morți a existat încă din Antichitate. Aceste spirite erau chemate pentru a se purta convorbiri. Astfel, în *Biblie*, Saul, regele Israelului, s-a dus la En-Dor să consulte un spirit prin intermediul unui medium, prin care să evoce spiritul lui Samuel. Acesta a apărut și i-a povestit că își va pierde viața în lupta cu filistenii. Aceste ședințe de convorbiri cu spiritele morților se fac numai în prezența unor mediumi, acestea fiind persoane în apropierea cărora se petrec fenomene paranormale, prin care acestea iau cunoștință de forțe exterioare fără ajutorul simțurilor normale. Această însușire se numește mediumnitate.

Credința în existența unei lumi a spiritelor celor morți s-a păstrat și în era creștină. Celebră a fost Frederica Hauffe, vizionara din Prevorst, studiată cu atenție de Justinius Kerner din Weinsberg, care s-a dovedit că avea mediumnitatea de a vorbi cu spiritele morților, cu care purta convorbiri. În anii 1840, credința în comunicarea spiritelor devenise un lucru destul de obișnuit, fiind cunoscută sub denumirea de „spiritism" pe continentul european și „spiritualism" în Marea Britanie. Renașterea reală a spiritismului este de obicei datată formal ca începând cu anul 1848. Atunci două dintre fiicele familiei Fox din Hydesville, statul New York, au provocat o stafie, ce bântuia casa făcând zgomot, să răspundă la ciocăniturile lor, iar aceasta s-a conformat. Cele două surori, Margaret și Kate, considerând că aceste ciocănituri ar putea fi manifestarea spiritului unui mort, au inițiat un alfabet convențional pentru a observa dacă

se pot înțelege cu spiritul mortului. Fiecare literă a fost înlocuită cu un număr de bătăi în perete și astfel comunicarea s-a putut efectua. S-a dovedit că cel ce lovea în perete avea o inteligență conștientă. El a mărturisit că era spiritul unui mort, un negustor ambulant care a fost omorât și îngropat în pivnița acelei case. S-a controlat pivnița, dar nu s-a găsit nimic. Abia după șaizeci și doi de ani, adică în 1910, când s-a demolat casa, s-a găsit între zidurile pivniței scheletul unui om mort și, alături de el, o geantă, ceea ce a confirmat că bătăile din perete erau într-adevăr ale spiritului unui mort. Informațiile s-au dovedit a fi reale, ele nefiind cunoscute nici de medium, nici de asistența care se găsea la ședințele respective.

Părinții unui copil dispărut de acasă, considerând că ar putea fi mort, s-au dus la o astfel de ședință de spiritism cu speranța că ar putea vorbi cu spiritul fiului lor. Într-adevăr, copilul era mort, a apărut spiritul lui, care le-a comunicat că trupul lui se află într-o groapă cu var din apropierea casei părinteşti. Părinții au căutat în groapa cu var și au găsit trupul copilului.

O altă dovadă că spiritul unui mort este cel ce se manifestă este faptul că se pot pune întrebări prin gând, telepatic, mediumului și acesta, întrebând spiritul, să primească răspunsuri corecte. Aceasta demonstrează faptul că spiritele oamenilor pot comunica prin gând, dar și spiritele din spațiul astral înțeleg gândul și îl decodifică, deci și ele comunică cu oamenii tot prin energia gândului.

Oracolele din Antichitate, așa cum era oracolul din Delphi, unde medium era Pitia, se adresau tot spiritului unor morți. Pitia cădea în transă hipnotică, mestecând frunze de laur. De reținut că în transă spiritul și corpul astral părăsesc corpul fizic și intră în comunicare directă cu spiritele morților.

Împăratul Traian a consultat oracolul din Delphi. Încercând mai întâi să o pună în dificultate, i-a cerut Pitiei să-i răspundă la o scrisoare ce i-a fost trimisă într-un plic sigilat. Dar în plic era trimisă o coală de hârtie nescrisă. Pitia i-a răspuns tot printr-o scrisoare albă. Constatând că Pitia nu deschisese plicul și i-a răspuns corect, i-a trimis o a doua scrisoare prin care o întreba dacă se va întoarce victorios la Roma, în urma unei campanii pe care urma să o facă împotriva parților. Pitia a spus să se ia o ramură de

viță-de-vie, pe care să o rupă bucățele și să o pună în plicul ce urma să-i fie trimis lui Traian.

Se știe că Traian, după lupta cu parții, în drum spre Roma, a făcut o hemoragie cerebrală în urma căreia a murit. Corpul neînsuflețit a fost purtat în triumf la Roma. Abia atunci s-a înțeles sensul răspunsului Pitiei, bucățelele crenguței însemnând moartea, iar viță-de-vie gloria.

Sunt multe comunicări în ședințele de spiritism care s-au dovedit a fi trimise de spiritele morților. Celebrul matematician Augustus de Morgan, în 1853, a primit printr-un medium informația ce nu putea fi cunoscută decât de el și de tatăl lui, defunct.

Un medium celebru spiritist a fost Daniel Douglas Home. El producea în afară de ciocănituri și balansări ale meselor și apariții de mâini fără corp, muzică produsă de instrumente muzicale aflate la depărtare, precum și levitație proprie.

Ședințele erau organizate cu o lumină suficientă pentru ca oricine să poată vedea că el nu avea posibilitatea să intervină fizic în ceea ce se întâmpla și nu a fost niciodată surprins trișând. Home nu a perceput vreodată vreo plată pentru ședințele sale.

Ședințele de spiritism se pot desfășura în două direcții – demonstrații ale unor fenomene fizice: mișcări de obiecte și materializări și ședințe de obținere a unor mesaje, de obicei comunicări de la cele ce păreau spirite. Spiritismul are la bază concepția dovedită că spiritul, împreună cu conștiința astrală, supraviețuiește morții fizice și că își trăiește viața de spirit astral, păstrându-și toate amintirile vieții, puterea de gândire de voință și personalitatea ultimei persoane în care a fost încarnat. Prin puterea lui de gândire, prin forța energiei ce intră în gândire, spiritul din planul astral poate produce lucruri mecanice: ciocănituri, pași, mișcări de obiecte, fenomene luminoase, sonore sau materializări de obiecte și fantome. Căci spiritul, prin forța gândirii, își formează corpul astral, corpul eteric și apoi corpul fizic, în care el se materializează în carne și oase, cu conștiința sa astrală și cu puterea de a comunica prin limbaj. În ședințele de spiritism se manifestă spiritele rudelor și prietenilor noștri. Nu pot fi chemate spiritele unui mort cu care nu ai avut nici un contact în lumea fizică. Inutil să spun că chemarea spiritelor

unor oameni iluştri este iluzorie, căci aceştia nu vor veni niciodată, în plus este posibil să apară un spirit intrus care să spună că el este acel spirit chemat şi să fim induşi în eroare. Aflate în plan astral, spiritul şi conştiinţa astrală pot comunica atât fenomenele din trecut, cât şi din viitor, căci în planul astral nu există trecut şi viitor, ci numai prezent.

Cu spiritismul s-au ocupat o mulţime de oameni de ştiinţă, astronomi, matematicieni, chimişti, fizicieni, naturalişti, antropologi, scriitori şi filozofi ca: William Crookes, Russel Wallace, Johann Gottlieb Fichte, Zollner, Gustav Theodor Fechner, Mihail Vasilievici Ostrogradski, Aleksandr Mihailovici Butlerov, Hare, Morgan, Baret, Charles Brenton Huggins, R. Chamters, Gladstone, Oxon, Varly, Edison, Victor Hugo, George Sand, Trollope, Lytton Bulwer, Arsene Hossay, Théophile Gautier, Thackeray, Longfellow, Victorien Sardou. La noi în ţară cel mai cunoscut este B.P. Haşdeu care, de altfel, a scris o carte *Sic cogito* în care comunica cu spiritul fiicei sale, Iulia Haşdeu.

În zilele de 28 februarie şi 22 martie 1920, s-au ţinut la Neapole două şedinţe de spiritism la care a luat parte profesorul Lombroso însoţit de oamenii de ştiinţă Tamburini, Ascensi, doctorul Bianchi, doctorul Renta, profesorii Gigli şi Vizioli. În timpul şedinţelor, o masă s-a învârtit în aer, s-au auzit bătăi în mese din partea unei persoane nevăzute.

Un clopoţel, ridicându-se singur de pe masă, a sunat deasupra capetelor celor de faţă, scaunul pe care şedea Lombroso fugea de sub el (astfel că profesorul trebuia să stea în picioare), o măsuţă umbla singură prin cameră, o tăviţă cu făină s-a răsturnat de la sine, fără a împrăştia un pic de făină, iar unii asistenţi s-au simţit pişcaţi de mâini nevăzute.

Elevul lui Pasteur, doctorul Paul Gibier, a făcut spiritism cu un celebru medium american, Slade. La acea şedinţă, Paul Gibier a luat cu el mai multe tăbliţe de scris pe care le-a iscălit cu creionul albastru. La cererea mediumului, a scos din ghiozdanul pe care nu-l lăsase o clipă două tăbliţe şi le-a pus pe fiecare pe masă. „Slade a luat un beţişor de scris pe tăbliţe, lung de 8-10 cm, l-a rupt în două, apoi l-a aşezat pe una dintre tăbliţe la capul opus iscăliturii mele,

apoi a acoperit placa cu cealaltă cu iscălitura înăuntru, iar amândouă plăcuțele astfel unite le-a pus vertical pe antebrațul meu stâng. În momentul când Slade a pus plăcile ca să stea vertical, s-a auzit înăuntru alunecarea beţişorului din spaţiul dintre cele două tăbliţe. Camera era bine luminată, toată asistenţa stătea cu mâinile pe masă şi urmărea mâinile şi picioarele lui Slade pe care el nu le ţinea sub masă." După douăzeci-treizeci de secunde, Gibier a simţit plăcile apăsând cu putere pe antebrațul său, a simţit un curent care i-a trecut prin antrebraţ, câteva lovituri surde au răsunat în tăbliţele lui şi mâna lui Slade a devenit ţeapănă. Deodată s-a auzit foarte clar scrierea, la început mai încet, apoi mai repede.

După ce s-au dezlipit plăcuţele, pe una dintre ele era scris: „Într-adevăr, ideea dumitale este foarte bună, al dumitale devotat L. de M.". Scrierea a fost făcută în limba engleză şi limba franceză. Scrierea se încheia astfel: „Scumpe domnule X, noi toţi ne unim în cele de mai sus". Astfel, spiritul răspundea la o cugetare a lui Gibier care la începutul şedinţei de spiritism se gândea: „Dacă voi reuşi, voi scrie despre aceasta o carte". Această cugetare nu o cunoştea nimeni decât el, astfel că spiritul i-a interceptat gândirea şi i-a răspuns.

O altă experienţă spirituală semnificativă a fost făcută de William Crookes, fizicianul care a descoperit materia radiantă, iar mediumul a fost Home. El a cumpărat o armonică pe care a aşezat-o într-un coş, astfel încât să rămână afară partea neinstrumentală a armonicii. Home a pus haina pe această parte neinstrumentală a armonicii şi, fără să-şi mişte mâinile sau picioarele, armonica a început să se clatine şi apoi să cânte arii una după alta. Deşi Home şi-a îndepărtat mâna de pe armonică, aceasta lăsată singură a continuat să cânte mai departe. Era evident că o mână nevăzută executa ariile respective. Aceasta mână era uneori văzută pentru un timp.

Iată cum descrie William Crookes fenomenul: „O mică mână de formă foarte frumoasă s-a ridicat de pe masa sufrageriei şi mi-a întins o floare, ea a apărut în trei rânduri, dându-mi prilejul de a constata că este o mână tot atât de reală ca şi a mea proprie. Lucrul s-a petrecut la lumină chiar în odaia mea, pe când mâinile şi picioarele mediumului erau ţinute de mine. De mai multe ori, eu şi alţii care asistau am văzut o mână apăsând pe clapele armonicii, în timp ce ambele mâini ale mediumului erau văzute deosebit şi

uneori ţinute de cei de lângă mine. Mâinile şi degetele nu mi s-au părut întotdeauna vii, uneori ele păreau mai mult ca un nor aburit. Noi toţi nu le puteam vedea la fel de bine; de exemplu, pe când se mişca o floare sau altceva mic, unul dintre asistenţi vedea numai un abur luminos plutind în aer, altul vedea o mână mai groasă, iar altul numai floarea pusă în mişcare. Eu însumi am văzut nu o dată mai întâi un lucru mişcându-se, după aceea un nor luminos formându-se deasupra-i şi, în sfârşit, acel nor condensându-se, luând o formă şi prefăcându-se într-o mână cât se poate de perfectă. În acel moment toţi cei de faţă puteau să vadă acum mâna; nu era întotdeauna o simplă formă, ci uneori avea aerul de a fi însufleţită şi foarte graţioasă. Degetele se mişcau şi carnea părea a fi pe deplin omenească. La încheietura mâinii sau la braţ această formă devenea buroasă şi se pierdea într-un nor luminos. La atingere, aceste mâini sunt câteodată reci ca gheaţa şi moarte, altădată din contră, mi-au părut calde, vii şi strângeau mâna mea cu tot avântul unui vechi prieten. Odată, eu am reţinut una din aceste mâini în mâna mea, strângând-o cu hotărâre ca să nu poată scăpa. Ei bine, fără nici o sforţare, acea mână s-a topit încetul cu încetul şi m-am pomenit că în mâna mea nu mai rămăsese nimic."

Alfred Russel Wallace a făcut şedinţe de spiritism, având ca medium pe Nichole, care aducea flori în camere închise şi fructe. Astfel, într-una din şedinţe a făcut să apară pe masa care înainte era goală o mulţime de flori: lalele, crizanteme, aglice de China şi mai multe feluri de ferigi.

Toate erau proaspete şi acoperite cu rouă. Aceste fenomene le-a făcut de sute de ori, indiferent în ce case şi în ce împrejurări. Ea putea să aducă florile pe care le comandau asistenţii mediumului. Astfel, un prieten al lui Russel a cerut să i se aducă floarea-soarelui şi îndată aceasta a fost adusă pe masă cu rădăcina ei înconjurată de pământ.

Astronomul Zollner, inventatorul astrofotometrului şi al calorimetrului, autorul unei capodopere asupra cometelor, a cerut şi a obţinut de la spirite ca ele să-şi întipărească urma mâinilor şi picioarelor goale pe făină sau pe funingine pe când mediumul şedea alături încălţat, apoi a băgat în parafină mâinile şi picioarele materializate şi a luat amprentele lor.

SPIRITELE DIN PLANUL ASTRAL ÎMPREUNĂ CU CONŞTIINŢA ASTRALĂ MATERIALIZATE ÎN ŞEDINŢELE DE MATERIALIZARE

Sunt celebre experienţele de materializare făcute de William Crookes cu mediumul Florence Cook, prin care a materializat complet fantoma lui Katy King. El a publicat aceste experienţe în cartea sa *Nemurirea sufletului*. Fantomele nu trebuie atinse atâta timp cât nu sunt complet materializate. Katy recomanda asistenţilor prezenţi la şedinţă să stea aşezaţi pe scaune şi să nu se mişte. Singurul care avea voie să o atingă ori de câte ori voia să iasă din cabinet era William Crookes, care avea permisiunea fantomei în acest sens.

O atingere intempestivă a fantomei ducea la dispariţia prea rapidă a ectoplasmei materializate şi la suferinţa mediumului. Iată cum descrie William Crookes o astfel de şedinţă: „Niciodată nu a apărut Katy cu o atât de mare perfecţiune. Timp de aproape două ore s-a plimbat prin cameră conversând familial cu cei de faţă, de mai multe ori m-a luat de braţ în timpul mersului, şi impresia era că alături de mine se afla o femeie vie, nu un vizitator din cealaltă lume. I-am cerut permisiunea să o iau de braţ şi am constatat că fantoma era o fiinţă, tot la fel de materială ca şi domnişoara Cook".

Iată descrierea ultimei apariţii a fantomei Katy King. La ora 7:23, domnul Crookes condusese pe domnişoara Florence Cook în cabinetul obscur unde ea s-a întins pe pat cu capul rezemat pe pernă. La ora 7:28, Katy a vorbit pentru prima dată, iar la 7:30 s-a arătat în afara perdelei în toată forma ei. Era înveşmântată în alb, cu mâneci scurte şi gâtul gol, avea păr lung castaniu deschis, de nuanţă aurie, căzând în cosiţe pe ambele părţi ale capului şi de-a lungul spatelui până la brâu. Purta un voal lung alb, pe care şi-l lăsa pe

obraz numai o dată sau de două ori în timpul şedinţei. Mediumul Florence Cook purta o rochie albastră, de merinos. Aproape tot timpul şedinţei, Katy a stat în picioare în faţa lor, perdeaua cabinetului era înlăturată şi toţi au putut vedea desluşit mediumul adormit cu obrazul acoperit cu un voal roşu. Katy a vorbit despre apropiata ei plecare şi a acceptat un buchet de flori, pe care îl adusese domnul Tropp, precum şi câţiva crini legaţi împreună, oferiţi de domnul Crookes. Katy l-a invitat pe domnul Troop să dezlege buchetul şi să pună florile în faţa ei pe podea. Ea s-a aşezat turceşte şi i-a rugat pe toţi să facă la fel împrejurul ei, oferind fiecăruia un mic buchet pe care l-a înfăşurat într-o panglică albastră. A scris apoi o scrisoare, iscălindu-se Anne Owen Morgan, spunând că acesta era numele ei în timpul vieţii pământeşti. A scris o scrisoare şi mediumului ei şi a ales pentru ea un boboc de trandafir ca dar de adio, a luat apoi o foarfecă şi a tăiat o şuviţă din părul ei, dând fiecăruia în parte. L-a luat de braţ pe domnul Crookes şi, făcând ocolul camerei, a strâns mâna fiecăruia dintre asistenţi, după care s-a aşezat din nou, tăind mai multe bucăţi din rochia ei şi din voal, bucăţi ce le-a dăruit celor de faţă. Având găuri atât de mari în rochie, a fost întrebată dacă ar putea repara stricăciunea, aşa cum făcuse cu alte prilejuri. Ea a înfăţişat atunci partea tăiată la lumină şi a lovit deasupra ei, astfel încât într-o clipă partea stricată a fost reparată la loc. Cei de faţă au pipăit stofa cu voia ei, afirmând că nu mai era nici o gaură, nici o cusătură acolo unde cu o clipă înainte văzuseră găuri de 10 cm diametru. Katy părea obosită şi spuse cu tristeţe că trebuie să plece, că forţa îi scade şi îşi luă rămas bun în chipul cel mai afectuos de la asistenţi, după care s-a făcut nevăzută. Au auzit-o apoi spunând mediumului că misiunea ei s-a terminat spunându-i: „Dumnezeu să te binecuvinteze". S-a auzit apoi un sunet de sărut de adio, după care mediumul s-a înfăţişat în mijlocul asistenţei complet sleită şi adânc consternată.

Katy a spus că de acum înainte nu va mai putea nici vorbi, nici să-şi arate faţa, căci, petrecând trei ani în apariţii fizice, dusese o viaţă teribilă ca să-şi ispăşească greşelile.

Ea se putea astfel ridica pe o treaptă superioară spirituală. Atingerea fenomenelor este un lucru primejdios, căci bruscarea, lovirea sau rănirea fantomei produc acelaşi efect vătămător asupra

corpului mediumului folosit pentru materializare, din care a ieşit ectoplasma ce serveşte la alcătuirea fantomei.

Fantoma este în permanenţă legată de medium printr-un cordon de ectoplasmă, ieşit cel mai adesea din corpul mediumului. Substanţele ieşite din corpul mediumului îşi păstrează sensibilitatea ca şi în interiorul corpului.

Fenomenul de materializare, de disociere al materiei şi energiei şi reasocierea energiei în materie, este realizat de spirite superioare, angelice. Mediumul de materializare are spiritul său foarte evoluat cu înalt grad în cer şi are o mare cantitate de fluid solar.

Cu fenomenul de materializare şi dematerializare s-au ocupat Pierre Janet în Franţa, Frederic Myers în Anglia şi William Jones în America.

În timpul unei şedinţe, ei au reuşit să materializeze spiritul unei fetiţe. La ruşi, Alexandr Aksakov a asistat la o şedinţă de spiritism când un medium s-a dematerializat complet. Fenomenul de materializare se manifestă şi în apariţiile Fecioarei Maria. În America de Sud, Carlos Mirabelis a făcut materializări integrale care reprezentau persoanele decedate, cunoscute martorilor. Mirabelis s-a manifestat într-o cameră încuiată şi sigilată, legat de un scaun. El a materializat-o, printre altele, pe fetiţa unuia dintre cercetători, îmbrăcată în hainele de înmormântare, pe un episcop ce murise înecat într-un naufragiu. Aceste manifestări de fantome erau capabile să converseze cu cei de faţă, să-i atingă şi să se lase atinse.

William Crookes a făcut patruzeci şi patru de fotografii în timpul şedinţelor de materializare a lui Katy King, care o înfăţişau pe Katy King în laboratorul lui, existând şi o fotografie a acesteia la braţul omului de ştiinţă. Au fost folosite cinci aparate de fotografiat simultan pentru a putea imortaliza imaginea fantomei din diferite unghiuri. Aceste fotografii au fost făcute cu o săptămână înainte de plecarea definitivă a fantomei.

În timpul şedinţelor, Katy acoperea faţa Florencei Cook cu un şal pentru a o proteja de lumina puternică a flash-urilor. În timpul şedinţelor în care se făceau fotografii, Crookes a observat câteva detalii ale materializării lui Katy. El a observat câteva mici semne pe faţa fantomei pe care mediumul nu le avea.

Într-o seară a luat pulsul fantomei care era de şaptezeci şi cinci de bătăi pe minut, diferit de cel al mediumului care avea nouăzeci de bătăi pe minut. Într-una dintre şedinţe, Cromwell Varley, un specialist în electricitate, a instalat un circuit electric de mică intensitate în cabinetul lui Crookes la care a fost conectat mediumul pentru a dovedi că cele două tinere nu sunt una şi aceeaşi persoană. Cu ajutorul unor aparate de măsurat curentul electric, plasat în afara cabinetelor, se putea stabili exact dacă mediumul întrerupea acest circuit pentru a părăsi cabinetul îmbrăcat în costumaţia lui Katy. În acest caz, aparatul ar fi înregistrat fluctuaţii evidente. Katy a apărut ca de obicei fără să se înregistreze nici o fluctuaţie a curentului în cadrul circuitelor la care era conectată Florence. Crookes i-a cerut lui Katy să-şi introducă mâinile într-o soluţie a cărei compoziţie chimică ar fi influenţat circuitul la care era conectată Florence, dacă aceasta ar fi fost îmbrăcată în rochia lui Katy şi ar fi părăsit cabinetul fără să întrerupă circuitul. Dar aparatul nu a înregistrat nici o fluctuaţie a curentului electric din circuit.

În şedinţele de materializări, fantoma cântăreşte exact cât scade în greutate mediumul. La o şedinţă de materializare cu mediumul Fairlamb, acesta a fost cusut într-o plasă care era prinsă de un aparat care înregistra schimbările de greutate. După câteva minute de transă, greutatea corpului a scăzut în aşa fel, încât, atunci când a apărut fantoma, ea slăbise 60 kg, greutate care a început să crească la sfârşitul şedinţei, când nu mai avea o pierdere decât de 3-4 kg.

Mediumul Esperance dispărea în timpul transei, în clipa în care apărea fantoma, iar braţul mediumului Marta dispărea când apărea fantoma care se numea Beni Bona. Crookes şi Richet au constatat la fantomele materializate temperatura corpului, iar bătăile inimii şi respiraţia erau normale.

S-a observat chiar că fantoma elimină bioxid de carbon. Dacă fantoma se loveşte, mediumul simte durere exact în partea unde a fost lovită fantoma.

Apariţia fantomei este precedată de apariţia unui nor luminos care apare pe podea sau pe capul şi pântecele mediumului, în timp ce acesta este în letargie. Fantomele sunt îmbrăcate în nişte ţesături albe, foarte fine, duble, triple sau chiar cvatriple. Ele spun că aceste

veşminte le împrumută de la medium şi că acest ţesut mediumnic este necesar pentru ca organismul fluidic al fantomelor să fie ţinut strâns şi să nu se împrăştie la lumină. Aceasta înseamnă că spiritele se materializează cu substanţa mediumului căruia îi iau din greutate şi chiar din volum. Formele omeneşti pe care le iau spiritele ce se materializează nu corespund formei lor de viaţă pământească, ele nu sunt decât forme foarte schimbătoare, trecătoare, dar uneori pot fi asemănătoare formei din timpul vieţii pământeşti. Inteligenţa fantomelor este incoerentă, căci ele trebuie să se sprijine pe creierul celor vii. Cei morţi de mai mult timp sunt dezorientaţi când revăd scene pământeşti. În transă se întâmplă acelaşi lucru ca şi în spiritele libere, spune spiritul Pelhan. Corpul eterat al mediumului iese din trupul lui fizic şi lasă creierul gol de acest corp eteric, şi atunci îl luăm noi în stăpânire. „Convorbirea voastră ne ajunge ca printr-un telefon de la mare distanţă, în atmosfera încărcată a lumii voastre adesea ne lipsesc puterile, mai cu seamă la sfârşitul şedinţei." Acelaşi efect de scădere a puterii spirituale a spiritului ce se materializează îl evocă şi spiritul Robert Hyslop care îi spune fratelui său care era în viaţă „Mă opresc, trebuie să plec, puterile îmi lipsesc, nu-mi dau seama ce fac". Aksakov l-a întrebat pe un spirit dacă are un organ al văzului, şi de ce nu vede fără medium? Spiritul a răspuns astfel: „Văd, dar senzaţiile mele sunt şi calitativ, şi cantitativ diferite de ale voastre. Una este când văd un lucru pentru mine şi alta când trebuie să văd în aşa chip ca şi voi să-l înţelegeţi. Trebuie să-l văd în felul vostru şi de aceea am nevoie de medium."

Rolul mediumului este hotărâtor, căci el are un organism complet, care lipseşte spiritului, de aceea spiritul nu poate lucra fără medium.

COMUNICĂRI ALE SPIRITELOR OAMENILOR MORȚI ÎN ȘEDINȚELE DE SPIRITISM

Prezența spiritelor în spațiu influențează telepatic omul pământean atât prin vis, cât și prin intermediul unor mediumi în ședințele de spiritism. Cunoscând că fiecare om are un destin dat de destinul spiritului său încă înainte de reîncarnare, acest destin care este înscris în arhiva cerească este cunoscut de orice spirit aflat în planul astral, unde nu există trecut sau viitor, totul se desfășoară la timpul prezent.

Această constatare este confirmată de previziunile pe care le fac unele spirite unor mediumi ce se află în transă. Atunci, mediumul vorbește în limba spiritului ce se manifestă, limbă pe care în mod curent mediumul nu o vorbește. Spiritul ce se manifestă prezice persoanelor care asistă la ședința de spiritism evenimente petrecute în trecutul vieții lor, precum și altele ce se vor petrece în viitor. O asemenea previziune este relatată de mediumul Ernest Waten. Într-o vizită făcută la Bournemouth în timpul războiului, a cerut mediumului Franck Blacke o ședință de spiritism. La sfârșitul ședinței, domnul Blacke a făcut câteva precizări, una referindu-se la o doamnă străină pentru toți cei de față. El a descris un ofițer în uniformă militară care murise. Descrierea era foarte minuțioasă, fiind precizat și gradul ofițerului. Întrebată dacă îl cunoaște, doamna a spus că acela era chiar soțul ei, dar că el trăiește. Chiar cu o zi înainte primise o scrisoare de la el, scoțând chiar scrisoarea din geantă. Dar Blacke i-a spus: „Scumpă doamnă, sfatul meu este să plecați imediat acasă și să fiți pregătită să aflați că soțul dumneavoastră este mort". Întorcându-se acasă, ea a primit o înștiințare de la Ministerul de Război prin care i se comunica faptul că soțul ei fusese ucis pe front cu patru zile în urmă.

Şi fantomele pot prezice celor prezenţi fenomene care se vor întâmpla în viitor. Astfel, Ernest Waten era acasă cu soţia lui. La un moment dat, a apărut fantoma tatălui său care murise cu mult timp în urmă. Adresându-se, i-a spus să se ducă imediat la mama sa, căci peste puţin timp aceasta va veni lângă el. Mama sa trăia în vestul Angliei, în localitatea Warnic – Kashire. Mergând acasă, a găsit-o pe mama sa relativ sănătoasă şi apoi a plecat la Droitwich, dar la câteva ore după plecare mama sa a murit pe neaşteptate.

Vestea a primit-o chiar de la mama lui a doua zi, după decesul ei, în cursul dimineţii când aceasta s-a arătat la patul lui ca o umbră.

Este posibil ca spiritul care coboară din lumea astrală să se poată întrupa chiar în spiritul mediumului, căruia să-i transfigureze înfăţişarea. Este cazul doamnei Caroline Groom. După ce mediumul a căzut în transă, trăsăturile feţei sale au luat aspectul unei tinere. Deşi era o femeie între două vârste, ea a luat înfăţişarea unei femei tinere şi frumoase. După această schimbare la faţă, ea a continuat să vorbească cu asistenţii, dar a cerut să nu fie atinsă, recomandându-se a fi Ioana d'Arc. Acesta a reprezentat cel mai neobişnuit caz de transfigurare.

Din *Noul Testament* cunoaştem că Iisus Hristos, pe muntele Tabor, de faţă cu apostolii Petru şi Iacob, s-a transfigurat la faţă, cu acest prilej apărând şi fantomele lui Moise şi Ilie. Toţi au luat aspectul unor fiinţe strălucitoare.

ALTE COMUNICĂRI ALE SPIRITELOR ÎN ŞEDINŢE DE SPIRITISM

Profesorul Hyslop, american de origine, studiind timp de mai mulţi ani fenomenul de spiritism, prin comunicări primite de la lumea astrală, a tras concluzia: continuarea unei vieţi spirituale după moartea fizică este reală.

Profesorul italian Bozzano relatează comunicarea făcută într-o şedinţă de spiritism de către judecătorul Edmond referitoare la moartea prietenului său, judecătorul Peckam: „Dacă aş fi putut să-mi aleg atunci modul de dezîncarnare, desigur că nu l-aş fi adoptat pe acela pe care legea destinului mi l-a impus. Cu toate acestea, acum nu mă mai plâng de ceea ce mi s-a întâmplat, dată fiind natura

minunată a vieţii mele existente. Toate scenele, toate acţiunile pe care le-am făcut în timpul vieţii mele mi-au trecut prin faţa privirii ca şi cum ele ar fi fost gravate în mintea mea, în formule luminoase.

Nici unul din amicii mei din copilărie şi până la moarte nu a lipsit. În momentul când mă afundam în mare, ţinându-mi soţia în braţe, părinţii îmi apărură şi mama îmi întinse mâna şi mă trase din apă cu o energie extraordinară. M-am desprins de corp aproape fără să-mi dau seama şi, cu soţia alături, am urmat-o pe mama care venise tocmai pentru a mă conduce. În timp ce eu mă gândeam la fratele meu, mama mi-a înţeles gândul şi mi-a spus: «Fratele tău va veni cât de curând aici la noi»."

E. Wolfe din S.U.A. descrie comunicarea care a făcut-o spiritul unui soldat care a murit de tifos exantematic în timpul războiului dintre Nord şi Sud. El a descris astfel trecerea de la moartea fizică la naşterea spirituală: „Mi s-a părut că mă deşteptam din somn, nu mă mai simţeam bolnav, fapt de care eram nedumerit. Îmi dădeam seama că s-a întâmplat ceva ciudat cu mine, dar nu înţelegeam ce anume. Vedeam corpul întins pe pat şi îmi ziceam: Ce fenomen ciudat! Privind în jurul meu, am fost surprins văzând trei camarazi ce fuseseră ucişi în tranşeele din faţa Wickbur-ului, la a căror înmormântare participasem şi eu. După aceea am simţit că mă cuprinde somnul, iar gândurile mi se pierdeau încetul cu încetul, după ce în prealabil mi-am văzut toată viaţa în imagini. În lumea spiritelor, camarazii ce muriseră înaintea mea m-au însoţit tot timpul. Ajuns aici, mi se părea că umblu pe pământ solid şi am văzut o femeie bătrână ce mi se adresa, spunându-mi: „«Jim, iată-te, a venit la noi». După ce am privit-o mai bine, mi-am dat seama că aceasta era bunica mea. Ea m-a condus la locuinţa ei şi mi-a spus să mă odihnesc şi să dorm, ceea ce am şi făcut, dar această locuinţă este prezentă numai în gândul meu, căci aici toată existenţa se află în gândurile noastre, care se văd sub formă de imagini."

APARIȚII ALE SPIRITELOR OAMENILOR MORȚI SUB FORMĂ DE FANTOME

Conştiința astrală a omului, părăsind corpul fizic la moarte, însoțește spiritul în planul astral. Își menține forța gândului şi prin aceasta se poate materializa pe pământ sub diferite forme. Una dintre aceste forme o constituie aşa-zisa „bântuire", când materializarea are loc sub forma unei fantome. Pliniu cel Tânăr descrie o celebră bântuire care se manifesta în fiecare noapte, într-o casă din Atena. Filozoful Atenodor a urmat fantasma care i s-a arătat într-un anumit loc în curtea casei şi care între timp dispăruse. El a săpat în acel loc şi a găsit un schelet înlănțuit căruia i s-a făcut o slujbă de înmormântare. Din acel moment, fantoma nu a mai apărut.

La Maraton s-au auzit mult timp țipetele războinicilor şi zăngănitul armelor, astfel energia gândurilor celor morți acolo pe câmpul de luptă s-a materializat sonor, sub formă de țipete.

Fantasme feminine s-au arătat în castelele bântuite din Anglia şi în alte țări.

În parohia din Borley, de zeci de ani apărea fantoma unei călugărițe care fusese în timpul vieții violată, ucisă şi îngropată în acel loc.

Fantasma o înfățişare umană (uneori de animal), eterică. Apare instantaneu şi dispare instantaneu; trece prin orice obstacol. Ele sunt manifestări spirituale ale morților care se materializează, devenind vizibile ochiului, şi care pot fi captate de aparatul de fotografiat.

Uneori apar de secole în acelaşi loc, fiind văzute de mai multe persoane simultan. Un caz deosebit de fantomă se petrece şi în fenomenul de „bilocație", când un mistic sau sfânt a fost văzut în două locuri simultan.

Astfel, sfântul Anton din Padova în joia sfântă a anului 1226, în timp ce rostea slujba în apropiere de Limoges, aşezându-se în genunchi, s-a cufundat în rugăciune câteva minute şi în acelaşi moment a fost văzut în capela mănăstirii din Limoges.

Alte cazuri de apariţii ale spiritelor celor decedaţi materializate în persoana fizică din timpul vieţii sunt citate de mai mulţi autori.

Străbunicul lui Sebastian Stern se afla în serviciu în Indiile Olandeze. Acesta s-a trezit într-o dimineaţă văzând-o în faţa patului pe mama sa, care se afla departe în ţară. La întoarcerea sa în ţară, după cinci ani, a aflat că mama sa murise exact în ziua în care el a văzut-o apărându-i în Indiile Olandeze.

Înainte de a muri, mama îl striga cu insistenţă pe fiul ei: „Sebastian al meu. Sebastian al meu".

Un alt caz de materializare al spiritului după moarte se citează în înţelegerea dintre magistratul Scholkopf care pleca în anul 1777 din Hale, ca misionar în Indiile Orientale, şi prietenul său Emendorffer. Înţelegerea consta în faptul că acela care va muri primul să-i apară ca fantomă celuilalt. După aproximativ un an, într-o noapte, când magistratul era culcat, dar nu putea dormi, i-a apărut o făptură îmbrăcată în alb care i-a spus: „Eu sunt prietenul tău, mă simt nespus de fericit, dar înţelegerea noastră mi-a pricinuit multă suferinţă".

Se ştie că materializarea spiritului unui mort se face cu o mare suferinţă, aşa cum a afirmat şi fantoma Katy King în experienţele de materializare de fantome făcute de William Ckookes, în Anglia, în secolul trecut. Materializarea spiritului după moartea omului se poate face şi sub forma unei făpturi de lumină, aşa cum s-a întâmplat în Elveţia în cantonul Bernei, când făptura strălucitoare prin care a apărut spiritul unui mort plutea prin cameră, cerând să i se dea mâna, după care a dispărut.

Episcopul evanghelic Sailrem a văzut într-o noapte fantoma prietenului său Konrad Schmidt, exact la ora când acesta a decedat.

Preotului Oberlin din Steinal i-a apărut în stare de veghe fantoma soţiei sale, care decedase în urmă cu nouă ani. Ea îi apărea aproape zilnic, comunicându-i evenimente care urmau să se întâmple cu mult timp în viitor. Fantoma apărea tuturor persoanelor

din casă şi chiar unor locuitori din Steinal, prezicându-le multe necazuri.

Mama unui ofiţer de marină, Herbert Wenkstern, moartă cu cincisprezece ani în urmă, i-a apărut acestuia, spunându-i: „Nu face acest lucru, îţi va aduce o mare povară, ţi-o va aduce pentru eternitate". Ofiţerul era decepţionat din cauza refuzului logodnicei sale de a finaliza căsătoria. Fantoma mamei sale i-a apărut cu ochii ei albaştri şi, după ce i-a făcut comunicarea, a simţit o sărutare pe frunte, după care a dispărut.

În oraşul Nantes, s-a materializat fantoma fiicei soţilor Alexandre, care murise în urmă cu şapte ani. Fantoma şi-a îmbrăţişat părinţii, a cântat la pian şi s-a întreţinut cu un număr de şaisprezece asistenţi care erau de faţă, distribuindu-le flori pe care le-a materializat instantaneu, după care a dispărut.

În 1863, la cina oferită de baroana Boisleve se afla ca invitat şi generalul Fleury,, şeful grajdurilor imperiale ale lui Naoleon al III-lea. Fiul baroanei Boisleve, Honoré, se găsea în Mexic în forţele expediţionaee.

La ora nouă, în timp ce servea cafeaua invitaţilor, baroana a scos un ţipăt şi a leşinat. După ce şi-a revenit, a explicat că îşi văzuse fiul în uniformă, dar fără caschetă, cu chipul palid, iar în locul ochiului stâng era o gaură din care curgea sânge ce se prelingea pe obraz. După o săptămână, doamna Boisleve a primit ştirea că fiul ei Honoré fusese ucis cu un glonţ ce pătrunsese prin ochiul stâng. El fusese ucis chiar în momentul când fantoma a apărut mamei sale.

Psihologul canadian Romanes povesteşte că în 1878, fiind treaz, a văzut uşa dormitorului deschizându-se şi apărând o fantomă înfăşurată într-un giulgiu, care s-a apropiat până la picioarele patului, apoi cu ambele mâini şi-a desfăcut linţoliul în dreptul feţei. A recunoscut astfel chipul surorii sale şi i-a rostit numele. În acel moment, fantoma a dispărut. Sora lui era bolnavă, dar nu a aflat decât după aceea că ea murise chiar în momentul când i-a apărut fantoma.

Un alt caz de materializare sub formă de fantomă a spiritului după moarte este povestit de Harold Owen, ofiţer pe un crucişător al Marinei engleze, după sfârşitul primului război mondial. Acesta,

navigând spre Camerun şi coborând în cabină, şi-a văzut fratele, poetul Wilfred Owen, care stătea pe scaunul ce se găsea în cabină. El era îmbrăcat în uniformă militară (în acel timp el trebuia să fie pe front), chipul fratelui a dispărut, scaunul rămânând gol. După această întâmplare, a aflat că fratele său a murit înainte de încheierea armistiţiului de pace.

Soţia doctorului Eustale, preşedintele Curţii de magistraţi din Anglia, a continuat să se arate ca şi când ar fi fost vie.

În general, fantomele nu apar obligatoriu îmbrăcate în alb. Ele pot apărea şi în hainele obişnuite pe care le purtau în timpul vieţii. Ele nu pot fi prinse, căci sunt intangibile şi au puterea de a trece prin ziduri şi uşi închise, de obicei ignorându-i pe cei vii.

O fantomă îmbrăcată în negru se plimba adesea prin casa familiei Despart din Cheltenham. Îşi ţinea o batistă peste partea inferioară a feţei şi a putut fi văzută de toţi membrii familiei şi alte persoane. Ea putea trece fără nici un efort peste obstacole, dar nimeni nu putea să o atingă.

De remarcat că, în timpul apariţiei fantomelor, animalele au un comportament bizar, se reped, sar şi se agistă. Intră într-o stare de spaimă, părul li se zbârleşte şi încep să urle prelung.

În alte împrejurimi, spiritele morţilor, deşi nu se materializează ca fantome, produc fenomene de tip *poltergeist*. În 1958, membrii familiei Hermann, domiciliată în Long Island, auzeau zgomote de sticle destupate, ele desfăcându-se singure în diferite încăperi şi vărsându-şi conţinutul. Se pot produce diferite stricăciuni, se pot sparge diferite obiecte, mobila se poate deplasa singură, se poate ridica în aer, pernele pot levita, de asemenea, prin aer şi multe alte acţiuni bizare.

*
* *

Benjamin Sirkia din Palermo, în luna mai 1910, a discutat cu doctorul său personal despre fenomenele psihice, el fiind un materialist convins. Într-o zi, acesta are o conversaţie cu doctorul său, hotărând că primul care va muri să dea un semnal, să vină şi să spargă ceva în camera în care locuieşte, convenind ca acel obiect să fie clopoţelul de porţelan suspendat de lustra de deasupra mesei.

După această conversație, doctorul a plecat în provincie. Peste șapte luni, într-o zi, s-au auzit lovituri aplicate asupra abajurului lustrei suspendate, cât și asupra clopoțelului ce era legat de acesta. Aceste lovituri s-au repetat timp de cinci zile, iar în ultima seară s-a auzit o lovitură puternică care a spart în două clopoțelul.

După două zile, doctorul a aflat de la un alt prieten al său, profesorul Rusci, că Benjamin Sirkia murise în ultimele zile ale lunii noiembrie. Spiritul după moarte poate face unele lucruri mecanice, poate apărea sub forma unor fantome.

La Paris, o fată numită Margueritte și-a pierdut în același an trei membri ai familiei sale, tata, mama și o soră numită Jeanne, care avea numai șaisprezece ani și care murise de o afecțiune pulmonară.

Margueritte s-a trezit din somn într-o dimineață, auzind zgomot în cameră. Acest zgomot era făcut de o siluetă îmbrăcată în negru, care, trecând pe lângă patul ei, s-a aplecat deasupra capului surorii sale care dormea și a sărutat-o pe frunte. Privind mai atentă această făptură, și-a dat seama că acestea semăna cu mama sa care era moartă.

Un alt caz petrecut pe patul unui spital. Un copil în vârstă de doisprezece ani, numit Tommi Brown, era foarte bolnav. Acesta îi spune mamei sale că tatăl său, care murise de doi ani, a venit la el și i-a făcut semn să-l urmeze, căci dorește să-l ia cu el. După câteva zile, copilul a murit.

Apariția spontană a fantomei unui mort este relatată de Myers în cartea sa *Personalitatea umană*. Acesta relatează că sora sa, în vârstă de optsprezece ani, a murit la Saint Louis în anul 1867. După nouă luni, aflându-se în America, în camera unde locuia, i-a apărut fantoma surorii lui care era moartă. Ea stătea în stânga sa, sprjinindu-se cu mâna de masă, după care a dispărut imediat. El a spus familiei că fantoma surorii lui avea pe obrazul drept o zgârietură recentă. Auzind acest amănunt, mama sa a leșinat, iar după ce și-a revenit a declarat că acea zgârietură de pe fața moartei fusese provocată în timp ce se preocupa de toaleta mortuară și că ascunsese cu pudră acel semn, pentru a nu fi observat.

Această apariție a fantomei a fost urmată de moartea mamei.

Lordul Bougham, un ilustru politician și istoric englez, avea un prieten cu care vorbise despre nemurirea sufletului. Ei au făcut un

legământ ca acela care va muri primul să revină şi să se manifeste celuilalt, pentru a confirma continuarea vieţii după moarte.

În timp ce se găseşte într-o cadă de baie în Suedia, lordul Bougham, aruncându-şi o privire pe scaunul pe care erau hainele lui, a văzut pe prietenul său G.H. despre care ştia că plecase în India. Aceasta se întâmpla pe data de 19 decembrie, iar după ce s-a întors în Anglia la Edinburgh, a găsit o scrisoare din India, care anunţa moartea prietenului său, care avusese loc chiar pe 19 decembrie. Această apariţie după moarte în urma unui legământ făcut înainte de a muri este povestită şi de către Castek-Degvange astfel: mătuşa sa având o prietenă din copilărie, au făcut convenţia ca prima care moare să i se arate celeilalte sub forma unei fantome. În timp ce mătuşa era aşezată pe pat, ea a văzut-o pe prietena sa aşezată pe fotoliul de lângă măsuţa ei de lucru, purtând pe deasupra rochiei un fel de pelerină cu capişon, cu care fusese îmbrăcată la înmormântare.

Spiritul unui mort face o comunicare soţiei sale (în 1761), doamna Masterville, văduva unui ministru al Olandei. La Stockholm este solicitată să restituie o sumă de douăzeci şi cinci de mii de galbeni unui creditor al soţului decedat. El a căutat chitanţa respectivă, dar nu a găsit-o. Făcând o vizită celebrului medium Swedenborg, merge apoi acasă şi îl visează pe soţul său, care îi indică mobila unde era depusă chitanţa, împreună cu un ac de păr cu diamant pe care ea îl considera pierdut. Acest vis l-a avut la ora două noaptea. A doua zi a venit la văduvă mediumul Swedenborg care i-a povestit că în noaptea precedentă a văzut spiritul soţului ei care i-a declarat că se duce la văduva sa.

Se ştie că după moarte spiritul se află în planul astral, acolo unde este şi spiritul unui om în stare de vis. În planul astral, spiritele comunică între ele prin puterea gândului pe care îl au şi după moarte.

Într-un alt caz, contele Thadee Czacki povesteşte că, după moartea tatălui său, acesta i-a apărut în vis şi i-a spus că a împrumutat o sumă de o sută de ducaţi pentru care nu luase nici o chitanţă. Acest vis s-a repetat până când el s-a dus la acea adresă, şi a aflat că într-adevăr tatăl său împrumutase acea sumă. După ce acesta a achitat suma, visul nu s-a mai repetat.

Într-o altă relatare, Robert Dale Owen descrie o domnişoară dintr-o familie din New York, care mersese în vizită la o mătuşă, proprietara unui castel de pe malul fluviului Hudson. Acest castel era bântuit de fantome. În timp ce dormea, a apărut o fantomă îmbrăcată într-un costum de cameristă care se plimba prin cameră, după care a dispărut.

După un timp, s-a dus la o şedinţă de spiritism unde s-a prezentat un spirit care se numea Sarah Clarke, un nume necunoscut nici de ea, nici de mediumul cu care se făcea şedinţa de spiritism. Acest spirit le-a comunicat că fusese cu mult timp înainte cameristă la mătuşa domnişoarei şi că i-a făcut o vizită, încercând să-i spună că era vinovată de câteva furturi şi dorea să-i ceară iertare, căci din această cauză suferea foarte mult în lumea spiritelor.

Mergând din nou la mătuşa sa, a aflat că, într-adevăr în urmă cu treizeci de ani, aceasta a avut o cameristă cu acest nume şi că în acea perioadă i-au dispărut mai multe obiecte, aşa cum indicase spiritul în acea şedinţă. După ce mătuşa a iertat-o, fantoma nu a mai bântuit niciodată acel castel.

ÎNȚELEGERI DINCOLO DE MOARTE

Două persoane, rude sau prieteni, își promit că cel care va muri primul, în cazul că sufletul său va supraviețui, va încerca să semnaleze celuilalt noua sa existență. O astfel de înțelegere a fost făcută între Luigi Comollo și prietenul său Giovanni Bosco și întreg dormitorul de seminariști. Luigi Comollo a apărut după moarte prietenului și colegilor săi.

Un alt caz este înțelegerea dintre Marsilio Ficino care a trăit între 1433 și 1499 și prietenul său Michele Mercato. În noaptea dintre 1 și 2 august 1499, Mercato a auzit un cal în galop apropiindu-se de fereastra sa. El l-a recunoscut pe Ficino care i-a strigat: „Michele! Este, este adevărată viața!" după care a dispărut; acesta murise cu o oră înainte de a se opri sub fereastră.

La Palermo, în anul 1911, a existat o înțelegere între doctorul Vincenzo Calderone și un prieten al său pe care îl tratase prin spiritism. Acesta i-a propus doctorului că, dacă va muri primul, va încerca să-i demonstreze continuarea vieții sufletului după moarte. Doctorul i-a spus că, dacă dorește să-i comunice acestea, să-i spargă ceva din sufrageria sa, cum ar fi lampa agățătoare în tavan. Într-o seară, pe când doctorul era la cină cu sora sa, a auzit lovituri în abajurul lămpii de gaz, lovituri care au continuat până când capacul de deasupra tubului de sticlă s-a spart.

Dovezi ale supraviețuirii spiritului după moarte s-au obținut și în ședințele de spiritism.

De acest fenomen s-a ocupat Charles Richet laureat al Premiului Nobel pentru filozofie în 1913.

În ședințele de spiritism, s-au observat ridicări ale meselor și comunicări făcute prin mișcări ale acesteia, la intervenția unor spirite de medium; explicația acestor mișcări este intervenția acestor spirite, care, prin forța gândului pe care îl conservă după

moarte, fac mişcări de telechinezie. Transformarea forţei gândului în telechinezie a fost dovedită de psihologul Kenneth Batcheldor, prin experienţele făcute la Exter, în Anglia.

Pentru cei mai puţin credincioşi în ceea ce priveşte materializarea de fantome s-au folosit mulajele de parafină ale fantomei. Aceste cercetări au fost făcute în secolul trecut în Statele Unite ale Americii de către cercetătorii Gustave Gelev şi Robert Tocquet. Aceştia cereau fantomelor să introducă mâna sau piciorul într-un vas cu apă caldă pe a cărei suprafaţă plutea un strat de parafină lichidă. Parafina se lipea de membre ca o mânuşă care era apoi răcită în apă rece. Se turna apoi gips în interiorul acestor matriţe şi astfel se obţineau mulajele mâinilor fantomei. Acestea aveau toate caracteristicile membrelor adulte: riduri, fire de păr, cute etc.

Aceste mulaje nu se pot obţine cu o mână normală, căci aceasta ar rupe stratul de parafină. Scoaterea unei mâini normale dintr-un strat de parafină cu grosimea de 1 cm este imposibilă. Mulajele fantomei se pot obţine, căci acestea se dematerializează în mod spontan.

Hornell Haat s-a ocupat cu studiul fenomenelor de „apariţii". El a constatat că acestea au fost văzute, fie în stare de veghe, fie în stare de transă, căci fenomenul s-a petrecut în special sub formă vizuală. El a grupat aceste „apariţii" astfel: apariţia fantomelor unor oameni morţi de cel puţin douăsprezece ore în treizeci şi opt de cazuri, apariţia fantomelor unor oameni morţi de mai puţin de douăsprezece ore în doupzeci şi două de cazuri; apariţia fantomelor chiar în momentul morţii sau în preajma acestui moment, în patruzeci şi patru de cazuri; apariţia fantomelor unor oameni vii în treizeci şi şase de cazuri. Aceste apariţii au un comportament identic cu al unui om normal. Ele apar şi dispar instantaneu, pot trece prin ziduri şi uşi închise, pot aluneca sau pluti şi îşi pot transmite gândurile prin telepatie.

Puterea spiritului poate face fenomenul de translocaţie sau teleportare, adică dematerializarea şi rematerializarea unei persoane în altă parte.

Homer, în *Odiseea*, descrie intervenţia unor zeităţi pentru a-şi salva favoriţii, când aceştia erau în pericol, făcându-i invizibili.

Filip evanghelistul a fost teleportat în Etiopia pentru a boteza un credincios şi apoi teleportat înapoi în Cezareea. Lordul Duffus, pe când se plimba pe câmp în apropierea casei sale, a dispărut şi a fost găsit a doua zi la Paris în pivnița regelui Franței, cu o cupă de argint în mână.

Carlos Mirabelis a dispărut brusc de lângă prieteni, fiind găsit la mulți kilometri distanță. Acesta, în 1920, a prezentat în public apariția unor oameni decedați la care se simțeau chiar şi bătăile inimii.

Fenomenul de materializare a fost făcut de mediumul Stainton Moses care făcea să apară diferite obiecte, deşi uşile şi ferestrele erau închise.

Eusapia Paladino materializa cuie, pietre şi flori. În sudul Indiei, gurul Sai Baba, în localitatea Andra Pratesh, în 1970, a materializat diferite obiecte – de la cenuşă sfântă până la un inel de aur.

Uri Geler la 9 noiembrie 1973, în jurul orei optsprezece, aflându-se pe o stradă în New York, a avut senzația că ceva îl absoarbe în sus, pentru ca o clipă mai târziu să intre printr-un paravan de verandă, spărgându-l acasă la mentorul său Andrija Pukarikh, în localitatea Ossining, la o distanță de 36 de km. Cel mai cunoscut caz de apariție a unei fantome este acela al lui Katy King, folosindu-se ca medium de Florence Cook. Ea se recomanda ca o întrupare a spiritului Anei Morgan care a trăit în secolul al XVII-lea. Ea s-a materializat de zeci de ori, timp de trei ani, în şedințele conduse de William Crookes, descoperitorul taliului, al tuburilor cu raze catodice şi al radiometrului.

Această fantomă s-a materializat după o sută de ani în septembrie 1974 într-o şedință de materializare care a avut loc la Roma în prezența a douăzeci de persoane într-o şedință condusă de Franco Moreti, cu ajutorul mediumului Fulvio Rendhal. Fantoma s-a materializat ca o făptură şi a întins mâna doctorului Francisco Notaro, care s-a aplecat şi a sărutat-o. Materializarea a durat treizeci de minute şi a fost fotografiată de Carlo Ventimiglia. Fantoma avea o respirație perceptibilă, i se simțeau bătăile inimii, iar temperatura corpului era normală. Fantoma a materializat petale de trandafir şi gladiole roşii. Ea avea o rochie albă cu falduri largi, un voal ce-i

acoperea părul ce se răsfrângea peste umeri, cu acelaşi aspect cu care s-a materializat cu o sută de ani în urmă în şedinţele de materializare conduse de William Crookes.

O altă fantomă celebră a fost Estulle Livermore. Alţi mediumi celebri de materializări de fantome au fost: Linda Gazera, Elisabeth d'Esperance, Eusapia Paladino, Frank Kuski, Eva Cardiere şi, mai recent, Roberto Setti.

POSEDAREA, DEPOSEDAREA ŞI REPOSEDAREA

Aceste stări confirmă faptul că spiritul şi conştiinţa sa astrală sunt nemuritoare şi că ele determină personalitatea, memoria şi limbajul omului.

Spiritul ca entitate distinctă faţă de corpul fizic şi cu posibilitatea transmigraţiei lui se observă şi în acţiunea de posedare. În această situaţie, un spirit străin celui încarnat se asimilează cu acesta şi determină modificări în acţiunile psihice ale persoanei posedate. Asupra corpului material, spiritul intrus nu are nici o acţiune, asupra acestuia acţionând numai spiritul încarnat, căci spiritul şi corpul fizic sunt legate împreună până la termenul marcat pentru existenţa corporală, conform destinului fiecăruia.

Adevăraţii posedaţi sunt aceia în care spiritul încarnat este subjugat de către alt spirit. Cuvântul posedat, în sensul strict al cuvântului, presupune existenţa influenţei unui spirit de demon, adică o categorie de fiinţă de natură rea, existând o dependenţă absolută în care se poate găsi un spirit faţă de spiritele imperfecte care îl subjugă.

Este foarte elocventă în acest caz acţiunea spiritului posedat, descrisă de doctorul Stevens, în 1887, sub denumirea de „Minunea Watseka". Cazul a fost citat de psihologul William Kames ca fiind cel mai convingător caz de posedare.

În 1864, o tânără numită Mary Roff, din Watseka, în statul Ilinois din S.U.A., a decedat după ce a suferit o afecţiune psihică. În acel timp, o vecină a acesteia, numită Lurancy Vennum, avea vârsta de un an. După treisprezece ani de la moartea lui Roff, Lurancy a început să prezinte semne ale unei afecţiuni psihice, denumită manie. Hipnotizată de Stevens, ea a spus că se afla sub influenţa unor spirite malefice. Atunci, tot sub hipnoză, i s-a cerut să caute un alt spirit bun, care să o ajute să se debaraseze de

influenţa spiritelor rele, şi ea a răspuns că a găsit un spirit binevoitor, şi acesta se numeşte Mary Roff şi i-a cerut ajutor.

După revenirea din starea de hipnoză, Vennum Lurancy a început să se comporte întocmai ca Mary Roff, cu al cărei nume se şi recomanda.

Ea s-a dus la familia Roff, pe care a recunoscut-o, precum şi pe prietenii acesteia, şi şi-a amintit evenimentele survenite înainte de naşterea sa şi chiar s-a dus să locuiască cu familia Roff.

Această comportare s-a menţinut o perioadă de trei luni; în tot acest timp ea a ocupat corpul lui Vennum.

Pe data de 21 mai 1878, Roff a spus familiei că Vennum se va întoarce, că vindecarea spiritului său a fost obţinută în totalitate, iar ea va trebui să plece în lumea spiritelor. Într-adevăr, a plecat, iar Vennum, sănătoasă psihic, s-a reîntors în corpul ei. Acest caz este concludent. El confirmă că spiritul este o entitate nemuritoare şi transcendentă, precum şi faptul că spiritul după moarte îşi păstrează individualitatea, conştiinţa şi personalitatea omului pământean în care a fost încarnat înainte de moarte.

Majoritatea posedaţilor aud voci, care îi urmăresc, care le adresează imagini, insulte şi vorbe de ocară. Terapia de deposedare se face sub stare de hipnoză, când se solicită ajutorul unui spirit astral, să coboare şi să ajute spiritul posedat.

Se consideră că spiritul posedant are o legătură karmică cu spiritul posedat. Aceasta ar explica unele cazuri de posedare în contextul reîncarnării. În mod curent, aceşti posedaţi, care spun că aud voci malefice, sunt etichetaţi ca bolnavi psihici, schizofrenici.

Spiritul posedat poate fi eliberat de sub dominaţia spiritului intrus prin exorcism, acţiune pe care o face un preot sau o altă persoană care se ocupă cu deposedări, folosind hipnoza, când, printr-un anumit ritual, spiritul posedant este obligat să plece din corpul pe care îl posedă.

Dacă avem un simţ al binelui bine conturat şi ne gândim numai la bine, prin rezonanţă, putem chema şi alte spirite bune să ne protejeze.

Trebuie făcută deosebirea între posedare şi atacul psihic. Cei ce sunt posedaţi, pentru a reuşi deposedarea, au nevoie de o entitate

externă, care să vorbească pentru ei, deoarece ei şi-au pierdut propria voce – numai un exorcist poate ordona spiritului intrus să plece.

În atacul psihic, posedarea nu este completă. Bolnavii simt că sunt sub influenţa unor spirite rele care îi urmăresc şi îi încorsetează, dar pentru vindecarea lor este nevoie de acordul şi bunăvoinţa a celui atacat psihic.

Dar, şi în cazul posedării, pentru deposedare este absolut obligatoriu ca posedatul să dorească deposedarea, pentru că este un fapt binecunoscut că energia urmează gândul.

În exorcism, se cere ajutorul unui agent extern, divin şi atotputernic, care acţionează prin intermediul preotului sau al celui ce face exorcizarea.

Existenţa unui hiperspaţiu care are dimensiuni în afara celui tridimensional a fost subliniată de mai mulţi autori.

În lumea cea mai de sus a planului astral se află lumea gândurilor. Gândul se propagă într-o altă dimensiune decât cea în care trăim ca oameni fizici şi de aceea nu-l putem constata prin organele de simţ fizice.

În stare de hipnoză, omul hipnotizat poate identifica pe o coală de hârtie albă un desen imaginat mental, care cu ochiul fizic nu poate fi văzut – aceasta datorită faptului că, în stare de hipnoză, spiritul celui hipnotizat se află într-o altă dimensiune decât cea a spaţiului nostru.

În anul 1974, în spitalul din oraşul Perm, doctorul Krohalov a făcut o descoperire epocală, şi anume fotografierea imaginilor halucinatorii ale bolnavilor cu delir vizual halucinatoriu. El a obţinut aceste fotografii cu un aparat obişnuit, în obiectivul căruia bolnavul în criză privea de la distanţa de cincispreze-douăzeci de centimetri. El a folosit un manşon de la un aparat pentru fotografii subacvatice pentru ca între obiectivul deschis al aparatului şi ochii pacientului să se creeze un spaţiu întunecat, care să permită înregistrarea imaginii halucinatorii a bolnavului, fără ca filmul să fie voalat de imaginea exterioară. El a reuşit astfel să filmeze un număr de o sută cincisprezece cazuri şi a declarat că a stabilit că în cazul halucinaţiilor vizuale se produce o transmitere inversă a informaţiei vizuale de la centrul analizorului vizual spre periferie

într-o radiație electromagnetică de la retina oculară către spațiul biocâmpului sub formă de imagini vizuale holografice. Aceasta dovedește că în jurul nostru există câmpuri fizice a căror natură a fost stabilită – un univers paralel cu al nostru.

Se știe, de asemenea, că electricitatea este un fenomen diferit, care operează în a patra dimensiune. Ceea ce noi numim electricitate în spațiul tridimensional este gravitația în cea de a patra dimensiune.

În universurile paralele, conceptul holografic și de hiperspațiu joacă un rol central. Fenomenele de materializare și dematerializare își au originea în câmpuri de energie de conștiință și conștiență nouă, în care spațiul și timpul sunt definite într-o altă dimensiune.

Einstein a stabilit legătura dintre câmpul electromagnetic și gravitațional, descoperind metoda de trecere în hiperspațiu.

Un alt caz de posedare este acela al femeii Uttara Haddar care s-a născut în India la Nagjur, în anul 1941. Când avea treizeci și doi de ani, în mod brusc în ea apare o altă personalitate care nu mai vorbea limba natală, ci vorbea foarte bine limba bengali, pe care ea nu o cunoștea în mod normal. Sub noua personalitate, ea se recomanda Sharada, îmbrăcându-se ca o femeie bengaleză. Nu-și mai recunoștea părinții și prietenii, ci, din contră, vorbea de viața noii sale personalități. Această schimbare a durat câteva săptămâni, după care a revenit la normal și nu-și mai amintea nimic din cele întâmplate sub noua ei personalitate.

Comportamentul celor două personalități era cu totul diferit. Când vorbea limba bengali, nu mai cunoștea limbile în care ea vorbea curent, adică malati, hindi și engleza. Când era Sharada, povestea că, atunci când avea douăzeci de ani și era însărcinată, a fost mușcată de șarpe și a murit. Cercetându-se, s-a constatat că acea Sharada trăise între anii 1810-1830.

În legătură cu posedarea, este de reținut ipoteza profesorului Stuard Edelstein, directorul Institutului de Biochimie al Universității din Geneva, referitoare la anemia calciformă, o boală răspândită în Africa și alte țări, o boală incurabilă.

El relatează că, în sânul populației unde se întâlnește această boală, ar fi vorba de copii care se întorc – spiritele rele ale unor copii care se încarnează.

Cunoscându-se acest fapt, populația din aceste localități, pentru a preîntâmpina aceste reîncarnări, practică mutilări rituale ale copilului.

Fapt impresionant este că se nasc copii care prezintă aceste mutilări din naştere – aceleaşi mutilări care au fost făcute frățiorului care i-a precedat, adică tăierea ultimei falange a degetului mic de la mâna stângă, sau tăierea din cartilagiul unei urechi, malformații congenitale de acest fel neexistând.

MANIFESTAREA SPIRITULUI DUPĂ MOARTE PRIN VOCEA DIN VIAȚA PĂMÂNTEANĂ

Este cazul Cleliei Barbieri, care se manifestă prin vocea sa, deşi de la moartea ei au trecut o sută de ani. Această voce este auzită de călugăriţele din ordinul pe care l-a întemeiat, dar este auzit şi de preoţi şi chiar de laici.

Înainte de a muri, ea a promis că se va afla mereu aproape de surorile din ordinul ei. Această voce se aude în cântecele de slavă şi rugăciunile pe care le fac surorile – ea vine de sus şi se aude foarte clar. Clelia Barbieri s-a născut în 1847 într-un cartier din San Giovanni, în Persiceto, în Bologna.

Ea a rămas orfană de tată, la o vârstă fragedă, trăind apoi alături de sora şi de mama sa, şi a murit de tuberculoză la vârsta de douăzeci şi trei de ani. Ea era foarte credincioasă şi în acelaşi timp era un medium de levitaţie. Vocea ei s-a auzit pentru prima dată pe 13 iulie 1871, la prima comemorare a morţii sale. Vocea se aude de peste o sută de ani, intonaţia ei când este tristă şi gravă, prevesteşte primejdii pentru regiunea Bolognei.

Uneori spiritele morţilor se întorc în mediumul aflat în transă şi îşi arată identitatea. Un caz sugestiv a fost în 1901, când mediumul, aflat în transă, a început să vorbească, spunând că este judecătorul Reggio Vicenzi care decedase la 27 octombrie 1900 şi care fusese preşedintele Curţii de Apel la Genova. Şedinţa spirituală a avut loc la Paris cu mediumul Borcazzi, care nu avea în stare normală nici un fel de informaţie despre acest judecător.

Contactul cu lumea cealaltă, lumea spiritelor, se poate face şi cu ajutorul undelor electromagnetice. Este cazul lui Agostino Gemelli, care, având dificultăţi, şi-a înregistrat pe o bandă magnetică vocea şi a implorat ajutorul tatălui său care era mort. Ascultând apoi

banda, a fost surprins auzind vocea tatălui său. „Da, sunt aici, mereu cu tine să te ajut". L-a întrebat neîncrezător dacă este tatăl său: „Bineînțeles, încăpățânatule, nu auzi că sunt eu?".

Sunt citate apariții ale unor chipuri de oameni decedați pe ecranele televizoarelor.

Suedezul Friederich Jurgenson, în 1959, reușește să înregistreze pe o bandă magnetică vocea mamei sale care era moartă cu mulți ani înainte. Astfel de înregistrări a făcut și letonul Konstantin Raudive. S-a observat apariția unor fraze întregi în programele computerelor, deși acestea nu au fost programate. Ele s-ar datora intervenției spiritelor oamenilor decedați.

Primul caz a fost semnalat de germanul Manfred Boden, urmat de observația englezului Webster, care, prin intermediul computerului său, a intrat în legătură cu personalități care au trăit în urmă cu secole.

DEDUBLĂRILE ŞI APARIŢIILE MANIFESTĂRI ALE PUTERII SPIRITULUI

Sfântul Alfonso din Lignori a asistat la moartea papei Clement al XIV-lea în timp ce se găsea în dioceza din Arienzo în stare de extaz şi meditaţie profundă, timp de două zile.

Sfântul Francesco Saverio, misionar în Orient, în timpul unei furtuni ar fi dus la adăpost o şalupă cu cincisprezece oameni, timp în care era simultan pe navă, împreună cu restul echipajului. Aceasta este o ieşire din corp a corpului astral, care se poate materializa în dublură.

O dovadă a supravieţuirii sufletului după moarte o constituie „amprentele de foc" pe cămăşi liturghiere şi tăbliţe de lemn care ar fi materializate de către sufletele din Purgatoriu. La Roma, în Biserica Sacro Cuore del Sufragio sul Lungotereve Prati se află o colecţie de „amprente de foc" ce atestă legăturile dintre vii şi morţi. El a numit această colecţie „Muzeul creştin al lumii de dincolo".

Amprentele ar fi fost lăsate de morţi, apăruţi în formă vizibilă şi sesizabilă celor vii, spre a le cere slujbe şi rugăciuni şi a-i îndemna la o viaţă mai bună. O amprentă clară se află pe cămaşa lui Giuseppe Leleux din Wodecq, în Belgia, care a fost lăsată în 1789 de mama sa moartă care îi apăruse la douăzeci şi şapte de ani după moarte. Ea îi cere să facă slujbe pentru morţi şi să lucreze pentru biserici.

Profesorul Georg Sigmund, teolog şi profesor docent în filozofie la Fundo, în Germania, consideră „amprentele de foc" o dovadă a supravieţuirii după moarte. Ele ar fi materializarea tangibilă şi sensibilă a sufletului din Purgatoriu, pentru atingerea unor anumite scopuri.

După o anchetă Gallup din anul 1982, în Marea Britanie 9% dintre englezi afirmă că au văzut o fantomă, iar în Islanda 14% din

populaţie au auzit sau au văzut o fantomă. În S.U.A., în Virginia, 17% din cei intervievaţi cred că au văzut o fantasmă.

În Chantenham, în Anglia, într-o casă care există şi astăzi, o fantomă a fost văzută timp de şapte ani în mod continuu. Fantoma reprezenta o femeie în negru, având pe cap o bonetă de văduvă. Ea se plimba prin casă, ciocănea în uşi închise şi făcea zgomote atunci când mergea prin cameră. Ea fusese soţia proprietarului precedent al casei, care murise după doi ani de la căsătorie.

Reamintim apariţiile Fecioarei Maria la Salette în 1846, la Lourdes în 1858, la Fatima în 1917, însoţite de apariţii de cruci pe cer, halouri luminoase ale Soarelui şi celebra învârtire a Soarelui de la Fatima.

În 1918, se înregistrează apariţiile Fecioarei de la Medjugorje în Iugoslavia, ca şi la Schio. Ea îndemna la credinţă şi pace şi a transmis şi mesaje secrete care nu au fost încă relevate.

Materializările şi dematerializările prin forţa spirituală a gândului au fost făcute de mediumi celebri ca Roberto Seti din Florenţa care a materializat sute de obiecte preţioase pe care le-a dăruit asistenţei. Astfel de materializări şi dematerializări au fost făcute şi de către Stainton Moses, D.D. Home, Eusapia Paladino, Centurione Scoto.

În Suedia, Germania şi Austria, în castele vechi, apar fantome îmbrăcate în alb, care anunţă moartea cuiva din familie sau alt eveniment trist. Astfel, se cunoaşte apariţia Doamnei în alb a familiei Hohenzolern, care apare din 1486, şi de fiecare dată când apare moare un membru al familiei.

Ultima apariţie a fost cea din 1861 – ea a anunţat moartea lui Frederic Wilhelm IV de Prusia.

O Doamnă în alb a fost văzută în Franţa în seara de dinaintea morţii Mariei Antoaneta.

În castelul din Bernstern o Doamnă în alb a apărut din 1859 şi până astăzi.

Tot o Doamnă în alb ar fi prevestit la 29 octombrie 1268 mamei lui Coradino de Suedia, văduva împăratului Corado al IV Hohenstaufen, moartea fiului ei.

DESPRINDEREA SPIRITULUI ŞI A PERISPIRITULUI ÎN MOMENTUL MORŢII

Această desprindere a fost descrisă de marele medium Ernest Waten.

Daisy era o fată tânără, care, deşi se logodise, nu se căsătorise din cauza unei tuberculoze pulmonare care avea o evoluţie nefavorabilă. Ernest Watern o cunoştea din copilărie, fiind colegi de şcoală. Ea a murit în spital, de faţă fiind şi acest medium, care descrie astfel momentul morţii: „Respiraţia a devenit mai sacadată. Stăteam la piciorul patului şi îi priveam faţa palidă. Deodată, aşternutul s-a ridicat şi am văzut o ceaţă uşoară ca un fum emanând din corpul ei, ca şi când s-ar fi desprins dintr-un foc de curând aţâţat. Fumul se ridica mereu deasupra patului şi se rostogolea, devenind o minge de fum mobilă, cu uşoare nuanţe opalescente. Fumul se condensa şi creştea din ce în ce mai mare, alimentat de un puternic efluviu din corp, un efluviu de aburi cam de opt centimetri în diametru. Încet, această formă rotundă s-a lungit şi a luat o formă ovoidală ca un ou uriaş, ajungând la un metru şaizeci lungime şi cam o jumătate de metru în înălţime. Condensarea a crescut până a luat forma unui corp semiovoid de culoare cenuşie, ca un volum de fum în continuă mişcare. Apoi a prins formă, apărând linia taliei şi a gâtului, asemănătoare unei păpuşi legate printr-un fel de cordon ombilical cu corpul fizic, prin care se putea vedea valul de energie. Forma eterică a luat o înfăţişare perfect omenească, se vedeau picioarele, conturul bustului cu trăsăturile clare, ca şi când o altă Daisy apărea plutind în aer, privind spre pământ, unită de corpul ei printr-un cordon care a început să se întindă şi să se subţieze la mijloc până când s-a rupt. Apoi forma plutitoare a luat o poziţie verticală, era forma însufleţită a formei adormite în pat. După

aceea, dintr-un colţ al camerei au apărut două forme înveşmântate în alb, un bărbat şi o femeie, care s-au îndreptat spre ea şi, înfăşurându-şi valurile în jurul ei, au dispărut împreună, plutind în neant. Privind capul din pat, acesta mai respira, iar pulsul s-a mai putut percepe încă douăzeci de minute, după care a încetat."

În multe şedinţe de spiritism, Daisy a apărut prin diferiţi mediumi, comunicând că îşi aminteşte toate momentele morţii ei şi pe cei care au fost atunci de faţă.

Dacă în momentul morţii spiritul şi perispiritul se desprind de corp sub forma unui abur, de multe ori şi fantomele apar tot sub forma unui abur sau un fum.

La castelul de la Rotta din Moncalieri, lângă Torino (fost sediul al Templierilor, un ordin religios militar care a fost constituit în anul 1100, proprietatea familiei de Savoia), au apărut de multe ori fantome. În 1982, a apărut o fantomă albă şi luminoasă care s-a recomandat cu numele de Michel. Ea a apărut ca un norişor de fum care a luat apoi forma unei siluete bărbăteşti înalte, îmbrăcată în haine de călugăr cu glugă şi guler. Alte fantome apăreau în chip de: călugări, maici, femei nobile, cavaleri călare etc. Fantomele au o conştiinţă a lor proprie şi răspund la întrebări.

În acest castel, s-au petrecut multe crime şi evenimente dramatice, iar cadavrele respective au fost îngropate în curtea castelului.

O altă apariţie a avut loc în anul 1987 într-un sat denumit Rocca Monteino, situat pe dealurile din Romagna, în spatele culmilor Cattolia din Italia. În acest castel au murit în împrejurimi neelucidate preotul Giovanni Muzzarelli, precum şi un paj, îngropat de viu pentru bănuiala de adulter cu soţia unui personaj important. Unele fantome se materializează cu şase degete.

În ceea ce priveşte dematerializarea fantomelor, acestea se pot dematerializa în plină lumină. Atunci când dispar, trăsăturile lor devin confuze şi imprecise, părţile corpului părând a intra una în alta, ochii se înfundă în orbite, nasul se aplatizează, oasele frontale se turtesc, picioarele parcă se scurtează, asemenea unei clădiri care se năruie, rămânând pe podea numai capul, alături de o masă de cârpe, care apoi dispar în întregime. În şedinţele de materializări de fantome, acestea materializează asistenţilor diferite obiecte în mod

corespunzător cu profesia acestora şi cu o semnificaţie simbolică. Astfel, părintele Eugenio din Genova a primit un îngeraş de argint, o doamnă a primit o broşă din aur cu smarald care făcea o pereche perfectă cu inelul cu smarald pe care soţul i-l dăduse cu puţin timp înainte de moartea sa.

Luciana Campani descrie apariţia fantomei bunicului din partea mamei unuia dintre asistenţi, căruia fantoma i-a dăruit un ceas pe care aceasta îl dăduse unuia dintre fiii săi, care plecase pe front şi pe care îl pierduse.

Spiritele morţilor se pot materializa sub forma unor lumini. William Crookes a văzut puncte luminoase ţâşnind din diferite părţi şi aşezându-se pe capul asistenţilor. El a primit şi răspunsuri la întrebările puse, prin sclipiri de lumină strălucitoare. Unele scântei de lumină zburau de pe masă în tavan şi recădeau pe masă cu un zgomot foarte distinct.

Uneori, un corp solid fosforescent cristalin i-a fost dat de o mână care nu era a nici unuia dintre cei de faţă. Aceste corpuri de lumină pot face un lucru mecanic fie prin formă de lumină propriu-zisă, fie transformându-se şi luând forma unei mâini care transportă mici obiecte.

Întotdeauna fantomele spun despre ele că sunt materializarea spiritelor unor oameni morţi. Aceasta spre deosebire de „dedublările de persoane" sau fantomele celor vii, care niciodată nu afirmă despre ele că ar reprezenta fantomele unui mort.

Acestea sunt menţionate de Gabriel Delanne în cartea sa *Apariţii materializate ale viilor şi morţilor*, precum şi de Hector Durville în cartea sa *Fantomele celor vii*. Apariţia unor oameni în viaţă, la distanţă în timpul visului, se explică prin desprinderea spiritului şi a perispiritului de corpul fizic şi posibilitatea acestuia de a-şi reface un corp fizic la distanţă de corpul eteric al celui ce doarme, cu care este legat printr-un cordon fluidic, iar această materializare se face instantaneu.

IERARHIA CEREASCĂ A SPIRITELOR

Spiritele create de Dumnezeu sunt grupate în nouă categorii: formate din grupe ternare.

Imediat deasupra planului terestru al omului, se găsesc Îngerii, care mai sunt numiți „Fiii vieții". Un înger păzitor îi este destinat fiecărui om care însoțește spiritul său ce vine la reîncarnare. Rolul lui este de a-l urma și a-l ajuta, de a-l călăuzi în viața sa pământească. Elementul material asociat cu îngerii este aerul.

Deasupra Îngerilor se află Arhanghelii, ei stăpânesc sufletul națiunilor, iar elementul asociat lor este focul. Ezoteric, ei sunt factorii cei mai activi în viața oamenilor și a umanității pe care o călăuzesc și căreia îi supraveghează diferitele mișcări.

Deasupra Arhanghelilor se găsesc Arheii. Aceştia hotărăsc marile mișcări sociale și revoluționare umane și hotărăsc intrarea în scenă a marilor personalități care schimbă fața lumii. Aceste trei entități lucrează în „laboratoarele planetei".

Deasupra acestor entități, există o a doua triadă a Puterilor formată din spiritele Virtuților, spiritele Dominărilor și cele ale Principatelor. Acestea reprezintă stăpânitorii și organizatorii întregului sistem planetar. Ele sunt veriga de legătură între spiritele ce formează triada inferioară și cele care formează triada superioară. Ele au creat sferele planetare.

Sunt Elohimii lui Moise din *Biblie* și creatorii Pământului.

Deasupra tuturor spiritelor, se află a treia triadă a Puterilor. Aceasta este formată din Tronuri, Heruvimi și Serafimi. Tronurile sunt puterile supreme ale dăruirii de sine și ale sacrificiului. Serafimii semnifică, prin numele lor, iubirea, iar Heruvimii semnifică, prin numele lor, înțelepciunea și forța infinită.

Ei se află imediat în apropierea lui Dumnezeu, încât îi reflectă imediat lumina. Gândul lui Dumnezeu este încorporat în esența lor

spirituală. Aceste spirite nu lucrează, strălucesc, nu creează, ei trezesc şi stimulează, fiind raze vii ale lui Dumnezeu.

Triada inferioară formează Puterile combatante care au în supraveghere Pământul şi oamenii de pe el. Triada mijlocie este a Puterilor coordonatoare şi echilibratoare. Ele acţionează pe tot sistemul planetar, iar triada superioară este a Puterilor strălucitoare şi inspiratoare. Ele acţionează în tot Cosmosul şi fac parte din sfera divină propriu-zisă; ele se află dincolo de spaţiu şi de timp, ca şi Dumnezeu, dar îl manifestă pe Dumnezeu în timp şi spaţiu.

În prima triadă se află spiritul omului în timpul somnului, este sfera astrală; aici domneşte a patra dimensiune. A doua triadă se află în a cincea şi a şasea dimensiune, fiind vorba de creaţia în vid prin influenţa forţelor infinitului; a treia triadă, cea superioară, se află deasupra timpului şi spaţiului divinului superior, sfera infinitului şi a veşniciei.

Heruvimii formează un cerc în jurul luminii solare pentru a zămisli pe Arhangheli. Ei stau la originea celor douăsprezece semne ale zodiacului. Fiecare constelaţie este denumită şi identificată cu o categorie de Heruvimi, pe care tradiţia ocultă îi reprezintă prin animale sacre. Caldeenii, egiptenii şi evreii îi înfăţişau prin analogie pe Heruvimi prin simbolul Taurului, Leului, Vulturului şi Îngerului sau Omului. Sunt cele patru animale sacre ale celor patru evanghelişti prezente şi în *Apocalipsa* sfântului Ioan.

Sfinxul egiptean de la Giseh concentrează într-o singură întrupare acele reprezentaţii, simbol al naturii vizibile şi invizibile al întregii evoluţii divine şi terestre.

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Filozofia morţii a fost şi rămâne mereu o necunoscută, căci omul vine din neant şi pleacă în neant.

Totdeauna omul a avut frică de moarte. Această frică nu o întâlnim însă la iniţiaţi, căci aceştia cunosc faptul că moartea fizică nu este sfârşitul existenţei noastre, ci numai trecerea la o altă formă de existenţă, o viaţă spirituală, care se desfăşoară în lumea astrală.

Moartea este consecinţa dorinţei de sexualitate a omenirii.

În cartea sa *Sexul şi moartea*, Jacques Ruffie afirmă că noi suntem copiii sexului şi ai morţii, iar Georges Bataille afirma: „Furia mea de a iubi se deschide spre moarte, ca o fereastră spre curte".

Aceste adevăruri îşi au originea în păcatul nostru strămoşesc, în dorinţa luciferică de a trăi viaţa sexuală.

Sexualitatea şi moartea sunt strâns legate, căci prin sex dăm naştere la o nouă viaţă, care este urmată, implacabil, de o nouă moarte.

În ceea ce priveşte negarea morţii, încă din Antichitate, Epictet afirma: „Ea este, eu nu sunt, eu sunt, ea nu este", iar Lucreţiu spunea: „Nimic nu este moartea pentru noi, cât existăm, ea nu este, când este, noi nu mai suntem", altfel spus, când trăim, moartea nu este, iar când ea este, noi suntem cei ce nu mai suntem.

La Bruyère afirma că moartea nu vine decât o dată şi se face simţită în toate clipele vieţii. Este mult mai greu să o înţelegi decât să o înduri.

Dar oricare ar fi aprecierea filozofilor despre moarte, ea este adevărata ţintă a vieţii noastre.

Spiritul uman este obligat să ia cunoştinţă de neputinţa disocierii vieţii de moarte, căci, aşa cum afirma Euripide, cine ştie, poate ca viaţa să fie moarte, iar moartea să fie viaţă, aceasta pentru că moartea nu este doar ultimul moment al vieţii, ci este întreţesută cu această viaţă.

Moartea este în noi: de la începutul existenţei noastre murim în fiecare zi şi în fiecare zi trebuie să învingem moartea, căci începem să murim încă de la naştere şi continuăm să ne naştem până la moarte, aceasta pentru că sensul vieţii se împlineşte prin sfârşitul ei.

Cum moartea poate surveni în orice moment, numai clipa ne îngăduie să intrăm în legătură cu fiinţa, singură ea ne deschide drum în eternitate.

În clipa morţii, sufletul pătrunde în aceleaşi taine ca şi marii iniţiaţi.

Omul fiind format din materie şi spirit, sensul vieţii este acela de a transmite progresiv capacitatea trupului în luciditatea şi transparenţa spiritului, a cărui sămânţă o deţine psihismul său, căci spiritul vede lumina fundamentală numai după moartea fizică a omului.

Puritatea sufletului este o condiţie a unei morţi bune, căci sufletul e fericit să plece dacă atinge un maximum de puritate, iar o moarte bună este atinsă când spiritul eliberat poate lua contact cu divinitatea.

Principalele condiţii ale unei morţi bune sunt acuitatea conştiinţei, credinţa în nemurirea sufletului, pacea, seninătatea şi comunicarea cu divinul, care este în noi, cu divinul care este în univers, după moarte.

Conştiinţa individului iese din noi pentru a se contopi cu conştiinţa totală din care facem parte, dar fără a se dizolva în aceasta, aşa cum afirma Miguel de Unamuno. Aceasta pentru că spiritul omului îşi păstrează individualitatea şi el poate să influenţeze oamenii vii, iar din acest punct de vedere, morţii au chiar o anumită superioritate asupra celor vii, căci cei ce trăiesc nu pot să-i înveţe nimic pe cei morţi, pe când morţii, dimpotrivă, îi instruiesc pe cei vii (Chateaubriand).

O anchetă a Institutului francez de investigaţie a opiniei publice, condusă de Jean Stoetzel în 1979, indică faptul că 41% dintre cei intervievaţi consideră că după moarte există o formă de supravieţuire, iar 59% cred în Dumnezeu. Dintre atei, numai 74% consideră că moartea e sfârşitul pentru toţi.

La credincioşii în Dumnezeu proporţia celor ce cred în supravieţuire este de 58%.

De altfel, toate religiile consideră moartea numai sfârșitul vieții corporale. Aici își găsește adevărul opinia lui Miguel de Unamuno care afirma că omul este animalul care își păstrează morții în speranța veșniciei spiritului lor. Cicero afirma în legătură cu aceasta: „Nu împărtășesc opinia susținută de puțini, că sufletul piere împreună cu trupul și că moartea distruge trupul în întregime, îmi place mai mult să mă refer la autoritatea celor din vechime și a părinților noștri, care cinsteau cu atâta religiozitate morții, ceea ce n-ar fi făcut cu siguranță dacă ar fi crezut în deplina lor spulberare".

Socrate spunea: „Sufletele noastre sunt de natură divină, o dată desprinse de trup, ele se reîntorc la ceruri, iar cele mai curate și mai virtuoase vor ajunge primele acolo".

Marele scriitor Victor Hugo și-a schimbat complet viața după o ședință de spiritism, când a apărut spiritul fiicei sale moarte, care a venit să-l viziteze prin intermediul mediumului Charles Hugo.

Platon, în dialogul *Phaedon*, spune că adevărații filozofi nu mai au teamă de moarte, spre deosebire de ceilalți oameni. El afirmă chiar că numai ignoranții se tem de moarte.

Platon spunea că frica de moarte poate fi atenuată sau chiar anulată pe calea experienței inițiatice.

Moartea și viața sunt o realitate unică, un tot existențial, ele nu pot fi despărțite una de cealaltă, căci fac parte din ciclul veșnic al omenirii și al universului.

Moartea e cunoscută atât de sărac, cât și de bogat, atât de genii, cât și de ignoranți.

Am văzut cum egiptenii, care credeau într-o viață după moarte, își îmbălsămau morții și puneau lângă ei mâncăruri și veșminte, crezând că după moarte sufletul se va folosi de ele. Pe fiecare sicriu se scriau cuvinte magice din *Cartea Morților*, care aveau menirea să ajute sufletul omului să învingă toate greutățile după moarte. Egiptenii inițiați considerau viața pământeană ca o pedeapsă a păcatului luciferic, căci primii oameni s-au revoltat împotriva lui Dumnezeu. Viața trebuie să fie numai o purificare a spiritului, pentru ca după moarte să se întoarcă în lumea spiritelor credincioase lui Dumnezeu, să se confunde apoi cu divinitatea, unde există numai adevăr și dreptate.

Din acest punct de vedere, viaţa era pentru ei pregătirea pentru moarte şi pedepsirea păcatului strămoşesc, un joc al zeilor şi numai moartea este singura realitate.

Deşertăciunea vieţii o aminteşte atât *Cartea* egipteană *a Morţilor*, cât şi *Cartea* tibetană *a morţilor*, căci numai viaţa spiritului, cea care urmează după moarte, este adevărata viaţă pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

La tibetani, mortul este lăsat singur într-o cameră, este înfăşurat într-o pânză şi este aşezat în poziţie embrionică, cu genunchii strânşi la gură, cu picioarele încrucişate – simbolul trecerii în altă lume sau simbolul naşterii spirituale. Cât timp mortul se află în camera mortuară, i se oferă hrană două-trei zile, iar după ce este înmormântat sau ars, i se oferă hrană efigiei lui timp de patruzeci şi nouă de zile, şi în tot acest timp i se citesc rugăciuni pentru a uşura călătoria spiritului.

Egiptenii iniţiaţi, ca şi cosmogonia ezoterică occidentală, descriu moartea ca urmare a blestemului lui Dumnezeu adresat primilor oameni, Adam şi Eva, care au dorit să cunoască viaţa sexuală, dorinţă exprimată de Lucifer în răzvrătirea sa cerească. Spiritul din om este preexistent lui în lumea astrală, de unde a venit la întrupare, şi îşi continuă viaţa după moartea fizică, care nu reprezintă decât distrugerea închisorii pe care o realizează corpul fizic spiritului. Până la răzvrătirea luciferică, care a fost urmată de o treime din îngerii pe care îi crease Dumnezeu, oamenii astrali erau fără sex şi nemuritori, aşa cum sunt şi azi îngerii din lumea astrală.

Până a se ajunge la moartea fizică şi eliberarea spiritului, omul cunoaşte o primă etapă, aceea de dezvoltare embrionară în interiorul uterului mamei sale. Această dezvoltare se face sub influenţa celor şapte raze de culoare ale luminii solare. Fiecare dintre aceste culori reprezintă diferite categorii de spirite divine, numite „spiritele formei". Această dezvoltare a organismului uman este condusă de spiritul care se află în afara corpului, în jurul pântecelui mamei sale.

Celulele care formează corpul omenesc nu sunt aceleaşi cu care se naşte copilul, căci ele au o durată de viaţă bine determinată. Spre exemplu: globulele albe ale sângelui au o durată de viaţă de treizeci

de zile, cele roşii o sută douăzeci de zile. Dacă ne referim numai la numărul lor, există normal şapte mii de leucocite şi patru-cinci milioane de globule roşii pe milimetrul de sânge. Câte astfel de globule roşii sunt în patru-cinci litri de sânge, cât are organismul uman? Aceasta înseamnă că în permanenţă mor şi se nasc miliarde de celule şi acest proces este generalizat, căci toate celulele corpului se preschimbă. Se poate spune că la fiecare şapte ani organismul uman se reîmprospătează în întregime.

Celulele nervoase, neuronii, sunt în număr de aproximativ paisprezece miliarde, la naştere, dar chiar din momentul naşterii mor zilnic, fără a se mai reface, sute de mii de astfel de celule. Înfăţişarea omului adult este schimbată radical faţă de aceea a copilului sau adolescentului, iar a bătrânilor este total diferită de cea a adultului.

În mod natural, evoluţia fizică a omului suferă modificări morfologice specifice fiecărei etape a vieţii lui. Cu cât se apropie sfârşitul natural, moartea prin îmbătrânire, caracteristicile morfologice ale organismului uman se schimbă.

De ce omul nu moare cu aceeaşi înfăţişare gingaşă a adolescentului sau cu trupul suplu şi viguros al adultului, atunci când moare de bătrâneţe? Aceasta se datorează corpului eteric al organismului uman, matricea lui energetică, care devine deficitară o dată cu trecerea timpului, prin scăderea absorbţiei lui din eterul universului, la nivelul celor şapte centre de absorbţie ale corpului uman. Această scădere a fluidului vital face ca celulele nobile din diverse organe să fie înlocuite cu ţesut conjunctiv, care schimbă toată arhitectura întregului organism. Omul bătrân aproape de moarte este complet transfigurat, comparativ cu ceea ce a fost.

Zbârcit, gârbovit, redus în greutate şi micşorat în înălţime, deficitar funcţional în toate aparatele corpului său fizic.

Dar cea mai impresionantă transformare are loc în procesele sale psihice, procese ce sunt influenţate chiar de spiritul omului. Se produc o scădere a memoriei, o incoerenţă în gândire şi au loc viziuni imaginare, se pierde orientarea în timp şi spaţiu, persoanele nu mai sunt recunoscute, sunt confundate unele cu altele, timpul nu mai are o logică. Cea mai impresionantă manifestare a bătrânilor este conversaţia acestora cu oameni imaginari. Aceste persoane

imaginare sunt spiritele oamenilor decedaţi, ce au făcut parte din familia lor, iar această trăire premergătoare morţii se datorează detaşării în parte a corpurilor lor astrale şi o trăire a lor în altă dimensiune, specifică lumii spiritelor, mediul în care va trăi spiritul după moarte. Aceste trăiri ale omului bătrân nu sunt permanente, căci corpul lui astral nu s-a detaşat complet, el păstrează o legătură cu corpul fizic şi eteric al omului prin care se reîntoarce în organism.

Această involuţie a corpului uman este dictată de legi divine, pentru ca spiritul ce se va elibera după moarte să nu regrete că şi-ar lăsa un corp fizic armonios şi viguros, iar pe de altă parte omul, pierzându-şi orientarea în timp şi spaţiu, nu-şi dă seama de apropierea morţii sale şi nu mai regretă plăcerile lumii fizice.

Moartea survine când circuitul macrocosmic şi microcosmic al energiei universale se scurtcircuitează în interiorul organismului. Acest curent continuu de energie vitală ce vine din univers, după ce traversează organismul, dând forţa motrice necesară proceselor intracelulare, se reîntoarce în marele curent cosmic. Acest fluid este format din elemente subatomice, fără masă, dar încărcat electromagnetic, ceea ce conferă o polaritate a organismului. Dintre elementele subatomice ale corpului eteric, protonii, electronii şi fotonii sunt elemente stabile, neutronul este instabil, el se dezintegrează spontan dând un proton, un electron şi o particulă fără sarcină, denumit neutrino, care este stabil ca şi protonul şi neutronul. Acest dans continuu al energiilor, ce formează eterul universal, este cel ce întreţine viaţa. Fiecare particulă subatomică efectuează un dans al energiei şi în acelaşi timp este ea însăşi un dans al energiei, un proces continuu de creaţie şi de distrugere.

Viaţa celulelor este supravegheată de ceasul biologic care se află în nucleul lor, aşa cum au arătat americanul L. Heiflick şi germanul Karl Esser. Aceştia au îndepărtat nucleul unor celule tinere şi l-au înlocuit cu nucleul unor celule bătrâne, observând că celulele tinere mor o dată cu cele bătrâne de tipul celor de la care s-a prelevat nucleul.

Dacă celulele sunt prelevate în azot lichid la temperatura de minus 196° Celsius, acest ceas biologic celular se opreşte, ca după decongelare să pornească din nou.

Înaintarea în vârstă dereglează metabolismul aminoacizilor şi al substanţei ereditare, al ADN-ului din nucleul celular. Biologii au găsit gena care este responsabilă de longevitatea omului, în cromozomul 7. Această genă îmbătrâneşte organismul şi îl duce, în fond, la moarte.

Această programare a vieţii este predestinată şi de la acest ceas al vieţii nu ne putem sustrage. Acest ceas e pornit şi oprit sub comanda spiritului, el îşi face corpul eteric şi corpul fizic conform destinului său, astfel că în acest cromozom 7 spiritul înscrie ceasul biologic al corpului fizic uman.

Se poate afirma că omul are, în dimensiunea spaţiu-timp, o linie a viaţii, începând cu creşterea, apoi desfăşurarea vieţii în toate evenimentele ei, care se termină cu moartea.

Această moarte se referă numai la corpul fizic, corp care conţine elementele specifice scoarţei pământului şi care va dispărea pentru totdeauna, fiind asimilat de însuşi pământul pe care a trăit.

Dar fiinţa umană are şi o altă entitate, care după moartea fizică se detaşează de corpul fizic, îşi păstrează individualitatea, memoria şi personalitatea individului care a purtat-o, atât timp cât acesta nu se va reîntrupa pentru o nouă viaţă materială. Acesta este spiritul omului care vine din lumea astrală şi se reîntoarce în ea.

Este o strânsă interdependenţă între forţele prin care el conduce corpul omenesc atât timp cât este inclus în aceasta şi forţele din care a plecat şi se va reîntoarce, căci microcosmosul omului este o mică parte din macrocosmosul cu care însă formează un tot unitar.

Existenţa acestei energii spirituale şi caracteristicile descrise s-au putut dovedi în multe împrejurări.

Muribunzii pe care i-a studiat Elisabeth Kübler-Ross în cartea sa *Interviu cu muribunzii* îşi aduc aminte, după ce au evitat moartea în ultimul moment, că ceva se detaşează de corpul lor fizic, iar acest ceva le reprezintă conştiinţa şi personalitatea.

Spiritismul susţine tocmai existenţa acestui spirit în om, care este purtătorul personalităţii şi capacităţile sale intelectuale. Acest spirit continuă să trăiască după moartea corpului fizic, continuându-şi o altă viaţă, de tip spiritual, în lumea astrală.

Faptul că prin intermediul unor mediumi putem intra în legătură cu ele este o dovadă a existenţei lor. Am arătat că muribundul are

trăiri extrasenzoriale pe care le desfăşoară prin corpul lui astral, care îmbracă spiritul său. Aceste trăiri astrale se desfăşoară în alte dimensiuni, nu în cea tridimensională în care trăim noi.

Iată un exemplu descris de Milan Ryzl: „Două fetiţe, colege de şcoală, s-au îmbolnăvit de difterie, una pe nume Jannie, iar cealaltă Edith. Într-una din zile, Jannie a murit, dar părinţii lui Edith au păstrat secretul morţii ei. A treia zi după moartea lui Jannie, starea sănătăţii lui Edith s-a agravat brusc şi, puţin timp înainte de a muri, ea a vorbit de moarte şi a văzut pe unele dintre prietenele ei, despre care ştia că muriseră. Deodată, ea s-a întors surprinsă către tatăl ei şi a strigat: «O să o iau şi pe Jannie cu mine, dar, tată, nu mi-ai spus că Jannie e aici» şi, întinzând mâna a spus: «O, Jannie, ce bine îmi pare că eşti aici!»".

Continuarea unei alte vieţi, o viaţă spirituală, este manifestată şi în fenomenele paranormale de apariţii, stafii şi fantome, când oameni cunoscuţi ca fiind morţi apar ca fantome. Aceste apariţii pot fi autentice şi având toate caracteristicile unui om fizic, alteori sunt mai puţin clare, apărând ca o umbră, un fum sau o ceaţă. După puţin timp, silueta dispare brusc, uneori atunci când vrem să intrăm în contact cu ea sau când vrem să o atingem. Aceste fantome apar şi prin uşi închise sau prin pereţi, ele sunt date de spirite ale unor oameni morţi sau ale unor muribunzi care doresc să comunice persoanelor fizice de pe pământ dispariţia sau apropiata lor dispariţie.

Un marinar englez a căzut de pe vapor în apropierea insulei Java şi era pe punctul de a se îneca. În agonie, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, a strigat „mamă". Când şi-a recăpătat cunoştinţa, după ce a fost salvat, şi-a amintit că a văzut-o pe mama sa şi pe ceilalţi membri ai familiei sale, acasă în Anglia, iar modul în care se găseau în acel moment şi confirmat la întoarcerea sa acasă.

O altă grupare de apariţii o reprezintă acele fantome care apar în repetate rânduri, dar numai în anumite locuri, unde s-a petrecut un eveniment tragic, şi aceste apariţii au fost denumite stafii.

Viziunile pe patul de moarte ale muribunzilor au mai fost studiate şi de William Barret şi Karlis Osis.

Opinia generală vede în ele un puternic indiciu al continuării vieţii după moarte.

Siluetele pe care le văd muribunzii sunt spiritele rudelor care vin să-l ajute la descarnare şi la trecerea în lumea de dincolo. Muribunzii văd şi spiritele unor oameni morţi, dar despre a căror moarte nu aveau cunoştinţă înainte.

Trăirea muribunzilor este asemănătoare cu cea a omului în moarte clinică şi care a fost descrisă în cuprinsul cărţii. Aceştia, remarcând faptul că sunt în afara corpurilor fizice şi că întâlnesc spiritele rudelor şi prietenilor morţi, vin cu scopul de a-i ajuta să facă desprinderea de corpul fizic.

Continuarea vieţii spiritului după moarte, care vine la noi reîncarnări pentru purificare, a fost demonstrată în stare de hipnoză în stările de regresie în timp, când aceste persoane relatează viaţa lor anterioară şi fenomenele social-politice din acele timpuri, care se dovedesc a fi exacte.

Existenţa unei lumi spirituale paralele cu lumea materială ne arată că suntem o parte a unui plan cosmic, a unei structuri universale superioare.

În viaţa noastră pământească trebuie să ne manifestăm dragostea, compasiunea şi cinstea, să fim morali pentru a putea pătrunde, după moarte, în structurile superioare ale universului, spirite ce nu mai au nevoie de reîncarnări pentru purificare.

Se pare că cea mai senină moarte o avem atunci când ultimul nostru gând conţine dorinţa fermă de a lua contact cu forţele misterioase ale Cosmosului. Această conştiinţă cosmică, în care trebuie să intrăm după moarte, se desfăşoară în lumea gândurilor şi a imaginilor, o lume în alte dimensiuni, în care spaţiul şi timpul îşi pierd semnificaţia. Timpul este numai un atribut al lumii fizice, lumea spiritelor este atemporală, lipsită de timp şi deasupra timpului este momentul fără timp sau veşnicul acum sau Nirvana la budişti.

Pentru a cunoaşte adevărul în legătură cu continuarea altei vieţi după moartea fizică, este nevoie să se renunţe la credinţa oarbă în dogmele religiilor, care nu se preocupă de altă cunoaştere decât cea descrisă în cărţile lor sfinte, indiferent cum se numesc. În ultimă instanţă, tot ştiinţele exacte vor dovedi existenţa unei alte lumi în afara celei tridimensionale în care se pot întâlni alte lumi paralele.

În ultimul timp s-au extins cercetările parapsihologiei şi percepţiei extrasenzoriale pentru dobândirea de noi informaţii directe despre viaţa cealaltă. Dar unele cunoştinţe s-au şi dobândit de către marii iniţiaţi şi s-au păstrat în învăţăturile ezoterice ale religiilor existente.

Cu siguranţă, multe religii îşi au originea în percepţiile extrasenzoriale, pe care le au oamenii în stare de transă.

Într-un viitor apropiat, oamenii nu vor mai avea o credinţă oarbă în dogma revelaţiei şi fiecare om va avea posibilitatea să verifice şi să constate cu propria înţelegere conţinutul de adevăr al învăţăturilor inspirate.

Din toată această lucrare se poate constata că moartea omului nu reprezintă un sfârşit al său, ci marchează un fel de tranziţie la un alt mod de existenţă, pe care îl constituie forma de energie superioară pe care o poartă, aceea a spiritului său.

Viaţa pământească e o etapă intermediară în lunga existenţă a spiritului, o etapă în care este supus unor încercări şi ispite materiale determinate de influenţa luciferică.

Între credinţa în nemurire a spiritelor religioase şi convingerea, care se bizuie pe argumentele raţiunii, se află speranţa nemuririi, care poate conveni oricui.

Platon spunea, după ce a petrecut ani mulţi în prizonierat: „Moartea e azi înaintea mea, ca dorinţă a unui om de a-şi vedea casa".

Din toate timpurile, oamenii au perceput şi au acceptat caracterul misterios şi enigmatic al unor experienţe din viaţa lor, pe care le-au interpretat în mod mistic, fie că ne referim la intuiţii, vise veridice, apariţii, divinaţii, comunicări cu defuncţii sau a doua vedere.

Şi în zilele noastre şamanul este considerat vindecător şi şef religios al poporului său. El este capabil să intre într-o stare modificată de conştiinţă, care să-i permită să comunice cu spiritele morţilor pe care să-i consulte în vederea luării unor decizii importante privind societatea lor.

Printre părinţii bisericii creştine, Tartulian credea în existenţa viselor clarvăzătoare şi a viziunilor profetice, iar Augustin a admis

că spiritul omului posedă capacități clarvăzătoare, vorbind despre viziuni, fantome și apariții ca forme de manifestare ale acestuia. Mari cercetători din diverse țări au ajuns la concluzia că transmiterea gândurilor și sentimentelor, de la un spirit la altul, se face prin telepatie, adică fără intermediul organelor de simț, iar aceasta demonstrează că mintea este independentă de creier.

La baza comunicării oamenilor vii cu oamenii morți, de fapt cu spiritele morților, se află același fenomen al telepatiei.

Posibilitatea materializării de fantome ca și dispariția lor în plină lumină este fenomenul cel mai fascinant ce nu poate fi lămurit cu ajutorul științelor exacte, acestea fiind fapte ce pot fi explicate numai dacă le interpretăm ca fenomene de manifestare ale spiritului de dincolo de moarte.

Prin intermediul automatismelor mediumnității a apărut fenomenul corespondențelor încrucișate, cel mai elocvent caz ce confirmă supraviețuirea spiritului după moarte.

Acest experiment extraordinar a apărut după moartea lui Friederick Myers, care a fost un susținător al ideii de supraviețuire a spiritului, idee dezvoltată în cartea sa *Personalitatea umană și supraviețuirea ei*.

Aceste mesaje spirituale transmise unor automatiști sunt trunchiate și numai după punerea lor cap la cap li se poate înțelege sensul. Dar automatiștii care primesc aceste mesaje nu se cunosc unul pe altul și astfel comunicarea telepatică dintre ei este exclusă.

Toate aceste comunicări se încheiau cu rugămintea de a fi transmise Societății de Cercetări Psihice din Londra. Când aceste mesaje au ajuns aici, s-a constatat că ele aveau o continuitate logică.

S-a tras concluzia că la originea acestor mesaje s-au aflat însuși Friederick Myers și alții dintre fondatorii acestei societăți, Gurney și Sindgwich, care erau de asemenea morți. Astfel s-a făcut dovada continuității personalităților lor spirituale după moarte.

Cum se poate explica descrierea scriitorului Morgan Robertson, făcută cu paisprezece ani mai înainte, despre prima călătorie și naufragiul unui mare transatlantic, cu numele *Titanic*, care se ciocnea de un aisberg și se scufunda?

Era o comunicare făcută telepatic scriitorului de un spirit din lumea astrală, care prevedea acest accident, căci în lumea spiritelor nu există trecut şi viitor, toate evenimentele fiind trăite la timpul prezent, nu numai evenimentul a fost prevăzut, ci chiar şi dimensiunea, compartimentele şi viteza de deplasare a vasului.

Un caz extraordinar de intervenţie a spiritului după moarte s-a petrecut în timpul Conciliului de la Niceea, din anul 325 după Hristos. Chiar în timpul conciliului au murit doi episcopi. Acest conciliu trebuia să interzică evocarea morţilor, printr-un dictat.

Numărul necesar al voturilor nu se putea obţine fără semnătura celor doi episcopi care muriseră chiar în timpul conciliului. Atunci, câţiva părinţi concilianţi au rugat spiritele acestora să semneze documentul final. A doua zi, dimineaţa, pe document au fost găsite semnăturile celor doi defuncţi care au fost recunoscute de toţi cei prezenţi.

Foarte multe mesaje spirituale se transmit prin vise.

Să ne amintim de visul lui Iosif, soţul Fecioarei Maria, care l-a avertizat să plece cu Maria şi Iisus pentru a scăpa de uciderea pruncilor. Sofocle a avut un vis în care un om furase o cupă de aur din templul lui Hermes. Visul s-a repetat până ce acesta s-a dus şi a comunicat autorităţilor Atenei, în urma cărui fapt hoţul a fost prins şi cupa recuperată.

Vise de premoniţie a avut şi Temistocle, învingătorul bătăliei de la Salamina împotriva perşilor. Preşedintele Americii, Abraham Lincoln, şi-a văzut în vis propriul corp mort, aşezat pe catafalcul lângă care se aflau rudele şi prietenii săi, cu puţin timp înainte de a fi fost asasinat cu focuri de revolver, pe când se afla într-o lojă la teatru.

Sistemul elementelor ordonate pe baza greutăţilor lor atomice i-a fost sugerat lui Mendeleev în vis.

Foarte multe vise avertizează oamenii în viaţă să încerce să evite unele evenimente tragice – să ne amintim visul soţiei lui Cezar, Calpurnia, în noaptea premergătoare asasinării acestuia în Senatul Romei.

Aceasta înseamnă că trebuie să admitem ipoteza unei cunoaşteri apriorice, proprie simţului uman, independentă de organele de simţ, de spaţiu şi timp.

Acesta mai înseamnă că viitorul este predestinat. El este prevăzut în arhiva cerească în care trecutul, prezentul şi viitorul coexistă, căci timpul este legat de spaţiul tridimensional în care trăim în condiţiile noastre pământeşti.

Supravieţuirea spiritului după moarte este o credinţă prezentă în toate religiile, dar pentru occidentali această credinţă şi-a pierdut din semnificaţia ei. Dar pentru religiile neoccidentale credinţa că moartea nu este sfârşitul absolut, ci doar o trecere la o nouă formă de existenţă a spiritului, de la cea încorsetată în timpul vieţii, la forma eliberată în lumea astrală, se păstrează atât în hinduism, budism, jainism, tantrismul tibetan.

Cum s-ar putea explica poltergeistul, fenomen imprevizibil care, fără o cauză aparentă, se manifestă instantaneu în anumite cazuri, o ploaie de pietre căzute din tavan, lovituri în mobile şi pereţi, ridicări de mobilier, uşi şi ferestre care se deschid singure? Acestea sunt manifestări ale energiei spiritelor unor morţi care vor să le arate celor din casă că ele există şi după moartea fizică.

Aceste fenomene apar întotdeauna legate de o persoană fizică care are această mediumnitate şi de obicei dispar după câteva zile sau cel mult luni.

Bântuirea este o formă de manifestare a spiritelor morţilor care este legată de loc şi durează un timp mai îndelungat.

Ea nu depinde de prezenţa unor persoane fizice, aceasta este produsă de spirite chinuite care nu au linişte şi odihnă după moarte. Ea apare de obicei acolo unde a avut loc o moarte tragică.

Aşa cum am spus, lumea de dincolo a fost comunicată de F. Myers prin scrierea automată, transmiterea diverşilor mediumi aflaţi la mare distanţă unul de altul şi care nu se cunoşteau între ei. Comunicarea între spiritele din spaţiu se face numai prin procesul gândirii pure. Gândul se transmite la orice distanţă şi poate trece prin orice barieră.

Forţa de gândire din lumea fizică poate pune în mişcare obiecte şi să fixeze imagini pe filme.

În timpul vieţii, F. Myers a fost foarte mult preocupat de problema existenţei spiritului după moarte.

Cunoscându-se că telepatia este un fapt real, se poate invoca faptul că mediumii erau influenţaţi telepatic de oameni în viaţă. Din această cauză, Myers, după moarte, a comunicat mesajele sale la diferiţi mediumi, din localităţi diferite, redându-le fragmente, care numai după centralizarea lor au putut avea o legătură, astfel a fost combătută ipoteza că aceste comunicări ar fi făcute prin telepatie. Aceşti mediumi prezentau o scriere automată când se găseau în stare de transă.

Transmiterea lui a durat treizeci de ani şi s-au putut scrie două mii de pagini de scriere automată. Acestea au fost furnizate de Societatea de Cercetări Psihice din Londra.

Cele mai multe comunicări din lumea cealaltă au fost făcute de Myers prin mediumul Geraldine Cummings.

Este interesant să ştim că forţa de avansare a evoluţiei care duce la extinderea conştientului este permanentă, nu încetează o dată cu moartea, ea este cosmică şi veşnică, numai trăirea spirituală este scopul principal al creaţiei, dar această trăire spirituală este într-o altă dimensiune decât cea în care trăim noi.

Myers a trăit ca spirit, comunicându-ne cunoştinţele sale, timp de douăzeci de ani. Astfel, a descris cele şapte trepte de existenţă ale vieţii de dincolo.

Prima treaptă este reprezentată de chiar momentul morţii. Treapta a doua este cea care urmează imediat după desprinderea spiritului de corpul mort. Ea a fost denumită de Myers treapta intermediară, care este însă scurtă. Celelalte trepte sunt numite: sfera iluziei, sfera culorii, sfera de flăcări, sfera luminii şi eternitatea. Aceste ultime două sfere sunt în imediata apropiere a sferei creaţiei.

În sfera intermediară, în care spiritul trăieşte după moarte, el îşi reaminteşte toată viaţa pământeană. În treapta a treia sau sfera iluziei, tot ce-şi imaginează spiritul prinde contur, aşa cum îşi doreşte forţa lui imaginativă. Tot ceea ce îşi doreşte se realizează în imaginaţia sa.

Barierele limbilor nu joacă nici un rol, deoarece spiritele se înţeleg prin gândire.

În sfera a treia poţi vedea derulându-se, sub formă de imagini, întâmplări de la începutul istoriei omenirii, căci tot ce se petrece pe pământ rămâne imprimat în imagini în memoria cosmică.

În sfera a patra, se fac cercetări pentru a cunoaşte mai bine fiinţa umană, existenţa ei şi a universului. Aici conştientul este continuu şi nu mai are nevoie de somn, tot ceea ce vede spiritul este sub formă de culori şi raze, care nu există în spectrul pământean. Corpul spiritului este făcut aici din lumină şi culori. În faţa spiritului aflat pe această treaptă, prin imaginaţia gândirii pot să apară persoane moarte, care sunt foarte departe de el, cu care poartă convorbiri prin gândire.

În sfera a cincea, fiinţa spirituală are un corp de flăcări, cu care poate călători în tot universul stelar.

În sfera a şasea, trăiesc spiritele care au cunoscut şi au învăţat să înţeleagă toate aspectele întregii creaţii. Este sfera luminii sau a raţiunii pure.

Ele au atins culmea supremă a evoluţiei conştientului. Majoritatea spiritelor rămân în sfera a treia. În universul general energia care mişcă şi stăpâneşte totul este conştiinţa.

Un grup de cercetători alcătuit din medici, ingineri şi matematicieni, care lucrează la Centrul pentru Studii de Transcomunicaţii din Luxemburg, a reuşit să capteze din univers vocile mai multor savanţi decedaţi. Printre aceste spirite, au fost contactate cele ale lui Thomas Edison şi Marie Curie.

La aceste cercetări au luat parte şi fizicianul Ernst Senkowski, fost profesor de inginerie la Universitatea din Mainz, şi doctorul Theo Locher, preşedintele Fundaţiei Elveţiene de Parapsihologie.

Aceste cercetări au fost făcute cu un aparat de radio reglat pe frecvenţe speciale.

Rezultatele acestor cercetări au fost descrise de Mark Macy, în cartea sa *Conversaţie dincolo de lumină*.

Laboratorul de parapsihologie a fost vizitat şi de profesorul Walter Uphoff de la Universitatea din Colorado.

Captând vocile spiritelor acestor oameni morţi, au reuşit să afle ce preocupare au spiritele oamenilor după moarte în lumea astrală. Astfel, au putut constata că acestea îşi continuă acolo activitatea lor de pe pământ, în vederea obţinerii de noi progrese ştiinţifice pe care apoi le comunică oamenilor pământeni prin telepatie.

CUPRINS

Introducere 5

Localizarea omului în univers 7

Considerații despre suflet de-a lungul istoriei 37

Concepția teozofică despre lumea cealaltă 42

Viața după moarte în cercetarea spirituală 45

Călătoriile astrale 50

Planul astral 60

Continuarea vieții spirituale după moartea fizică
dovedită prin reîncanare 75

Actul morții fizice 127

Dovezi ale persistenței spiritului și conștiinței lui astrale
după moarte 134

Spiritele din planul astral împreună cu conștiința astrală
materializate în ședințele de materializare 140

Comunicări ale spiritelor oamenilor morți
în ședințele de spiritism 145

Apariții ale spiritelor oamenilor morți sub formă de fantome 148

Înțelegeri dincolo de moarte 155

Posedarea, deposedarea şi reposedarea 159
Manifestarea spiritului după moarte prin vocea
din viaţa pământeană 164
Dedublările şi apariţiile – manifestări ale puterii spiritului 166
Desprinderea spiritului şi a perispiritului în momentul morţii ... 168
Ierarhia cerească a spiritelor 171
Cuvânt de încheiere 173
Bibliografie selectivă 188